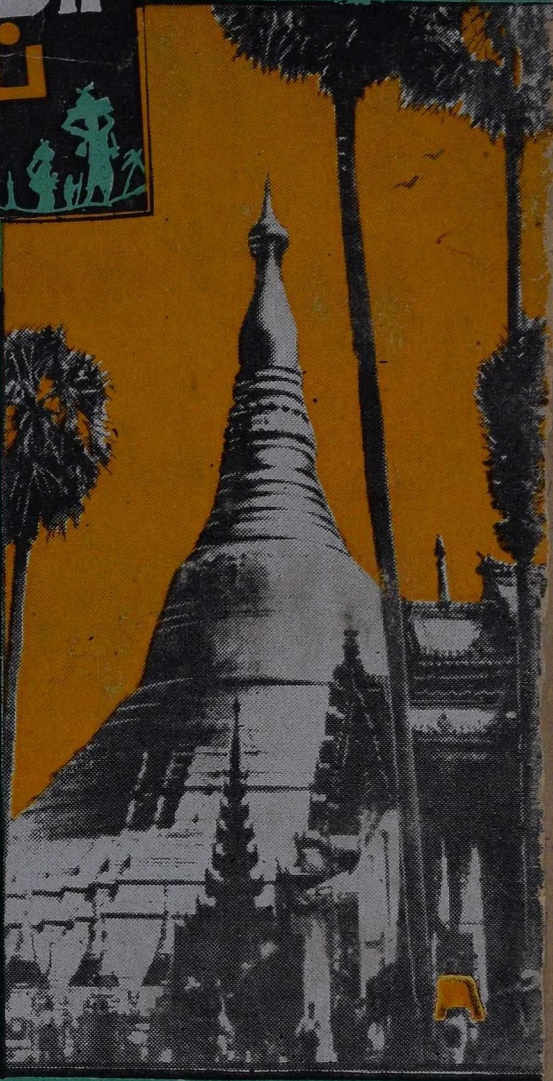
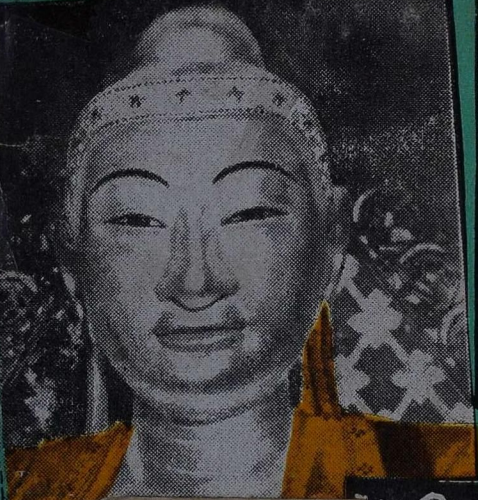

எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்

அந்நூர் வெ.சாமிநாத சர்மா

U8.438

N79

103085

மகள் நிகையம்

எனது பர்மா வழி நடைப்
பயணம்

ஆசிரியர்
வெ. சாமிநாத சர்மா

திருமகள் நிலையம்
13. எர்பாஸுசிசட்டி தெரு, சென்னை-600001.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1979

உரிமை : பெ. சு. மணி

விலை. ரூ. 11.00

செனத்திரா பிரிண்டர்ஸ் சென்னை-2.

பதிப்புரை

அமரர் வெ. சாமிநாதசர்மாவின் அரியஇந்நூலை அவரது நினைவு நாளில் பக்தி பூர்வமான படைபலாக அளிக்கிறோம். தொண்டாகவும் ஆத்ம திருப்தியாகவும். கருதி இந்நூலை தமிழ் வாசகர்களுக்கு வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

அமுதசுரபியில்' தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் படித்து இன்புற்று, கட்டுரைத்தொடர் முடிவுற்றதுமே அழகிய நூலாகப் படைத்துவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்து விட்டோம். மூத்த பல இலக்கிய அன்பர்களும் சர்மா அவர்களின் நூலை வெளியிட வேண்டியதின் முக்கியத்துவத்தை, எடுத்துக் காட்டினர்.

சர்மாவின் நூல்களை வெளியிடும் உரிமையைப் பெற்றுள்ள திரு.பெ. சு. மணி அவர்களிடமிருந்து 'அமுதசுரபி' ஆசிரியர் திரு. விக்கிரமன், இந்நூல் வெளியிடுவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். இவர்கள் இருவருக்கும் பதிப்புக்கத்தின் உளமார்ந்த நன்றி உரியது.

'சௌந்தரா' அச்சகத்தார் ஒத்துழைப்பிற்கும், எழிலார்ந்த மேலட்டை ஓவியத்தை வரைந்த ஓவியர் திரு. சுபா அவர்களுக்கும் நன்றி கூறுகிறோம்.

முதறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மாவின் எழுத்தும் வாழ்க்கையும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு என்றும் வழி காட்டுவன. இவர்களின் வரவேற்பையும் எதிர்பார்க்கிறோம்; எங்களுக்கு மேலும் மேலும் ஊக்கமளிக்க வேண்டுகிறோம்.

அ. இராமநாதன்
திருமகள் நிலையம்

டாக்டர் ம. பொ. சி. அணிந்துரை

திரு. வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்கள், ஆரவாரமின்றி, தமிழுக்குப் பணிபுரிந்த அறிஞராவார். பிற நாட்டுத் தலைவர்களின் வரலாறுகளை, அவர்களுடைய சாத்திரங்களைத் தமிழில் கொண்டுவந்த பெருமை அவருக்கு உண்டு. அவர் பழகுவதற்கு இனிமையானவர்; சிறந்த பண்பாளர்; தெய்வபக்தியும் தேசபக்தியும் நிறைந்தவர். அவர் பிறரைக் கடித்து நான் கண்டதில்லை.

இத்தகைய உத்தமரும் தம்முடைய வாழ்க்கையிலே நெஞ்சால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாத கொடுமைகளை அனுபவித்தார் என்பதை நினைக்கும் போது மனம் வேதனைப்படுகிறது.

நண்பர் சர்மா, இரண்டாவது உலகப் பெரும் போரின் போது பர்மா நாட்டின் தலைநகரான ரங்கூனில் இருந்தார். 'ஜோதி' என்ற இலக்கிய ஏட்டை நடத்தி வந்தார். காந்திய நெறியை பர்மா வாழ் தமிழரிடையே பரப்பிக் கொண்டிருந்தார். இந்தச் சீரிய பணிகளுக்காகவே அவர் பர்மாவில் தங்கி வாழ்ந்தார். இரண்டாவது பெரும் போர் மூண்டதும், பர்மாவில் தங்கி வாழ்ந்தார். இரண்டாவது பெரும் போர் மூண்டதும், பர்மாவாழ் தமிழர்கள், தாயகமான இந்தியாவுக்கு திரும்பினர். அவர்களிலே நண்பர் சர்மாவும், அவருடைய மனைவியாரும் கலந்திருந்தனர்.

அந்தக் காலத்திலே தாயகம் திரும்பியவர்கள் அடைந்த இன்னல்களை யெல்லாம் அறிஞர் சர்மா இந்த நூலில் விவரித்துள்ளார். அவர் தமது கண்ணீரால் வரைந்த கருத்தோவிய

மாகவே இந்நூலை யான் கருதுகிறேன். பர்மாவாழ் தமிழர்கள் அந்நாடு ஜப்பானால் தாக்கப்பட்டபோது, அங்கேயே தங்கியிராமல்-பர்மியர் அடைந்த துன்பங்களில் பங்கு பெறாமல்-தாயகம் திரும்பியது, தங்களுக்கு வாழ்வு தந்த நாட்டுக்கு அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய விசுவாசத்திற்கு விரோதமான செயல் என்று நான் கருதிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இந்நூலைப் படித்தபின் மனமாற்றம் அடைந்தேன்.

பர்மாவிலேயே தங்கியிருந்தால், ஆக்கிரமிப்பாளனாக ஜப்பானியரால் மட்டுமின்றி, பர்மிய மக்களாலும் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டிருப்போம் என்கிறார் ஆசிரியர் சர்மா. அதனை தக்க காரணங்கள் காட்டி அவர் விளக்கும் இடங்களிலே நாடோடிகளாக வாழ்வதிலுள்ள கஷ்டங்களை நன்கு விவரித்திருக்கிறார்.

பர்மாவிலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய அகதிகள் வழிப்பயணத்தின் போது அடைந்த இன்னல்களையெல்லாம் இந்நூலைப் படிப்பதற்கு முன்பே நான் ஓரளவு அறிந்திருந்தேன். ஆம்; இரண்டாவது உலகப் பெரும்போரின் போது தாயகம் திரும்பிய அகதிகளை வரவேற்று அவர்களுக்குக் கஷ்ட நிவாரணம் அளிக்க சென்னை நகரில் மேயர் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவின் செயலாளனாக நான் இருந்தேன். அரிக்கான் வழியாக கல்கத்தாவுக்கு வந்து, அங்கிருந்து ரயில் மூலமாக சென்னை நகருக்கு வருகை தந்த அகதிகளை, நாள்தோறும் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் வரவேற்று, அவர்களுக்கென நகரில் பல இடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாம்களில் அவர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். இந்த பணியில் ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக ஈடுபட்டிருந்தேன்.

அப்போது, பர்மா அகதிகள் வழிப்பயணத்தின் போது தாங்கள் பட்ட கஷ்டங்களைக் கதை கதையாகச் சொல்லக்

கேட்டு கண்ணீர் வடித்தேன். ஆயினும், பர்மாவாழ் தமிழர் களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை முறைப்படுத்தி காரண—காரியங்களோடு ஆசிரியர் சர்மா இந்நூலில் விளக்கியுள்ளதை படித்த போது, பலவிடங்களில் அழுதேன்,

பயண நூல்கள் பலவற்றைப் படித்துள்ளேன். நானும் இரண்டு நூல்களை எழுதியிருக்கிறேன். அந்த வகையில் சேர்ந்தது அல்ல, இது. மரணபாத்திரையைக் கூறும் நூல் இது. இதற்கு இணை சொல்ல இன்னொரு நூல் எனது நினைவிற்கு வரவில்லை.

இந்நூலாசிரியர் அமரராகிவிட்டார்! அவரோடு இந்த நூலுக்கான கையெழுத்துப்பிரதியும் அமரத்துவம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆம்; நண்பர் சர்மாவின் வாழ்க்கை, குலவழிப்பட்ட வாரிசு இல்லாமல் முடிந்து விட்டது! ஆனால், நண்பர் டாக்டர் பெ. சு. மணி அவர்கள், சர்மாவிடம் தாம் வைத்திருந்த பெருமதிப்பு காரணமாக, அவரது வாரிசாக நின்று இந்த நூலைப் பதிப்பித்துத் தந்துள்ளார். அவரை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தரும்.

அறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களின் “வரலாறு கண்ட கடிதங்கள்” என்னும் அரிய நூலையும் டாக்டர் பெ. சு. மணி அவர்கள் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கிறார், அவருக்கு மீண்டும் ஒருமுறை எனது பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நூலைச் சிறந்த முறையில் பதிப்பித்துள்ள திருமகள் நிலையத்தின் உரிமையாளர் திரு. அ. இராமநாதன் அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டு உரித்தாகுக!

சென்னை

ம. பொ. சிவஞானம்

25-12-79.

அறிஞர் சாமிநாதசர்மா அவர்களின் வாழ்க்கை குறிப்பு†

கு. அழகிரிசாமி

ஆங்கிலத்தில் போதிய பயிற்சியில்லாத தமிழர்களும் ஆங்கிலமே தெரியாத தமிழர்களும் மேல் நாட்டுத் தத்துவ சாஸ்திரத்தையும், அரசியல் சாஸ்திரத்தையும், அத்துடன் பல அரசியல் ஞானிகளின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் தெரிந்து கொள்ள உதவிய பேருபகாரிகளில் முதன்மையாக இருப்பவர் அறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மா. சிறியனவும் பெரியனவுமாகச் சுமார் 60 நூல்கள் எழுதியிருப்பார் நம் அறிஞர். அத்தனையும் பயனுடைய புத்தகங்கள். அவை ஏற்கெனவே பயன் தந்தவை. எதிர் காலத்திலும் பயன் தரப் போகின்றவை.

இன்று தமிழகத்தில் கற்றறிந்த வாலிபர்கள் பேசும் போதும் எழுதும் போதும், 'பிளேட்டோ' சொல்லியிருக்கிறான், ருஸ்ஸோ கூறுகிறான் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரியாத தமிழர்களும் அரிஸ்டாட்டிலைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் பிளேட்டோவையும் ருஸ்ஸோவையும் அரிஸ்டாட்டிலையும், அறிமுகப்படுத்தியவர் நம் அறிஞர்தான். தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பேருபகாரம் இது!

வெ. சாமிநாத சர்மாவுக்கு இப்போது வயது 58 இருக்கும். சிறிது குள்ளமாக இருப்பார்; இராஜகோபாலச்சாரியாரைப் போல் மொட்டைத் தலை; சிவந்த மேனி.

†கோலாலம்பூர் தமிழ்நேசனில் 6-9-1958-ல் வெளிவந்தது.

கதர் வேஷ்டியும் கதர் ஜிப்பாவும் இவருடைய உடை. சில சமயங்களில் நேருஜியைப் போல் அரைக்கோட் (waist coat) போட்டுக் கொண்டிருப்பார்; முக்கு கண்ணாடியும் போட்டிருப்பார்; தூரத்தில் நின்று பார்த்தால் திரு. வி. க. வின் ஜாடையில் இருப்பார். இவரது எளிப வாழ்க்கைக்கு மகாத்மாஜியின் எளிப வாழ்க்கையைத்தான் உபமானமாகக் கூற முடியும். அன்பென்ற மலர், இதழ் விரித்துப் பூத்தது போன்ற தெய்விகச் சிரிப்பு. சாந்தி பொலியும்; முகம் அன்பு சுரக்கும், இனிய சொற்கள். இதுதான் அறிஞர் சர்மாவின் சித்திரம்.

முதல் சந்திப்பு

சர்மாவின் நூல்கள் வெளிவந்த மாத்திரத்தில் தேடிப் போய் வாங்கிப் படிக்கும் கூட்டத்தில் நானும் ஒருவன். முன்பு என் நண்பர்களுக்குக் கல்பாணப் பரிசு கொடுக்க புத்தகங்கள் வாங்க வேண்டுமென்றால், தமிழ் புத்தகங்கள் தான் வாங்குவேன். அவற்றில் பெரும்பாலானவை சர்மாவின் புத்தகங்களாகவே இருக்கும். சர்மாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எனது விருப்பம் பல வருஷங்களுக்குப் பின் நிறைவேறியது. அப்புறம், அடிக்கடி அறிஞரைப் பார்த்து வருவது வழக்கமாகி விட்டது.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்பது போல, நான் போய் அறிஞரைக் கண்டு வருவதுடன் என் நண்பர்கள் சிலரையும் அழைத்துச் செல்வேன்; அறிமுகம் செய்து வைப்பேன். மதுரையில் வக்கீலாயும் உதவி பப்ளிக் பிராஸிக்யூட்டராகவும் இருந்த என் நண்பரையும், மற்றொருவரையும், சர்மாவின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். விடை பெற்று திரும்பி வரும்போது உதவி பப்ளிக் பிராஸிக்யூட்டர் சொன்னார்;

“இவர் தான் சர்மா என்றால் நம்ப முடியவில்லை. எவ்வளவு சாதாரணமாக, சகஜமாகப் பழகுகிறார்? ஆடம்பரமில்லாத எளிய வாழ்க்கையிலும் இது மிக மிக எளிய வாழ்க்கை. இவர் ஒரு மகான்.” நண்பர் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை.

குண்டு வீச்சில் தலையங்கம்

சர்மா ஆரம்பத்தில் “தேச பக்தன்” பத்திரிகையிலும், பிறகு திரு. வி. கல்யாண சுந்தர முதலியாரின் “நவசக்தி” பத்திரிகையிலும் பணியாற்றினார். சுமார் 12 வருஷகாலம் அங்கே உதவி ஆசிரியராக இருந்தார். அப்பொழுது இவருடைய சகபாடியாக வேலை பார்த்தவர் “கல்கி” ஆசிரியர் ரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி. சென்னை மாஜி பிரதமர் டி. பிரகாசம் நடத்திய தமிழ் “ஸ்வராஜ்யம்” விலும் சேவை செய்தார். பின்பு ரங்கூனில் “ஜோதி” என்னும் சஞ்சிகையை தொடங்கி நடத்தி வந்தார். ஜப்பானிய விமானங்களிலிருந்து பத்திரிகாலயத்தின் மீது குண்டு விழும் போது கூட, உள்ளூக்குள் உட்கார்ந்து பத்திரிகையின் கடைசித் தலையங்கத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தாராம் சர்மா.

கால் நடையாக,

அதன் பின், பர்மாவினிருந்து குடும்பத்தோடு கால் நடையாக நடந்து இந்தியா வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது உடல் நிகை அசௌகரியம் அடைந்ததுடன், முதுகும் கூனி விட்டது. நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல் மிக மிக அதிகமாகக் கூனிக் கொண்டிருந்தார். மேஜையின் முன் உட்கார்ந்து எழுத முடியாது. படுத்துக் கொண்டே 200 பக்கம் 300 பக்கமுள்ள பெரிய நூல்கள் சிலவற்றை எழுதினார். இந்தச் சமயத்தில் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த சாமியார் ஒருவர் சென்னைக்கு வந்திருந்தார். அவர் வைத்தியத்தில் மகா நிபுணர். பெயர் புகழும் பெருமாள் பிள்ளை. காசுவாங்காமல் வைத்தியம்; யாரும் காசு கொடுக்கவும் கூடாது. கொடுத்தாலும் கோபித்

துக்கொண்டு எங்காவது போய் விடுவாராம். அவரும் சக்தி காரியாலாய உரிமைபாளர் வை. கோவிந்தனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். வை. கோவிந்தன் அந்தச் சாமிபாரை சர்மாவின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். சர்மாவின் புத்தகங்கள் அப்பொழுது சக்தி காரியாலயத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

சாமிபார் சர்மாவைப் பார்த்தார். முதுகு எவ்வளவு நாட்களாக கூனியிருக்கிறது என்ற விவரத்தையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். மறுநாள் சர்மாவின் வீட்டுக்குப் போய், அவருடைய கால்களைப்பிடித்துச் சுண்டி விட்டாராம். சர்மாவின் கூனல் போய் விட்டது! எத்தனையோ நிபுணர்களின் சிகிச்சைக்கிடையில் இந்தக் குறையை மிக எளிதில் போக்கி விட்ட சாமிபாருக்கு ஏதேனும் மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்று சர்மா விரும்பினாராம். சாமிபாரோ சிரித்துக் கொண்டே போய் விட்டார்.

திரு. வி. க. வின் பக்தி.

திரு. வி. க.விடம் சர்மாவுக்குள்ள அன்பையும் மரியாதையையும் அளவிட முடியாது. அவருடைய 'நவசக்தியில்' 12 வருஷ காலம் பணியாற்றிய காரணத்தால் அவரை குருநாதராகவே கொண்டு விட்டார். "என் குருநாதர்" என்று தான் அவரை சர்மா குறிப்பிடுவாராம். மயிலாப்பூரில் ஓரிடத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன் திருவள்ளுவர் தினம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது திரு. வி. க.வின் படத்தைத் திறந்து வைக்கும் சமயத்தில் சர்மா பின் வகுமாறு குறிப்பிட்டார்.

"கிரேக்க நாட்டில் அரிஸ்டாட்டில் என்ற மேதாவி இருந்தார். அவருடைய குரு பிளேட்டோ என்ற மகாமேதை. மகா அலெக்ஸாண்டர் மன்னவன். அரிஸ்டாட்டின் மாணவன். ஆனால் அரிஸ்டாட்டிலுக்கு, பிளேட்டோவின் மாணவன் என்பதால்தான் பெருமையே ஒழிப, அலெக்ஸாண்டாருக்குக் குரு என்பதால் அல்ல..."

“என்னைப் பல நூல்கள் எழுதிய ஆசிரியன், என்று போற்றிப் பேசினார்கள். ஆனால் நூலாசிரியன் என்பதை விட திரு. வி. க. வின் சிஷ்யன் என்பதால் தான் எனக்குப் பெருமை. திரு. வி. க. பிளோட்டோ; ஆனால், நான் அரிஸ்ட்டாட்டில் அல்ல.”

“சுதந்திர வீரன்”

‘பாரதத் தாயின் போர்களைத்திவிருந்து, ஒரு சுதந்திர வீரன் எழுதுவது’ என்ற மருடத்தின் கீழ் வாராவாராம், “தேச பக்தன்” பத்திரிகையில் வீரவேசமான நடையில் எழுதி வந்தாராம், சர்மா. ‘சுதந்திர வீரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பினார் கனியரசர் பரததியார். நேரில் பார்த்த பிறகு “இந்த மெலிந்த மனிதர்தானா சுதந்திர வீரர்?” என்று ஆச்சரியப்பட்டாராம்.

ஐந்து ரூபாய் நோட்டு

“ஸ்வராஜ்யா” பத்திரிகையில் பணியாற்றிய போது மாதா மாதம் ஒழுங்காகச் சம்பளம் கிடைப்பதில்லைபாம். ஒரு சமயம் சேர்ந்தாற் போல் ஆறுமாத காலம் சர்மாவுக்கு சம்பளம் கொடுக்கவில்லையாம். சர்மாவும் சம்பளத்தை கேட்க வில்லை. ஒரு நாள் இந்த விஷயத்தைத் தம் சகபாடியாக வேலை பார்த்து வந்த எம்.எஸ். சுப்ரமணிய அய்யரிடம் சர்மா கூறினார். அந்தச் சமயத்தில் பத்திராதிபர் டி. பிரகாசமும் காரியாலத்தில் இருந்தார். அவரிடம் போய் சுப்ரமணிய அய்யர் மிகவும் பணிவோடு. “நம் சர்மாவுக்கு ஆறு மாதமாகச் சம்பளம் கொடுக்கவில்லை” என்றாராம். பராமுகமாக இருந்த பிரகாசம், இந்த வார்த்தைகளைச் சரிவரக் கேட்காமல், கோபத்துடன் “யார் அவன், பணம் கேட்பது?” என்று சீறி விழுந்தாராம். அப்புறம் பளிச்சிசென்று தம் கோபத்தை மாற்றிக் கொண்டு “சுப்ரமணிய ஐயர்! என்ன சொன்னீர்?” என்று சொன்னாராம்.

“ஒன்றும் இல்லை; நம் சர்மாவுக்கு ஆறு மாதமாகச் சம்பளம் தரவில்லை; அவரும் கேட்கவில்லை, நாங்களெல்லாம் அவ்வப்போது கேட்டு வாங்கிக் கொண்டோம்.”

“ஏன் தரவில்லை?” என்று கோபமாகச் சொல்லி விட்டு ஆறுமாதச் சம்பளம் பணத்துக்கு ஒரு செக் எழுதி கொடுத்தாராம் பிரகாசம்.

இந்த செக்கை வாங்குவதற்கு முன் சர்மா மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாராம். ஒரே பணக்கஷ்டம்; இந்தச் சமயத்தில் ஒரு நாள் சந்தர்ப்ப வசமாக ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து விரித்துப் பார்க்கும் போது உள்ளே ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டு இருந்ததாம். ஆனால்!...

புத்தகத்தையும் ஐந்து ரூபாய் நோட்டையும் ஒன்றுக்கும் உதவாதவாறு கரையான் அரித்து விட்டது.

“அந்த கஷ்ட காலத்தில், ஐந்து ரூபாய் நோட்டு கரையான் அரித்துப் பாழாக்கி விட்டதைப் பார்த்த போது மனம் என்ன பாடுபட்டது.” என்று சர்மா ஒரு நாள் கூறினார்.

சில இயல்புகள்

சர்மா யாரிடமும் எவ்வித உதவியும் கோரிப்போனதில்லை. அவருக்கு யாரும் எவ்வித உதவி செய்ய முயன்றாலும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார். அவர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலந்திலும் கூட பலர் உதவி புரிய முயன்று ஏமாற்றத்துக்குள்ளாயினர் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். சிக்கனமாகச் செலவு செய்ய செம்மையான வாழ்வு நடந்துகிறவர் சர்மா.

சர்மா பிறந்த ஊர் வடஆர்காடு ஜில்லாவில் செய்யாறு தாலுக்காவில் உள்ள வெங்களத்தூர் என்னும் கிராமம். பிறந்தது 17-9-1895. பல வருடங்களாகச் சென்னையில் வசித்து வருகிறார். குழந்தைகள் இல்லை. இவருடைய மனைவி யாரை நினைக்கும் போது திருவள்ளூரின் மனைவி வாசுகியாசு கந்ததான் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. மனைவியை

நம்மவர்கள் “வாழ்க்கைத் துணைவி” என்பார்கள். அப்படிப்பட்ட அருள் துணைவி சர்மாவின் மனைவி. சர்மா வாய் மொழியாகச் சொல்ல அந்த அம்மையார் சில சமயங்களில் எழுதுவாராம். மேலும் அந்த அம்மையாருக்கு ஆங்கிலம், வடமொழி ஹிந்தி, கன்னடம், தெலுங்கு, ஆகிய மொழிகளும் தெரியும்.

நூல்கள்

சர்மா எழுதிய நூல்கள் சுமார் 80 மொழி. பெயர்த்தவை பல. ருஸ்ஸோ, மாஜினி முதலியோரிலிருந்து ஹிட்லர் உட்பட பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் எழுதியிருக்கிறார். சீனா, துருக்கி, ருஷ்யா போன்ற அநேக நாடுகளின் வரலாறுகளையும் எழுதியுள்ளார். அத்துடன் “பிளேட்டோவின் அரசியல்,” ருஸ்ஸோவின் “சமுதாய ஒப்பந்தம்” போன்ற அநேக மேல் நாட்டு நூல்களைத் தமிழில் அற்புதமாக மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார். இவருடைய நூல்களில் எண்ணற்ற விவரங்கள் காணப்படும். அனுவசியமான வரி என்பது மருந்துக்குக் கூட இல்லை. அத்துடன் சாக்ரட்டீஸைப் பற்றி எழுதினாலும் சரி, ஹிட்லரைப் பற்றி எழுதினாலும் சரி, தம் முடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களைப் புகுத்தவே மாட்டார். வரலாறுகளை வரலாறுகளாக எழுதி நிறுத்திக் கொள்வாரே ஒழிய விமர்சனம் செய்வதில்லை. “தேசபக்தி” என்ற ஒரு நாடகம் எழுதியிருக்கிறார். இது பல முறை மேடையில் நடக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆங்கிலத்திலும் காந்தியைப் பற்றி விளக்கமாக ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அரசியல் வாதிகளைப் பற்றிய நூல்கள், அரசியல் சித்தாந்தங்களின் நூல்கள் அரசியல் வரலாற்று நூல்கள் இப்படிப்பட்ட நூல்களை எழுதியவர்களில், மொழி பெயர்த்தவர்களில் தமிழகத்தில் முதன்மை ஸ்தானம் வகிப்பவர் வெ. சாமிநாத சர்மா.

முன்னுரை

முதறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களின் பெயர் தற்கால இளைஞர்களுக்கு அவ்வளவாக அறிமுகமில்லாத பெயராக இருந்தாலும், இன்று பண்பட்ட அரசியல் வாதிகள் வணங்கிப் போற்றிப் புகழத்தக்க பெயர். அவர்கள் மறக்க முடியாத பெயர். ருஷ்யவரலாற்றையும், சீனப் புரட்சியையும், கார்ல்மார்க்ஸையும் தமிழ் நாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்.

திரு. வி. க. நடத்திய 'நவசக்தி'யில் தொண்டாற்றிய பிறகு, குழ்நிலை காரணமாக ரங்கூன் சென்றார் திரு. வெ. சாமிநாத சர்மா. ஜோதி பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்துச் சிறந்த முறையில் இலக்கிய மதிப்போடு நடத்தினார். ரங்கூனில் திரு. சர்மாவை அறியாதவர்களே இல்லை எனலாம்.

1942-ல் உலக யுத்தம் முண்டபோது ரங்கூனிலிருந்து கால்நடையாகத் தாயகத்திற்கு தனது துணைவியுடன் புறப்பட்டார். அந்தக் கால்நடைப் பயணத்தைக் குறிப்பாக அவ்வப்போது எழுதி வைத்திருந்து, பயணக் கட்டுரையாக நூல் வடிவில் எழுதினார். அதுவே 'எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்' எனும் நூலாகும். அந்தயுத்தத்தை 'வாழ்க!' என்று போற்றலாம். யுத்தம் வராவிடில் நமக்கு அரிய நூல் கிடைத்திருக்குமா?

திரு. சர்மா அவர்கள் பர்மாவிலிருந்துத் திரும்பி வந்தார். மாம்பலம் உஸ்மான் வீதியில் பர்ணசாலை போன்று சிறுகுடில் அமைத்துக் கொண்டு தமது துணைவியாருடன் வாழ்ந்து வந்தார். 1978 ஜனவரிமாதம் 7-ந்தேதி இறையடிபெய்தினார்.

தமது முதுமைக் காலத்தை கலாசைத்திராவில், ஒரு வீட்டில் தன்னந்தனியாகக் கழித்தார். அப்போது கூட அவருக்குத் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வது குறித்தே நினைவு அவையே இப்போது ஒரு வரலாறு போல் ஆகிவிட்டன.

பர்மா வழி நடைப்பயணக் கையெழுத்துப் பிரதியை ஏதாவதுதொரு இடத்தில் பிரசுரிக்கச் செய்து தூல் வழியில் வெளியிட வேண்டும் எனும் பேரவா சர்மாஜிக்கு அப்போது இருந்தது. அவரது அன்பிற்குப் பெரிதும் பாத்திரரான டாக்டர் பெ. சு. மணி அவர்கள் பர்மா வழி நடைப்பயணக் கையெழுத்துப் பிரதியை என்னிடமளித்து, 'அமுதசுரபி'யில் வெளியிடக் கேட்டுக் கொண்டார். வெளியிட நான் சம்மதித்த செய்தி கேட்டு சர்மா அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. அதைவிடப் பெரு மகிழ்ச்சி தமிழ் வாசகர்களுக்கு! 'எனது பர்மா வழிநடைப் பயணத்தை' நான் படித்து முடித்த வுடன் ஒரு சிறந்த சரித்திர நூலைப் படித்து முடித்த உணர்ச்சியை அடைந்தேன்.

ஆம்; வரலாறு என்பது நேற்று நடந்த சம்பவங்கள்தாம். 1942 - 1980 என்பது 38 வருடக்கால இடைவெளி கொண்டது. பர்மா நமது அண்டை நாடு. இப்போது பர்மாவைப்பற்றி நம்மால் அதிகம் அறிய முடிவதில்லை. பர்மாவைப் பற்றிய நூல்களும் மிகக் குறைவு. பர்மா சென்று வாணிபஞ் செய்து, யுத்த காலத்தில் சொத்து சுதந்திரம் விட்டுத் திரும்பி ஓடி வந்த வணிகர்கள் கதை கதையாக அந்த நாட்டைப் பற்றியும், அந்த நாட்டு மக்களைப்பற்றியும், போர்க்காலச் சூழ்நிலையைப் பற்றியும் கூறும் போது நாம் பாரத-ராமாயணம் இதிகாசங்களையும், வரலாற்றுக் கால நிகழ்ச்சிகளையும் கேட்டறிவது போல் ஆவலுடன் கேட்டு வியப்படைகிறோம்.

பர்மா வழி நடைப்பயணத்தைப் படிக்கும் போது நாம் சர்மாவுடன் அந்தப் பகுதியில் அவருடன் தொடர்ந்து பயணம் செய்த உணர்வை அடைந்திருக்கிறோம். அறிஞர் சர்மா அவர்கள் பயணக் கட்டுரையாக எழுதியிருந்தாலும் இந்த நூல் ஒரு வரலாற்று நூலாகும்.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதஅய்யர் அவர்களுடைய 'என் சரித்திரம்' - சுய சரிதை நூலுக்குப் பிறகு நான் மிகவும் அவுடன் ரசித்துப் படித்தது சர்மாஜியின் பர்மா வழிநடைப்

பயணத்தைத்தான். 'அமுதசுரபி'யில் தொடர் கட்டுரையாக வெளியிட்ட போது ஒவ்வொரு மாதமும் நான்தான் புரூப் திருத்துவேன் அப்போதும் நான் அடுத்த என்ன, அடுத்து என்ன என்று ஒரு தொடர் கதைபைப் படிக்கும் பரபரப்பை அடைவேன்.

ஒரு சமயம், குறும்புத்தனமும், நல்லது நடப்பதை வேண்டாத வருமான ஒருவர், "பர்மா வழிநடைப் பயணம்" போன்ற கட்டுரைத் தொடரை வெளியிட்டு ஏன் 'போர்' அடிக்கிறீர்கள்" என்று அமுதசுரபி அலுவலகத்திற்குக் கடிதம் எழுதினார். கடிதங்கண்ட நான் வெகுண்டெழுந்து அந்தக் கடிதத்தை அப்படியே 'அமுதசுரபி'யில் வெளியிட்ட வுடன், தமிழ் வாசகர்களின் நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்கள், தொடரை நிறுத்தாதீர்கள் என்று வந்தன. வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கிறதை அறிந்த நான், மிக மகிழ்ச்சியடைந்து தமிழ் நாட்டில் வாசகர் தரம் இன்றும் உயர்வாகவே இருக்கிறது என்று பெருமை கொண்டேன்.

'பர்மா வழிநடைப் பயணம்' நூல் காலா காலத்திற்கு அழியாத நூல்.

பயண இலக்கியம் என்ற முறையில் நோக்கினாலும் சரி; வரலாற்று நூல் என்று கூறினாலும் சரி; தமிழ் நாட்டிற்குக் கிடைத்த ஓர் அரிய நூல் என்று 'பர்மா வழிநடைப் பயணத்தை'ச் சொல்லலாம்.

நூல் வடிவில், 'எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்' வருவதறிய மிகமகிழ்ச்சியடைகிறேன். கட்டுரைத் தொடர் வெளிவரக் காரணமாயிருந்த டாக்டர். பெ. சு. மணி அவர்களுக்கும், நூலை வெளியிட உடனே முன்வந்த திருமகன் பதிப்பக அதிபர் திரு. இராமநாதன் அவர்களுக்கும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் நான் நன்றி கூறுகிறேன்,

30-12-79 }
சென்னை-33 }

விக்கிரமன்.

என்னுரை

அமரர் முதறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மாவின் இரண்டாம் நினைவு நாளன்று (7-1-1980) 'எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்' என்னும் அவரது நூல் வெளியாகிறது.

எவ்வளவோ நூல்களை எழுதிக் குவித்த முதறிஞர், 'எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்' அச்சிடப் பெற்று வாசகர்களிடம் சென்றடைய வேண்டும் எனும் வேட்கையை இறுதிக் காலத்தில் கொண்டிருந்தார்.

'ஆத்ம சாந்தி அளிப்பது' என்பார்களே, அத்தகையது, இந்நூல் வெளியீடு.

அவரிடமிருந்து இந்நூலின் கையெழுத்தும் பிரதிகளைப் பெற்று, அச்சேற்றும் வாய்ப்புகளை நாடினேன். 'அமுதசுரபி' ஆசிரியர் டாக்டர் விக் கிரமன் அவர்களை முதலில் அணுகினேன்; காத்திருந்தவர்போல் ஒப்புக் கொண்டார். தீபாவளி மலரில் சுருக்கமாக வெளியிடலாம் எனும் முதல் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு, அமுதசுரபி மாத இதழிலேயே தொடர்ந்து வெளியிடுவது என்னும் முடிவிற்கு வந்தார்.

சர்மா அவர்களுக்கு இந்த நற்செய்தியைத் தெரிவித்து 29-12-1977-ல் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். இந்தக் கடிதத்தை சர்மா அவர்கள் ஒரு கோப்பில் வைத்திருந்தார்.

"அன்பிற்குரிய பெரியப்பா அவர்களுக்கு, நமஸ்காரம். அமுதசுரபியில் ஐந்து பக்கங்களில் பர்மா நாட்டு விளக்கப் படங்களுடன் 'ஆப்செட்' அச்சில் தங்கள் அரிய கட்டுரை தொடர்கின்றது."

இவ்வாறு தொடங்கிய கடிதத்துடன், இது சம்பந்தமாய் அமுதசுரபியில் வெளிவந்த ஓர் அறிவிப்பையும் இணைத்து அனுப்பினேன்.

ஜனவரி 78 இதழ் வெளிவர ஒரிரு நாட்கள் காலதாமதமாகவே, சர்மா அவர்களை 'அமுதசுரபி' இதழுடன் சந்திப்பதையும் தள்ளிப் போட்டேன். இதற்குள் காலன் முந்திக் கொண்டு விட்டான்.

புவலுடல் நீத்த நாளன்று, பிற்பகல் 1 மணி அளவில், "மணி, இன்று அமுதசுரபி இதழுடன், வருவதாக எழுதியுள்ளார்" என்று பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தாராம். மூன்று மணி அளவில் அவரது மூச்சு நின்று விட்டது. தொலை பேசியில் செய்தியறிந்து கலாஷைத்திரத்திற்கு விரைந்தேன். கட்டுரையின் தனிப்பிரதிகள் பலவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சர்மா அவர்களின் திருமேனி முந்தாங்க முடியாத துக்கத்துடன் நின்றேன். கைகளில் வைத்திருந்த கட்டுரைப் பிரதிகளை சர்மா அவர்களின் ஓய்ந்த திருக்கரங்களில் வணங்கி வைத்தேன். கடைசி ஆசையாக, தமது கட்டுரையைப் பார்ப்பதற்காகவேனும் கண் திறக்க மாட்டாரா? என அவரது அமைதி தவழ்ந்த திருமுடித்தை உற்று நோக்கினேன்.

"பூரணத்தில் இருந்து பூரணம் பிரிந்தது; எஞ்சியதும் பூரணமே" எனும் ஈஸாவாஸ்ப உபநிடதம் அந்தப் புனிதனின் நினைவகையிலே என் நினைவில் தோன்றியது; சுய நினைவும் வந்தது.

சர்மா அவர்களின் இறுதிப் பயணத்தில்தான், அவரது பர்மா வழிநடைப் பயணம் தொடர வேண்டும் என விதித்திருந்தது போலும்.

டாக்டர் விக்கிரமன் அவர்கள் தொடர்ந்து இரு ஆண்டு காலமாக ஊக்கமுடன் பயணக் கட்டுரைத் தொடரை வெளியிட்டு, நூலாக வெளிவரவும் ஏற்பாடு செய்து உதவினர். அவருக்கு என் தனி நன்றி என்றும் உரியது.

'இல்லெதென்?, இல்லவள் மாண்பானால்' எனும் பொய்யா மொழிக்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்ந்தவர், சர்மா

அவர்களின் இல்லத்தரசி, மங்களம் அம்மையார். மங்களம் அம்மையார் குழந்தைப் பேறு இல்லாததை மறுக்கும் வகையில், பிள்வருமாறு கூறவாராம். “இந்தக்குழந்தைகள் தான்—நூல்கள் தான் - எங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் எங்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.”

ஆம், அம்மையாரின் வாக்கு சத்தியமாய், நித்தியமாய் விளங்கி வருகிறது. அவர் குறிப்பிட்ட குழந்தைகள் எண்ணிக்கையில் மட்டுமல்ல, சிந்தனைத் துண்டுகளிலும் உயர்ந்து நிற்பன.

சர்மா அவர்களின் நூல்களுள் 52, பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம் வெளியிட்டது; 23 நூல்கள் ஏனையோர் வெளியிட்டது. திரு. அரு. சொக்கலிங்கம் செட்டியார் பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயத்தை, சர்மாவுக்கென்றே நிறுவியவர்.

அமரர் வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்களின் முதல் நூல் 1914-ல் வெளி வந்தது. 48 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த நூலை தமிழ்ப் பற்று காரணமாக, தமிழ் வளர்ச்சி நோக்கமாக எழுதினர். இவ்வண்மையை நூலின் ஆங்கில முன்னுரையில் காண்கிறோம். “இதன் ஆசிரியர் திரு. வெ. சாமிநாதசர்மா தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியில் இளமைக்காலந்தொட்டே ஈடுபாடுடையவர். ஆங்கிலத்தைப் போலவே, தமிழிலும் நமது மக்கள் ஆர்வம் காட்ட வேண்டும் எனும் நோக்கத்துடன் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக செந்தமிழ்ச் சங்கத்தை அமைத்தார். இந்தச் சிறிய வெளியீட்டை சங்கத்தின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் தன் முயற்சியாகக் கொண்டு வந்தார்.”

ஆசிரியர் வெ. சாமிநாதசர்மா அவர்களும் தமது முன்னுரையில் கூறியுள்ளதாவது:

“சென்னைச் செந்தமிழ் சங்கத்தின் அங்கத்தினரால் எழுதப்படும் நூல்களை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து, நாடகங்களை

யெல்லாம் வாணீ வனஜம் என்றும், நாவல்களையெல்லாம் இந்துவதனம் என்றும், மற்றைய நூல்களை ஞானவ்ருஷம் என்றும் அழைக்க மேற்படி சங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்தனர். அங்ஙனமே ஞானவ்ருஷம் சாலை ஒன்றாக இந்த நூலை எழுத லானேன்.”

பண்பட்ட எழுத்தாளர் வெ. சாமிநாதசர்மா அவர்களின் இலக்கிய வாழ்க்கை தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவே அமைந்தது. அரசியல் இலக்கியத்தை ஒரு புதிய வரவாக தமிழுக்கு அளித்து, அந்தச் சிந்தனை வழியே நூல்களை எழுதியவருக்கு தலைமை ஆசானாக வழி காட்டியவர் முதறினார் சர்மா அவர்கள். தமிழ் மட்டுமே அறிந்தோர் உலக அரசியலைப் பற்றியும், தத்துவங்களைப் பற்றியும், நாடுகளைப் பற்றியும் இவரது நூல்களின் வாயிலாகவே சுற்றுத் தெளிந்தனர்.

சர்மா அவர்களின் பர்மா வாழ்க்கையில் ‘ஜோதி’ பத்திரிகை — 1937 முதல், 1042 வரை வெளி வந்தது — தமிழுக்கு இலாபமாக, அவருக்கு பண நஷ்டமாக அமைந்தது. 52 புனைப்பெயர்களைக் கொண்டு சர்மா அவர்கள் தமது எழுத்தூப்பணியை ஆற்றினார். ‘ஜோதி’ பத்திரிகைக்கு மே 21, 1937 தேதியிட்டு சர்மா விரும்பியதற்சிணங்க, ஆசிய ஜோதி ஜவஹர்லால் நேரு ரங்கூனில் சுற்றுப் பயணம் செய்த சமயத்தில் ஒரு வாழ்த்துச் செய்தி அளித்துள்ளார்.

‘எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்’ பற்றிய சில குறிப்புகள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளி வந்துள்ளன.

தமிழ் எழுத்தாளர் திரு. கு. அழகிரிசாமி அவர்கள் 1953-ல் எழுதிய கட்டுரையிலும், 1957-ல் சர்மா அவர்களின் ‘அவள் பிரிவு’ என்ற உணர்ச்சிச் சித்திரமான நூலிலும், 1965-ல் திரு. கே. அருணாசலம் (அருண்) சர்மாவைப் பற்றி எழுதிய ‘அந்த நான்’ தொடர் கட்டுரையிலும் நடைப்பயணத்தின் சில செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

நடைப் பயண நூல்கள் பலவற்றைப் படித்து இன்புற்றவர், தமது நடைப் பயணத்தின் துன்பங்களைப் பற்றி எழுத நேரிடும் என நினைத்திருக்க மாட்டார், சர்மா அவர்கள்.

‘அவள் பிரிவு’ என்ற நூலில் கைத்தலம் பற்றியவளின் மாண்புகளை என்பருக எடுத்தோதுகிறார், சர்மா அவர்கள். நடைப் பயண செய்திகளை இருபக்கங்களில் அளித்துள்ளார். இவ்விடத்தில் நடைப் பயணத்தைப் பற்றி அவரது வாய் மொழியிலேயே அறிவோம்.

“12-2-42 விடியற் காலை ரங்கூனை (பக்டோவை) விட்டுப் புறப்பட்ட நாங்கள் இருவரும் 24-4-42 பகல் சுமார் மூன்று மணிக்குக் கல்கத்தா வந்தடைந்தோம். வழியில் எத்தனையோ ஊர்களைப் பார்த்தோம். பல வித நோய்களையும் அனுபவித்தோம். ஏறிய மலைகள் எத்தனை? இறங்கிய கணவாய்கள் எத்தனை? புதிய புதிய அனுபவங்கள்!”

மன உணர்ச்சிகளுக்கு இனிய தமிழில் வடிகால் அமைத்து பயன் தரும் பயண இலக்கிய நூலை-எனது பர்மா வழி நடைப் பயண நூலை - சர்மா அவர்கள் படைத்தளித்தார்.

நூலின் பெரும்பகுதியில் தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின் துண்ணிய கூறுகள் திண்மையுற நிறைந்து விளங்குவதைப் பார்க்கிறோம்.

டாக்டர் ம. பொ. சி. அவர்கள் தமது அணிந்துரையில் எடுத்துக் காட்டியதைப் பேரன்று ‘மரணயாத்திரை’யாக அச்சுறுத்தியதை சர்மா அவர்கள் என்றுமுன் தமிழில் நின்று நிலவும் வண்ணம் நடைப் பயண அனுபவங்களை அமைத்து விட்டார்.

அமரர் திரு. கு. அழகிரிசாமி அவர்களின் கட்டுரையை திரு. அரு. சொக்கலிங்கசெட்டியார் 1959-ல் தமது பிரயஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயத்தின் சார்பில் அச்சிட்டு வழங்கினார்; இதுவே இந்நூலில் வெளிவந்துள்ளது. இந்த நடைப் பயண நூல் வெளிவர என்னைத் தூண்டியதோடு கௌரிமணி, 'சர்மாவின் நடைப்பயணப் புகைப்படம்' முதலியவற்றையும், அரிய ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார். இவருக்கு என் நன்றியறிதலை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

சர்மா அவர்களின் அரசியல் இலக்கியங்களைப் பயின்ற பபன் பெற்றவர்களில் ஒருவராக 'எனது போராட்டம்' எண்ணம் தமது சுயசரிதையில் டாக்டர் ம. பொ. சி. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

டாக்டர் ம. பொ. சி. அவர்களது அணித்துரை அமைந்த பொருத்தத்திற்கு என் நன்றியைப் புலப்படுத்துகிறேன்.

'தலைமுறை இடைவெளி' காரணமாக சான்றோர்களின் நினைவு அகன்று விடும் நிலையில், 'திருமகள் நிலையம்' உரிமையாளர் அன்பர் திரு. அ. இராமநாதன் அவர்கள் இன்றைய தலைமுறையினர் நிலையில் அமரர் வெ. சாமிநாதசர்மா அவர்களை பசுமையாக நிலைநிறுத்த, நூல் வெளியீடு மூலமாக, முன்வந்தார். சிறந்த பதிப்பாளர்களுள் ஒருவரான இவருக்கும் என் நன்றி உரியது.

முதல் நினைவுநாளில் அன்பர் வே.சுப்பையா—பூங்கொடி பதிப்பக உரிமையாளர் - சர்மா அவர்களின் 'வரலாறு கண்ட கடிதங்கள்' நூலை வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து, இரண்டாம் நினைவுநாளில் இந்த நூல் வெளிவருகிறது. இப்பணி தொடர தமிழ் வாசகர்கள் நல்வாழ்த்துக்களும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. அவர்களுக்கும் என் நன்றியைக் கூறுகிறேன்.

11. இராமகிருஷ்ணபுரம்; 2-வதுதெரு }
மேற்கு மாம்பலம்; சென்னை-83 } பெ. க. மணி

வாசகர்களுக்கு

இந்த 'பர்மா நடைப் பயணம்' என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில்—என் சுய சரிதத்தில் ஒரு பகுதி; ஒரு திருப்பம். இந்த நடைப் பயணத்தின் பெரும் பகுதி என்னைப் பொருத்த மட்டில், ஏதோ ஒரு வகை வாசனப் பயணமாகவே அமைந்தது. சுமார் 'நூறு அல்லது நூற்றைம்பது மைல் தூரந்தான் நடந்திருப்பேன். இவ்வளவு குறைவான தூர நடைக்கு நான் ஆளானது என் நலம் செய்த வினையினு லன்று. என்குலம் செய்த தவத்தினுலென்றே கூற வேண்டும் என் முந்தையோர் அனைவருக்கும் வணக்கம்.

இங்ஙனம் நான் குறைவான தூரத்திற்கு மட்டும் நடந்து வந்த போதிலும் பர்மாவிலிருந்து புறப்பட்ட பெரும்பாலோர் நீண்ட தூர நடைப் பயணத்தையே மேற்கொள்ள வேண்டிய வர்களானார்கள். இவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு இந் தூலுக்கு 'பர்மா நடைப் பயணம்' என்று தலைப்புக் கொடுத் திருக்கிறேன்.

பர்மாவிலிருந்து எப்படியும் வெளியேறித்தான் ஆக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்த நிலைமை உருவானதிலிருந்து 1942-ஆம் வருஷம் மே மாதம் பதின்மூன்றந்தேதி சென்னை போந்த வரையில் நான் இடைவிடாமல் நாட்குறிப்பு எழுதிக் கொண்டு வந்தேன். அந்த நாட்குறிப்பே இந் தூலுக்கு அடிப்படை.

இது தவிர, இந்நூலில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் கோ. ரா. ரா. என்பவரும், வி. வே. ரா. என்பவரும் இந்த நடைப் பயணத்தைப் பற்றிச் சில குறிப்புகள் எழுதி வைத்திருந் தார்கள். 'என் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இவர்கள் அக்குறிப் புக்களை எனக்குக் கொடுத்து உதவினார்கள்.

என்னுடைய நாட்குறிப்போடு அக்குறிப்புகளை ஒப் பிட்டுச் சரி பார்த்துக் கொண்டேன். இந்த மூவகைக் குறிப்

புக்களில் அடங்கிய விவரங்களும் செய்திகளும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாக இருந்தன என்பது எனக்கு மிகவும் திருப்தியாயிருந்தது. அவ்விரு அன்பர்களுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றி,

இந்நூலில், பர்மாவினிருந்து நடையாகப் புறப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதிலிருந்து சென்னை வந்து சேரும் வரையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் மட்டுமே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஏறக்குறைய நூற்று நூற்பத்தைந்து நாள் சரித்திரம் என்று கூறலாம்.

பர்மாவில் சரியாகப் பத்து ஆண்டுகள் நான் தங்கியிருந்த பொழுது எனக்கேற்பட்ட இன்ப துன்பங்களும் வேறு பல அனுபவங்களும் இந்நூலில் இடம்பெற வில்லை. அவை வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட வேண்டியவை. இங்ஙனமே பர்மாவின் சரித்திரம், பூகோளம், அமைப்பு முதலியவை பற்றிய விவரங்கள் ஆகியவை இந் நூலுக்கு அப்பாற்பட்டவையென்று கருதி அவற்றைப் பற்றிச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டிருக்கிறேன். இந்த நூலை நடைப்பயணத்தைப் பற்றிய நூலாக மட்டும் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்,

வெ. சாமிநாதன்.

மேலே தலைப்பாகையுடனும், ஊன்றுகோலுடனும்
நிற்பவர் அமரர் வெ. சாமிநாத சர்மா. வலது பக்கத்தில்
நிற்பது சர்மாவின் இல்லத்தரசி மங்களம் அம்மையார்.

பர்மா வழி நடைப் பயணம்

1. ஜப்பானியர் தந்த கிருஸ்மஸ் பரிசு!

“எனது நீண்ட நடைப் பயணத்தைப்பற்றி, வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, இப்பொழுது நினைத்தால்கூட என் இருதயம் நொறுங்கிவிடும் போலிருக்கிறது. என் உடம்பிலிருந்து வியர்வை கொட்ட ஆரம்பிக்கிறது. என்னைப்பற்றிய நினைவில் லாமலேயே வழியில் நான் சந்தித்த ஆபத்துக்களுக்கு ஈடு கொடுத்தேன்” என்று சுமார் ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாவுக்கு வந்து போன பாஹியான் என்ற சின யாத்திரிகள் சொன்னான்.

1942-ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் ஜப்பானியர்களுடைய ஆகாய விமானத் தாக்குதலின் விளைவாக பர்மாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு நடந்து வந்தவர்கள். தங்களுடைய நடைப் பயணத்தைப் பற்றி இப்பொழுது பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நினைத்துக் கொண்டால்கூட, பாஹியானுடைய மேற்சொன்ன வாசகம் அந்த நினைவிலேயே மிதந்து வரும். அவன் தன்னைப் பற்றிய நினைவில்லாமலேயே வந்ததாகக் கூறுகிறான். பர்மாவிலிருந்து நடையாக வந்தவர்களில் அநேகர் தங்கள் உயிரைப்பற்றிய நினைவில்லாமலேயே வந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் எப்படியோ உயிர் பிழைத்து வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். உயிர்மீது அதிகமான

ப-2.

பற்று வைத்து, அந்த நினைவாகவே வந்தவர்கள் உயிரை வழியிலேயே விட்டு விட்டார்கள். மரணத்தைக் காட்டிலும் மரணபயம் கொடியது என்று சொல்வார்கள். இந்த மரண பயமே இவர்கள் உயிரை விழுங்கிவிட்டது என்று சொல்லலாம். மற்றும் உடைமைகள் மீது மிதமிஞ்சிய பற்று வைத்தவர்கள், அந்த உடைமைகளை இழந்துவிடும் நிர்ப்பந்த நிலை—மைக்காளாகி இழந்து விட்டோமே என்ற ஏக்கத்திலேயே தங்கள் உயிரை இழந்துவிட்டார்கள். இன்னும் அநேகர், தங்களிடமுள்ள அற்ப சொற்பமான உடைமைகளை, அந்த உடைமைகள் மீது கொண்டிருந்த பற்றுக் காரணமாக, தலையிலோ, தோளிலோ சுமந்து கொண்டு வந்து, வழியிலேயே அந்த உடைமைகளை ஒவ்வொன்றாகத் துறந்து விடும்படியான கட்டாய நிலைக்குட்பட்டார்கள்.

இப்படி, ஆயிரக்கணக்கான பேர் இந்தியாவுக்குப் புறப் பட்டு வரவேண்டிய நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது? சுருக்கமான பதை இதுதான்.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பிற்பகுதியில், அதாவது, 1941-ஆம் வருடக் கடைசியில் ஜப்பானின் ஏகாதிபத்திய வெறி ஜாவா, சுமத்ரா, மலேயா முதலிய நாடுகளை ஒவ்வொன்றாக இரையாக்கிக் கொண்டு வந்தது. பர்மா மட்டும் தப்ப முடியுமா? 1941-ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் இரண்டாவது வாரம், ஒருநாள் முற்பகல், ஜப்பானிய ஆகாய விமானங்கள் பர்மாவின் தலைநகரான ரங்கூனுக்கு மேலே வட்டமிட்டுவிட்டுச் சென்றன. ஆனால் குண்டுகள் ஏதும் போடவில்லை. இருந்தாலும் ஆபத்து நெருங்கி வருவதாக ஜனங்கள் உணரத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். போதாக்குறைக்கு விமானங்கள் வட்டமிட்டுச் சென்ற தினத்திலிருந்து தினந்தோறும் ஜப்பானியர்கள் தங்கள் ரேடியோ மூலம் ராணுவ தளங்கள், பெட்ரோல் கிடங்குகள் போன்றவைகளை தாக்குதலுக்கு இலக்காயிருக்குமென்றும், அந்தமாதிரியான

இடங்களில் வசிப்பவர்கள் விலகிச் சென்று விடுதல் நல்ல தென்றும் எச்சரிக்கை கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். டிசம்பர் மாதம் 25-ம் தேதி கிருஸ்மஸ் பரிசு ஒன்று ரங்கூன் வாசிகளுக்கு வழங்கப் போவதாகவும் அறிவித்தார்கள்.

இந்த ரேடியோச் செய்திகள், ரங்கூன் நகரத்திலும் சரி, அதன் சுற்றுவட்டாரத்திலும் சரி, வசித்துக்கொண்டிருந்த எல்லா வகை ஜனங்களிடையிலும் ஒருவிதக் கவலையை உண்டாக்கிவிட்டன; குறிப்பாக இந்தியர்கள் அதிகமாகக் கவலைப்படத் தொடங்கினார்கள்.

பர்மாவில் பல்லாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த இந்தியர்கள் அந்த நாட்டின் பொருளாதாரச் செழுமைக்குத் தாங்கள் எவ்வளவுதான் உதவிபுரிந்திருந்தாலும் பிரிட்டிஷாரின் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியின் விளைவாக, பர்மியர்கள், தங்களை வேண்டாதவர்களாகவே கருதி வருவதையும், இந்தச் சூழ்நிலையில் ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படுமானால், தங்கள் உயிருக்கும் பொருளுக்கும் உத்தரவாதம் சொல்லக் கூடியவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்களென்பதையும் தெரிந்து கொண்டார்கள். வெளிநாடுகளில் எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்தாலும் எவ்வளவு செல்வச் செழுமையுடனும் செல்வாக்குடனும் இருந்தாலும் ஆபத்துக் காலத்தில் கைகொடுக்கக் கூடியது தாய் நாடு தான் என்ற உண்மையைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

கிருஸ்மஸ் பரிசு வழங்கப் போவதாக அறிவித்திருந்த ஜப்பானியர்களுக்கு அந்த கிருஸ்மஸ் தினம் வரையில் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை போலும். அதற்கு இரண்டு நாள் முன்னதாகவே சரியாக 1941ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 23-ந் தேதி செவ்வாய்க்கிழமைமுற்பகல் 10.45 மணிக்கு ஜனநடமாட்டம் மிகுந்திருந்த நேரத்தில் அவரவரும் அலுவலகங்களுக்கு அவசரம் அவசரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தத் தருணத்தில் அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதியது. சில வினாடி

களுக்குள் என்பதுக்கு மேற்பட்ட ஜப்பானிய விமானங்கள் ரங்கூன் நகரத்தைப் பலமாகத் தாக்க முற்பட்டன; அன்ற பிழம்புகள் போன்ற குண்டுகளைப் பொழிந்தன நகரமே குலங்கி விட்டது. ஜனங்கள் ஆங்காங்கு அகப்பட்ட கட்டிடத்திற்குள் சென்று பதுங்கிக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் என்ன? சுமார் 2000க்கு அதிகமான பேர் கை வேறு, கால் வேறு, தலை வேறுகத் துண்டித்துப் போய்த் தெருக்களில் பிணமாகக் கிடந்தார்கள். இவர்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர், இந்தியர்கள் தெருவெல்லாம் இரத்தப் பெருக்கு; பெரியகட்டிடங்கள் சில நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டன; சில விழுந்து தரை மட்டத்திற்கு வந்து விட்டன. ஒரே கோரக் காட்சி. இதற்கு மேல் எப்படி வருணிப்பது? பிற்பகல் சுமார் இரண்டரை மணிக்கு மேல் அபாயம் விலகிய சங்கு ஊதியது.

அலுவலகங்களுக்குச் சென்றிருந்தவர்கள் அவரவர் வீடு நாடி ஓடி வந்தார்கள். பெண்டு பிள்ளைகள் கண் கலங்கி கிடப்பதைக் கண்டார்கள். எல்லோரையும் ஒரு வித அச்சம் ஆட்கொண்டு விட்டது. குறிப்பாக நகரத்தின் நடுப்பகுதியில் வசித்து வந்த மத்தியதரக் குடும்பத்தினரை இந்த அச்சம் அதிகமாய்ப் பீடித்தது. ஆனால், இந்த அச்சத்தில் இவர்கள் அமிழ்ந்து கிடக்கவில்லை. மேலும் மேலும் ஜப்பானிய ஆகாயத் தாக்குதல்கள் ஏற்படக் கூடுமென்று எதிர்பார்த்து அதிலிருந்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, தற்காலிக ஏற்பாடாக அடுத்தடுத்த நாட்களில், நகரத்தின் சுற்றுப் பகுதியில் வசித்து வந்த அறிந்தவர் தெரிந்தவர் வீடுகளுக்கு முக்கியமான சில சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு குடிபுறந்தனர் பலர். அந்தச் சுற்றுப் பகுதிகளிலுள்ளவர்களும் இப்படி வந்தவர்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.

பொதுவாக பர்மாவில் சிறப்பாக ரங்கூனில் இந்தியர்களிடையே அதிலும் தமிழர்களிடையே ஒரு வித சகோதர

உணர்ச்சி நிலவியிருந்தது. சம்பிரதாயங்களுக்கு அதிகமாகக் கட்டுப் படாமல் சம நிலையில் இருந்து சரணமாகப் பழகினார்கள். ஆபத்துக் காலத்தில் மனிதர்களிடையே வேற்றுமைகள் ஓடுங்கி ஒற்றுமை ஓங்குமென்று சொல்வார்கள். 23-ந் தேதி விமானத் தாக்குதலுக்குப் பிறகு இந்த ஒற்றுமை உணர்ச்சி தலை தூக்கி நின்றது.

இருபத்தி மூன்றாம் தேதிக்குப் பிறகு 25-ந்தேதி, ஜப்பானியர்கள் ரங்கூன் நகரத்திற்கு கிருஸ்மஸ் பரிசு வழங்கினார்கள். சொன்னபடி செய்து விட்டார்கள்! அன்று பகல் சுமார் 11 மணிக்கு ரங்கூனின் ஒரு பகுதியாகிய 'அல்லம்' என்ற இடத்தில் சுமார் 80க்கு மேற்பட்ட ஜப்பானிய விமானங்கள் குண்டுகள் பொழிந்தன. இந்தத் தாக்குதலில் உயிர் சேதத்தைக் காட்டிலும் பொருட்சேதம் அதிகம்,

இந்தத் தாக்குதலின் விளைவாக ஜப்பானியர்களுக்குப் பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. பிரிட்டிஷ் விமானங்களும் அமெரிக்க விமானங்களும் சேர்ந்து ஜப்பானிய விமானங்களை இரண்டு தடவை எதிர்கொண்டு தாக்கி மொத்தம் 52 விமானங்களைக் கீழே வீழ்த்தி விட்டன. பிரிட்டிஷ் விமானங்களில் 2மட்டுமே சேதமடைந்தன.

இந்த இரண்டாவது தாக்குதலுக்குப் பிறகு ரங்கூனிலும் சுற்று வட்டாரத்திலும் இருந்த இந்தியர்களில் வியாபாரிகள், அரசாங்க ஊழியர்கள், இப்படி ஒரு சிலரைத் தவிர, பெரும்பாலோர், தங்கள் குடும்பத்துடன் தாய்நாடு செல்ல முற்பட்டனர். தாய்நாடு செல்வதென்பது அப்பொழுது அவ்வளவு சுலபமாக இருக்கவில்லை. கப்பல் போக்குவரத்து நிச்சயமில்லாமலிருந்தது. எந்தக் கப்பல் எப்பொழுது புறப்படும் என்பது சரிவரத் தெரியவில்லை. அப்படித் தெரிந்தாலும், டிக்கட்டுகள் கிடைப்பது அரிதாகயிருந்தது. எப்படியோ ஓரளவு வசதியுடன் இருந்தவர்கள் வசதி செய்து கொண்டு, அகப்பட்ட கப்பல்களில் புறப்பட்டார்கள். 1941-ஆம் வருஷம் டிசம்பர்

ரதம் 27-ந்தேதியிலிருந்து அடுத்தடுத்துப் புறப்பட்ட கப்பல்
கள், அளவுக்கு மிஞ்சிய பிரயாணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு
இந்தியா நோக்கிச் சென்றன.

கப்பல்களில் செல்ல முடியாதவர்கள் அல்லது விரும்பாத
வர்கள் அல்லது இன்னும் சிறிது காலம் பர்மாவிளையே
இருந்து சமாளித்துப் பார்ப்போம் என்று கருதியவர்கள்
ஆகிய இப்படிப் பட்டவர்கள் பர்மாவின் வடக்குப் பகுதியி
லுள்ள ஊர்களுக்கு ரெயில் மார்க்கமாகவோ, ஆற்று மார்க்க
மாகவோ புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். இரண்டு மார்க்கங்களிலும்
நெருக்கடிதான். அகப்பட்ட இடங்களில் தொத்திக்கொண்டு
சென்றனர் என்று கூறவேண்டும்.

கடல் வழியாகவோ ரெயில் வழியாகவோ, ஆற்று வழி
யாகவோ செல்ல வகையில்லாதவர்கள், அதாவது துறை
முகத்திலும் ரெயில் நிலையங்களிலும் கூலி வேலை செய்து
பிழைத்து வந்தவர்கள், ரிக்ஷா வண்டி இழுத்து பிழைப்பு
நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் 23-ந் தேதி முதல் விமானத்
தாக்குதல்கள் ஏற்பட்ட தினத்திலிருந்தே, கால் நடையாகப்
புறப்பட்டு விட்டனர். இவர்கள் எண்ணிக்கை ஒரு லட்சத்
திற்கு மேலிருக்கும். இந்தியாவை நோக்கிச் செல்வதாக
எண்ணிச் கொண்டு இவர்கள் புறப்பட்டார்கள் எனும் எந்த
வழியாகச் செல்வது, எந்த வழி எப்படி இருக்கும், என்னென்ன
வற்றைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்ற விவரங்கள் ஒன்
றையுமே அறிய மாட்டார்கள். ரங்கூனை விட்டு வெளியேறி
விட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கந்தான் இவர்களுக்கு
இருந்தது.

“பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும்
மண்டு துயரெனது மார்பெல்லாம் கவ்வுதே”

—பாரதியார்

2. அடுத்தடுத்து விமானத் தாக்குதல்

1942-ஆம் ஆண்டும் இரண்டாம் உலகப்போர் தீவிரமாகிவிட்டது. இந்த சமயத்தில், இந்திய விமானப் படைகள், ஜப்பானிய விமானங்கள் ரங்கூன் நகரத்தை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் ஜப்பானியக் காலாட் படைகள், பர்மாவின் தென் கோடிப் பகுதி வழியாகவும் மத்தியப் பகுதி வழியாக யாகவும் ரங்கூன் நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்ற செய்திகள் எட்டிக் கொண்டிருந்தன. ரங்கூன் நகரமே நாளுக்கு நாள் சோபை இழந்துக் கொண்டு வந்தது; எங்கும் வெறிச்சோட ஆரம்பித்தது.

1942-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் நான்காம் தேதி ரூயிற்றுக் கிழமை மீண்டும் தாக்குதல் தொடங்கியது. அன்றைய தினத்திலிருந்து தினந்தோறும் தாக்குதல் தான். சாதாரணமாக, பத்து அல்லது பதினைந்து விமானங்களுக்கு குறையாமல் வரும். சில நாட்களில் நூற்றுக்கும் அதிகமான விமானங்கள் வந்துபோவதுமுண்டு. இந்தத் தாக்குதல்களுக்கு வேளை நேரமில்லை. ஆனால், இராக் காலங்களில், குறிப்பாக நிலவு நாட்களில் இவை தீவிரமடைந்தன. சில நாட்களில் பகல் நேரத்தில் அரை மணி ஒரு மணி விட்டு விட்டு இந்தத் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன. உதாரணமாக 1942-ஆம் வருஷம், பிப்ரவரி மாதம் ஏழாம் தேதி முன்னாள் இரவு 2-15 மணியிலிருந்து மறுநாள் பகல் 12 மணி வரை விட்டு விட்டு ஏழு தடவை தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன. சில நாட்களில், சில குண்டுகளை எறிந்து விட்டுச் செல்லும்; சில நாட்களில் வேவு பார்க்கின்ற முறையில் வந்து விட்டுப் போகும். பொதுவாகவே இந்தத் தாக்குதல்கள், விமான நிலையம், அரசாங்க கட்டடம், மின்சார உற்பத்தி

நிலையம், குழாய்த் தண்ணீர் விநியோகத்திற்கு ஆதாரமாக யிருந்த விசை ஸ்தாபனம்—இப்புடிப் பொது நலத்திற்காக இருந்தவற்றையே குறியாகக் கொண்டன.

தாக்குதல்கள் நடைபெற்று வந்த காலத்தில் ரங்குன் நகரம் இரவு நேரத்தில் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது. இருட்டடிப்பு உத்தரவு அமுலுக்கு வந்திருந்ததன் விளைவாக, நகரம் முழுவதும் ஒரே இருள் கவிந்துக் கொண்டிருந்தது. ஏ. ஆர். பி. தொண்டர்கள். “வீட்டுக்கு வெளியே தலை காட்டாதீர்கள்” என்று சீழ்க்கைக் குழல் (விசில்) மூலம் எச்சரிக்கை கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். ஜன நடமாட்டம் இராது. ஜப்பானிய விமானங்கள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுக் குண்டுகளைப் பொழிந்து கொண்டிருக்க அவற்றை பிரிட்டிஷ் பிரங்கிகள் கீழே இருந்து தாக்க, இவற்றினால் உண்டாகும் சப்தம் ஜனங்களைக் கதிகலங்கச் செய்யும். ஜனங்களை யென்ன, மிருகங்களைக் கூட விதிர்ப்புறச் செய்யும். அபாய அறிவிப்புச் சங்கின் சப்தத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், பசுக்கள் ‘அம்மா’ என்று கதறுவதைக் கேட்கும் போது நம் வயிற்றில் ஏதோ ஒரு வேதனை வந்து புகுந்து குடைவது போலிருக்கும். நாய்கள் அழத்தெடங்கும். அந்த அழகையைக் கேட்கிற போது ‘ஐயோ, நன்றியுள்ள நாய்க் குலமே, உன்னுடைய இந்த அழகை, உன் பிறவியோடு ஒட்டி வரும் நன்றியுணர்ச்சியை எங்கே கொண்டு தீர்த்து விடுமோ? நீயும் மனித குலத்தோடு சேர்ந்து விடுவையோ?’ என்று நாய்க்குலத்தின் மீது இரக்க உணர்ச்சி உண்டாகும்.

நகரத்தின் மையத்திலிருந்து சுமார் பத்து மைல் தொலைவில் உள்ளது, ‘மிங்கலாடோன்’ என்ற விமானநிலையம். இதைக் குறியாக வைத்தே ஜப்பானிய விமானங்கள் அவ்வப்பொழுது குண்டுகளைப் பொழியும். குண்டுகள் வீழ்கிற போது ஏற்படும் அதிர்ச்சியினால் நகரத்தின் மையத்திலும் சுற்றுப்பகுதிகளிலும் உள்ள வீடுகளின் சுவர்கள் தரை பெயர்வது போல்

ஆட்டங் கொடுக்கும். ஜன்னல் கம்பிகள் முறிந்து கொடுக்கிற மாதிரி சப்தம் உண்டாகும். அநேக வீடுகளில் சுவர்கள்பாளம் பாளமாக வெடித்துப் போயின. சுருக்கமாக பூமி அதிர்ச்சி ஏற்பட்டால், எப்படி அசையா பொருள் கூட அசைந்து கொடுக்குமோ அப்படியே இந்தக் குண்டுகள் வீச்சினால் உண்டான விளைவும் இருந்தது.

யுத்தகாலத் தேவையை அனுசரித்து அரசாங்கத்தார், ஆங்காங்கு ஆள் பதுங்கிக் கிடங்குகள் அமைத்திருந்தனர். வீதிகளில் போய் வந்து கொண்டிருக்கிற ஜனங்கள் அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதியவுடன், இந்தக் கிடங்குகளில் சென்று பதுங்கிக் கொள்வதும், அபாயம் விலகிய சங்கு ஊதியவுடன் இவைகளிலிருந்து வெளியே வந்து அலுவல்களைக் கவனிக்கச் செல்வதும் சகஜமான காட்சிகளாயிருந்தன.

வீட்டில் தங்கியிருக்கிறவர்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஆள் பதுங்கிக் குழிகளைத் தோண்டி வைத்திருப்பார்கள். அந்தந்தக் குடும்பத்தினர் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து இவற்றின் அகல நீளம் இருக்கும். நான்கு அல்லது ஐந்து அடி ஆழத்திற்குக் குறையாமலிருக்கும். மேலே பூமிமட்டத்தில் துத்தநாகத் தகடுகளையோ, பலகைகளையோ வேய்ந்து அவற்றின்மீது மண்ணைப் போட்டு பச்சை இலைத்தழைகளை பரப்பிவிடுவார்கள். மேலாகப் பார்த்தால், தரையோடு தரையாக, செடி கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் பூமியாகத் தெரியும். இந்தக் குழிக்குள் செல்ல ஒரு சிறிய நுழைவாயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் உடம்பைக் கூனிக் குறுகி வளைந்துக் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதியதும், வீட்டிலுள்ளவர்கள் அவரவரும் அப்பொழுது செய்து வந்த காரியங்களை அப்படி அப்படியே நிறுத்திவிட்டு, அவசரம் அவசரமாக இந்தக் குழிக்குள் புகுந்து கொண்டுவிடுவார்கள்.

புகுந்து கொண்டால் என்ன? அமைதியாக இருக்க முடிகிறதா? சுமார் ஏழெட்டு மைல் தொலைவில், ஜப்பானிய

விமானங்களிலிருந்து விழும் குண்டுகளின் அதிர்ச்சியினால், குழியின் பக்கவாட்டிலிருந்து மண் உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும். சில சமயங்களில் மொத்தமாகவும் சரிந்து விழும். எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டுதான், அபாயம் விலகிய சங்கு ஊதும் வரையில் இதில் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க வேண்டும். முதலில் சில நாட்கள்வரை, இந்தக் குழிகளில் புகுந்திருந்து, பிறகு வெளியே வருவதென்பது சிறிது சங்கடமாக இருந்தது. பிறகு சகஜமாகி விட்டது.

இந்தக் குழிகளில் அடிக்கடி புகுந்து வெளிவருவதில் சலிப்பும் வெறுப்பும் கொண்டுவிட்ட சிலர், சில நாட்களுக்குப் பிறகு, 'வந்தது வரட்டும்' என்ற மனப்பான்மையுடன் வீட்டுக்குள்ளேயே தங்கியிருந்தனர். இவர்கள் உயிரின் மீது வைத்த பாசத்தினால் இப்படி இருக்கவில்லை. உயிர் மீது கொண்ட வெறுப்பினாலேயே இப்படி இருந்தனர்.

இந்தக் குண்டு வீழ்ச்சியின்போது, மனிதர்களுடைய பயந்த சுபாவம் பல விதமாக வெளிப்பட்டது. சிலர், அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதுவதைக் கேட்டதும், பரபரப்புக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடுவார்கள். சிலர், என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திக்பிரமை பிடித்தவர்கள் போலாகி விடுவார்கள். சிலருடைய நடையிலே தளர்ச்சி; பார்வையிலே சூனியம். சிலருக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்து விறுவிறுத்துப் போகும். சிலர், வழக்கமான ஒரு சடங்கை நிறைவேற்றுகிற மாதிரி, காதுகளில் பஞ்சை அடைத்துக் கொள்வார்கள். மேல் வரிசை, கீழ்வரிசைப் பற்களுக்கிடையில் பென்சிலையோ வேறு குச்சியையோ. இடுக்கிக்கொள்வார்கள். பயத்தினால் பற்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து சேதமடையாதிருக்கும் பொருட்டு இந்தப் பாதுகாப்பு. சிலர், கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு தரையில் சூப்புற படுத்துக் கொண்டு கடவுள் பெயரை முணுமுணுப்பார்கள். சிலர், கேவிக் கேவி அழுவர். சிலர், ஜப்பானியர்களைச் சாபமிட்டுக் கொண்டிருப்பர். இப்படி உயிரின் மீது வைத்த பாசத்தினால்

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகத் தற்காத்துக் கொள்வதில் முனைந்தனர்.

23-12-41 முதல் 22-2-42 வரை சுமார் இரண்டு மாத காலத்தில், மொத்தம் எண்பத்தொன்பது தடவை ஜப்பானிய விமானங்கள் ரங்கூன் நகரைத் தாக்கின. அதாவது நூற்றொழுபத்தெட்டுத் தடவை அபாயச் சங்கின் அழகைக் குரலைக் கேட்க வேண்டிய துர்பாக்கியத்திற்குட்பட்டார்கள் ரங்கூன் வாசிகள். இந்தத் தாக்குதலில், பிரிட்டிஷ் பிரங்கிகள் கீழேயிருந்து தாக்கியதன் விளைவாக சுமார் இரு நூறு ஜப்பானிய விமானங்கள் கீழே விழுந்து நாசமாயின.

விமானத் தாக்குதல் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு நாளும் ரங்கூன் வாசிகள் செத்துப் பிழைத்து வந்தார்களென்று சொல்லவேண்டும். எனக்கும், என்னைச் சேர்ந்த சிலருக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு நாள் அனுபவத்தை இங்கு கூறுதல் பொருத்தமாயிருக்கும்.

1942-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் இருபத்தேழாம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை, இரவு சுமார் எட்டரை மணி. நல்ல நிலவு. ஜப்பானிய விமானமொன்று, மீகுந்த உயரத்தில் வட்டமிட்டுக் கொண்டு வந்தது. அதைத் தாக்கி வீழ்த்த பிரிட்டிஷ் விமானமொன்று மேலே பறந்து சென்றது மல்யுத்தக்காரர்கள் எட்டிப் பிடித்து மேலும் கீழுமாகப் புரள்வது போல் இந்த இரு விமானங்களும் கீழும் மேலுமாக மாறி மாறிப் பறந்து ஒன்றையொன்று தாக்கின. நடு ஆகாயத்தில் நடைபெறும் இந்த விமானச் சண்டை 'நாய்ச்சண்டை' என்று அழைப்பார்கள். சுமார் அரை மணி நேரம் நடைபெற்ற இந்தச் சண்டையின் கடைசியில் பிரிட்டிஷ் விமானம் ஜப்பானிய விமானத்தைக் கீழே வீழ்த்தி விட்டது. வீழ்ந்த வேகத்தில் அந்த விமானத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த குண்டுகள் வெடித்தன. வெடித்த அதிர்ச்சியினால், சுமார் இரண்டரை மைல் தொலைவிலிருந்த எங்கள் வீடு வாசல்

களெல்லாம் ஆடிப்போயின. எங்கள் தலைமீதுதான் குண்டுகள் வீழ்ந்து விட்டது போலிருந்தது. எங்கள் கண்கள் தாமாகவே முடிக்கொண்டன. முடிவு காலம் வந்து விட்டதாகவே உணர்ந்தோம். சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால் எல்லோரும் உயிரோடேயே இருக்கிறோம்!

அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்கள், எங்கள் வீட்டின் மீது குண்டுகள் வீழ்ந்ததாகவும் தாங்கள் கும்பலோடு கோவிந்தன் திருவடிகளைக் காணச் சென்று விட்டிருப்போமென்றும் கருதி விட்டார்கள். அபாயம் விலகிய சங்கு சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு பிறகு ஊதியது. ஊதியதும், எல்லோரும் எங்கள் கதியை அறிந்துகொள்ள எங்களை நாடி ஓடி வந்தார்கள். நாங்கள் தெருப் பக்கமாக வந்து நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து. 'நீங்கள் உயிரோடிருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். உடனே விமானம் விழுந்த இடத்திற்கு ஓடினார்கள். அங்கு, விமானம் நொறுங்கிக் கிடப்பதையும், அதிலிருந்து நான்கு பேர், பிணமாகக் கீழே விழுந்து கிடப்பதையும் பார்த்தார்கள். இவர்கள் சென்று பார்ப்பதற்கு முன்னதாகவே, சுற்றுப் பக்கத்திலிருந்த ஜனங்கள், வீழ்ந்து பட்டிருந்த அந்த விமானிகளின் கைக்கடிகாரம், பணப்பை, சில்லறைச் சாமான்கள் ஆகிய அனைத்தையும், தங்களுக்குச் சொந்த மாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்! ஈவு. இரக்கம் என்பதெல்லாம் பொருளாசைக்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கின்றன!

3. விதியின் வழியில்....

நான், ரங்கூனில் 1937-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் தொடங்கி, 1942-ஆம் வருடம், பிப்ரவரி மாதம் வரை நடைபெற்று வந்த “ஜோதி” என்ற மாதப்பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்தேன். இலக்கியம், அரசியல், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்த இந்தப் பத்திரிகை, எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கிடையில் நடந்து வந்தது. இதன் அலுவலகம் முப்பத்தோராவது எண் வீதியில் அதாவது நகரத்தின் மையமான பகுதியில் இருந்தது. ஜப்பானிய விமானங்களின் தாக்குதல் தொடங்கிய சில நாட்களுக்குப் பிறகு, இந்த மையமான பகுதி எந்த நிமிஷத்திலும் ஆபத்துக்குட்படக் கூடுமென்று தோன்றியது. எனவே, நானும் அலுவலகத்து நண்பர்களும் யோசித்து, அச்சகத்தின் சாமான்கள், யந்திரவகை முதலியவைகளை இரண்டு பகுதிகளாக்கி, ஒன்றை நகரத்தின் மையத்திற்குச் சற்று எட்டினூற் போலுள்ளதும், தமிழர்கள் பெரும்பாலோர் வசிப்பதுமான காலாபஸ்தி என்ற இடத்திற்கு மாற்றினோம். மற்றொரு பகுதியை இருந்த இடத்திலேயே இருக்கட்டுமென்று விட்டு வைத்தோம். ஏனென்றால், பத்திரிகாலயத்தின் பதிவு செய்யப்பட்ட அலுவலம் அதுவாக இருந்தபடியால் அப்படிச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்று. தவிர எந்தவித இக்கட்டான நிலைமையிலும் பத்திரிகை தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதினோம்.

காலாபஸ்திக்கு அச்சகத்தின் ஒரு பகுதி மாறிய பிறகு நான், பத்திரிகையின் ஆசிரியன் என்ற முறையில், அங்

கேயே என் அலுவல்களைச் செய்து வர வேண்டியவனானேன். நான் வசித்துக் கொண்டிருந்தது, காலாபஸ்திக்குச் சுமார் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள பக்டோ என்ற பகுதியில். அமைதி நிறைந்த ஒரு கிராமம் என்று இதனைச் சொல்லலாம். பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலரும், வியாபாரிகள் சிலரும் இங்கே வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தவிர, என்னுடைய உறவினர்கள் சிலரும் இங்கேயே சொந்த வீடுகள் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். சிலருக்குக் கார் வசதிகள் இருந்தன. இதனால் ரங்கூன் நடுப் பகுதியில் அமைந்திருந்த அவரவர் அலுவலங்களுக்குச் சென்று திரும்புவது சுலபமாயிருந்தது. தவிர, ரங்கூனுக்கும், இந்த பக்டோ என்ற பகுதிக்கும், ரெயில் போக்குவரத்து இருந்தது. தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், சென்னை யொட்டினாற் போல் தியாகராயநகர், காந்தி நகர் போன்ற பகுதிகள் இல்லையா, மதுரையைச் சேர்ந்தாற் போல் சொக்கிக்குளம், தல்லாக் குளம் என்ற பகுதிகள் இல்லையா, அந்த மாதிரி ரங்கூன் நகரத்திற்கு இந்த பக்டோ. பொது நலப் பணிகள், பத்திரிகைத் தொண்டு முதலியவைகளினால் ஏற்படக்கூடிய பலவிதத் தொலைகளுக்கிடையே நான், ஓரளவு மன அமைதி பெறுவதற்கு இந்த பக்டோ வாசம் உதவியாயிருந்தது. பக்டோவிவிருந்து காலா பஸ்திக்கு நான் தினந்தோறும் நடந்தே போய் வந்து கொண்டிருந்தேன். சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் மேற்கொண்ட நீண்ட நடைப் பயணத்திற்கு இந்தச் சிறிது தூர நடை நல்ல பயிற்சியாயமைந்தது.

பக்டோவில் வசித்து வந்த என் உறவினர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள், டிசம்பர்மாதம் இருபத்தைந்தாந்தேதி அவ்வப் பகுதி தாக்குதலுக்குப் பிறகு இனியும் தாக்குதல் ஏற்பட்டால், தங்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாதென்று தீர்மானித்து இருபத்தேழாந்தேதி இந்தியா நோக்கிப் புறப்பட்ட கப்பலில் பிரயாணமாயினர். எஞ்சியிருந்த

உறவினர்களில் என் வாழ்க்கைத் துணைவி தவிர மற்றவர்கள் ஆண் பிள்ளைகள்.

இவர்களில் ஒருவர் திரு. வ. கு. சா. என்பவர். அரசாங்க உயர்தர உத்தியோகஸ்தராயிருந்தவர். பென்ஷன் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார். எனக்குப் பல வகையிலும் ஆதரவாயிருந்தார். இவர் வீடும் நான் வசித்து வந்த வீடும் பக்கத்துப் பக்கத்தில் இருந்தன. இவருடைய வீட்டில் பெண்பிள்ளைகள் இருபத்தேழாந்தேதி கப்பலில் சென்று விட்ட பிறகு இவரும், இவருடைய மருகரான வி. வே. ரா. என்பவரும் இருந்தனர். என் வீட்டில் நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் இருந்தோம். ஆபத்துக் காலத்தில், தனித்தனி வீடுகளில் வசிப்பது உசிதமில்லை யென்று கருதி, 1942-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் முதல் வாரத்தில், இவருடைய வீட்டிலேயே—வ.கு சா. வீட்டிலேயே—நாங்கள் இருவரும் சென்று வசிக்கத் தொடங்கினோம். ஒரே குடும்பமாக எங்கள் வாழ்க்கை நடைபெற்று வந்தது.

அநேக நாட்கள், பகல் நேரத்தில், வீட்டிலிருந்து ஆண் பிள்ளைகளாகிய வ. கு. சா., வி. வே. ரா., நான் மூவரும் அலுவல் நிமித்தம் வெளியே சென்று விடுவோம். என் வாழ்க்கைத் துணைவி மட்டும் வீட்டில் தனியே இருப்பாள். அக்கம்பக்கத்தில் பேச்சுத் துணைக்குக் கூட யாருமில்லை. எல்லா வீடுகளும் தாழிட்டுக் கிடந்தன. தெருவில் ஜன நடமாட்டம் மிகக் குறைவு. நடமாடியவர்களும், இந்தியர்கள்மீது விரோத மனப்பான்மை கொண்ட விட்ட பர்மிய இளைஞர்கள்; கும்மாள மிட்டுக் கொண்டு செல்வார்கள். இவைகளுக்கு மேலாக அவ்வப்பொழுது ஜப்பானிய விமானங்கள் வட்டமிட்டு விட்டும், குண்டுகளை வீசி விட்டும் செல்லும்; பிரிட்டிஷ் பீரங்கிகள் அவற்றைத் தாக்கிச் சில விமானங்களைக் கீழே வீழ்த்தும் இவற்றால் ஏற்படும் சப்தம், கோடைக்கால இடியைத் தோல்வியுறச் செய்யும். இத்தகைய நிலைமையில் என்ன வாழ்க்கைத் துணைவி நெஞ்சுறுதிக் குலையாமல் அமைதியுடன்

தனியொருத்தியாக வீட்டில் இருந்தாள். எப்படி இருந்தாளோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

1942-ஆம் வருஷம், ஜனவரி மாதம், நான்காந்தேதி முதல் ஜப்பானிய விமானங்கள் தொடர்ந்து தாக்க முற்பட்ட பிறகு, நாளுக்குநாள் ரங்கூனுக்கு ஆபத்து அதிகரித்து வந்து, பிப்ரவரி மாதம் இரண்டாவது வாரக் கடைசியில் உச்ச நிலையை எட்டியது. ரங்கூன் பகுதி எந்த நேரத்திலும் ஜப்பானியர்களின் ஆக்ரமிப்புக்குட்படக் கூடுமென அச்சம் அனைவரையும் ஆட்கொண்டது. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் பென்ஷன் தாரராகிய வ. கு. சா. இனியும் பர்மாவில் தங்கியிருக்க விருப்பமில்லாதவராய், அகப்பட்ட கப்பலில் இந்தியா நோக்கிப் புறப்பட்டு விடத் தீர்மானித்தார். பிப்ரவரி மாதம் இருபதாந்தேதி காலை ஒரு கப்பல் புறப்பட்டது. அதில் சென்றுவிட்டார்.

புறப்படுவதற்கு முன்னால், என் வாழ்க்கைத் துணைவியை தம்மோடு அழைத்துச் செல்வதாகவும், அவள் தனியாக இருப்பது உசிதமில்லை யென்றும், அவளுக்கும் சேர்த்து கப்பல் டிக்கட் வாங்கியிருப்பதாகவும் என்னிடம் கூறினார். நானும், அவள் செல்வதுதான் நல்லது என்று கருதி, 'போகிறாயா?' என்று அவளைக் கேட்டேன். அவள் என்னைத் தனியாக விட்டு விட்டு, தான் முந்திச் செல்ல விரும்பவில்லை. 'உங்களை விட்டுவிட்டா?' என்று கண்ணீர் உகுக்கத் தொடங்கினாள். நான் எதையும் சகித்துக் கொள்வேன். பெண்கள் கண்ணீர் விட்டால் மட்டும் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. அவர்கள் மனம் எந்த விதத்திலும் புண்ணாகும்படி ஆண்பிள்ளைகள் நடந்து கொள்ளக் கூடா தென்பது என் உறுதியான கருத்து. என் வாழ்க்கைத் துணைவிகண்ணீர் உகுத்ததைக் கண்டதும் நான், 'அப்படியானால் நீ முந்திப்போக வேண்டாம். என்னுடனேயே இரு' என்று ஆறுதல் மொழிகள் சில சொல்லிவிட்டு, வ. கு. சா. விடம்

அவள் வர விரும்பவில்லை' யென்று தெரிவித்தேன். அவரும், நாங்கள் இருவரும் பிரிந்திருப்பதை விரும்பாதவராய், 'அவள் விருப்பப்படியே உங்களோடு இருக்கட்டும்' என்று சொல்லி விட்டார். என் வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு இது பெரிய ஆறுதலாயிருந்தது.

வ. கு. சா. சென்ற பிறகு, வி. வே. சா., நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி ஆகிய மூவர் மட்டுமே வீட்டில் இருந்தோம். அன்றைய என் நாட்குறிப்பு பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“மனிதனுக்கு ஏற்படுகிற துன்பங்கள் மூன்று வகையென்றும், அவை முறையே ஆதியாத்மிகம், ஆதி பௌதிகம், ஆதி தெய்விகம் என்றும் கூறுவார்கள். என் வாழ்க்கையில் ஆதியாத்மிக சம்பந்தமான துன்பங்கள் பலவற்றை அநுபவித்திருக்கிறேன். தெய்விக சக்திகளோ, பௌதிக சக்திகளோ என்னை அதிகமாகத்தாக்கியதில்லை. ஆனால் 1942ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் பத்தொன்பதாந் தேதியிலிருந்து எல்லாச் சக்திகளும் சேர்ந்து என்னைத் தாக்க ஆரம்பித்து விட்டன. உலகம் முழுவதும் கோரமானதோர் அவஸ்தையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறபோது அற்ப ஜீவனாகிய நான் எம் மாத்திரம்? சமுத்திர அகையினின்றொழும் ஒரு திவலை மாதிரி. இதுவரையில் யுத்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும், யுத்த கோரங்களைப் பற்றியும் பேசியும் படித்தும் வந்தேன். இப்பொழுது அநுபவிக்க வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது போலும்!

1942-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் பத்தொன்பதாந் தேதி இரவு பத்தரை மணிக்கு மேல் மறுநாள் வெள்ளிக் கிழமை (20-2-42) வ. கு. சா. சென்னைக்குப் பிரயாணமாக வேண்டுமென்று தீர்மானமாயிற்று. அவரும், அவருடைய மாப்பிள்ளை வி. வே. பா. வும், சாமான்களைக் கட்டுவதிலும் மற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்வதிலும் அன்று இரவு முழுவதையும் கழித்தார்கள். நானும் அன்று இரவு முழுவதும் தூங்கவேயில்லை. கண் இமைகள் முடினால் தானே? என் தனிமையை

உணரத் தொடங்கினேன். மறுநாள் (20-2-42) காலை சுமார் எட்டு மணிக்கு வ. கு. சா. சில சாமான்களுடன் ஒருபஸ்ஸில் கப்பலடிக்குச் சென்றார். அவருடைய மோட்டார் வண்டி அவருக்கு உபயோகப் படவில்லை; அது கெட்டிருந்தது...?

வ.கு.சா. சென்ற பிறகு, என் தனிமையை உணர்ந்தேனாயினும், அங்குத் தனிமையிலேயே என்னை நான் இழந்து விடவில்லை. எப்போதும் போல, கடமையுணர்ச்சியானது என்னை அரவணைத்துக் கொண்டது. அந்த அரவணைப்பு எனக்கு நெஞ்சுறுதியை அளித்தது.

எந்த விதமான நெருக்கடி ஏற்பட்டாலும் நான் ரங்கூனிலேயோ; சுற்று வட்டாரத்திலேயோ இருந்து கொண்டு. 'ஜோதி' பத்திரிகையைக் குறைந்த பல தினங்களாவது தொடர்ந்து வெளியிட்டு வரவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். 1942 ஆம் வருஷ பிப்ரவரி மாத இதழும் குறைவான பக்கங்களுடன், அந்த மாதம் பத்தொன்பதாந்தேதி தயாராகி விட்டது. மறுநாள் இருபதாந் தேதி தபாலில் அனுப்ப வேண்டியவர்களுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். ஆனால் மறுநாள் அனுப்ப முடியவில்லை. மற்ற அரசாங்க அலுவலகங்களைப் போல், தபால் நிகையங்களும் செயலற்றுப் போயின பல்லாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்த இரண்டு பிரபல ஆங்கில தினசரிப் பத்திரிகைகளும் அன்றே நின்ற விட்டன.

நாம் ஒன்று நினைத்துச் செயலாற்ற முற்படுகிறோம். ஆனால் விதி, வேறு வழியாக நம்மைத் திருப்பி விடுகிறது. என்னைப் பொறுத்த மட்டில், விதியானது, பல தடவை, பல வகையில் பரிசோதனை செய்து வந்திருக்கிறது. இதனால் அதன் மீது எனக்குக் கோபமோ தாபமோ ஏற்படுவதில்லை. கோபப்பட்டோ தாபப்பட்டோ என்ன பயன்? யாருமே விதி அழைத்துக் கொண்டு போகிற வழியில் செல்ல வேண்டியவர்கள் தானே?

4. நன்றிக்குரிய நண்பர்கள்

வி. கு. சா. புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு முந்தின நாளே, அதாவது 1942—ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் பத்தொன்பதாந்தேதியன்றே ரங்கூன் நிலைமை மோசமாகி வருவதை நான் ஒருவாறு உணர்ந்தேன். அன்று மாலை நானும் என் நண்பர் ஒருவரும் நிலைமையைச் சமாளிக்க என்ன செய்யலாமென்பதைப் பற்றிக் கலந்தாலோசித்தோம். ரங்கூனுக்குச் சுமார் நாற்பது மைல் தொலைவில் ஆற்று மார்க்கத்தில் உள்ள மூப்பின் என்ற ஊருக்கு நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் சென்று சிறிது காலம் தங்குவதென்றும், ரங்கூனில் திருப்திகரமான நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகு திரும்பி வருவதென்றும் பேசினோம். ஏற்கனவே சுமார் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்—1933—ஆம் வருஷம்—நான் ஒரு சங்கத்தின் ஆண்டு விழா நிமித்தம் மூப்பினுக்குச் சென்று வந்திருப்பதாலும், ஏற்கனவே ரங்கூனிலிருந்து சில நண்பர்கள் அங்குச் சென்று தங்கியிருந்ததாலும், அந்த ஊரில் சிறிது காலம் தங்குவது ஓரளவு சௌகரியமாகவே இருக்குமென்று நான் நினைத்தேன்.

இருபதாந்தேதி காலை, வி. கு. சா. கப்பலடிக்குச் சென்ற பிறகு, நான், வழக்கம் போல் காலாபஸ்தியிலுள்ள 'ஜோதி' அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு நான் எதிர்பார்த்தபடி அலுவலகத்து முக்கியமான சிப்பந்திகள் யாருமில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு வந்தார்கள்; அவர்களும் திக்பிரமை பிடித்தவர்கள் போலிருந்தார்கள். ஏதோ ஒருவித பீதி உருவாகி வருவதாக நான் உணர்ந்தேன். எந்தச் சூழ்நிலை எப்படியிருக்குமென்று என்னால் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொள்ளக்கூட முடியவில்லை.

இந்த நிலைமையில் அரசாங்க அலுவலகமொன்றில் உத்தியோகம் பார்த்து வந்தவரும், எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவருமான ஓர் இளைஞர் இரைக்க இரைக்க ஓடிவந்து, ரங்கூன் போலீஸ் கமிஷனர் அன்றைய தேதியிட்டு ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றும், அதில், ரங்கூன் நகரத்தில் சொந்தமாகக் கார் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்கள் நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்திற்குள் நகரத்தை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டுமென்றும், அப்படி வெளியேறு விட்டால் அவர்களுடைய கார்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு நாசப்படுத்தப் பெறுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். இதிலிருந்து இன்னும் ஓரிரண்டு நாட்களில் ரங்கூன் நகரத்தைப் பிரிட்டிஷார் கை விட்டுவிடக் கூடுமென்று நான் ஊகித்துக் கொண்டேன். என் ஊகத்தை வெளியிடுவதற்கு முன்பே, அந்த ஊகத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்ற முறையில், அந்த இளைஞர், ஜனங்கள் நிரம்ப பயந்துபோய் நகரத்தை விட்டு வெளியே கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அரசாங்கக் காரியாலங்களிலெல்லாம், பர்மாவின் வடக்குப் பகுதியினுள்ள மாந்தனை முதலிய ஊர்களுக்கு மாற்றிக் கொண்டு போய் விடுமாறு உத்தரவு பிறந்திருக்கிற தென்றும், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் பலர், காரோ, ரெயிலோ, அகப்பட்ட வாகனங்களில் அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் சொல்லி விட்டு, 'நீங்கள் இனிபும் ரங்கூனில் தாமதித்திருக்க வேண்டாம்' என்று எனக்கு எச்சரிக்கையும் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

அவர் சென்றதும் அச்சகத்து ஆள் ஒருவனை மொகல் தெருவுக்குச் சென்று, உள்ள நிலைமையை அறிந்து வரும்படி அனுப்பினேன். மொகல் தெரு என்பது ரங்கூனில் பிரபலமான தெரு. இங்கு நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்களுடைய லேவாதேவிக் கடைகளும், குஜராத்தியர்களுடைய தங்கம் வெள்ளிக் கடைகளும் மொத்த வியாபாரம் செய்யும் மார்வாரிகளின் ஸ்தாபனங்களும் இருந்தன, பணப் புழக்கம் இங்கு

அதிகம். ஊர்ச் செய்தி, உலகச் செய்தி எல்லாம் இங்கு அடிபடும். இதனாலேயே அச்சகத்து ஆகை இங்கு அனுப்பினேன் அவனும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பி வந்து நிலைமையோசமாகி வருகிறதென்றும் ஆற்று மார்க்கத்தில் நீராவிப் படகுகளின் போக்குவரத்து நாளைய தினத்திலிருந்து நின்று விடக் கூடுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் என்றும் தெரிவித்தான்.

அவன் இப்படித் தெரிவித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூப்பினுக்குத் தற்காலிகமாகச் சென்றிருந்து, அகஸ்மாத்தாக அன்று காலை ரங்கூனுக்குத் திரும்பி வந்த எனது நண்பர்கள் இருவர் 'ஜோதி' அலுவலகத்திற்கு வந்து, மறு நாள் (21-2-42) பகல் வரையிலாவது ஆற்று மார்க்கத்தில் போக்குவரத்து இருக்குமென்றும், ஆதலால் அன்று (21-2-42) காலையிலேயே, என்னை வந்துவிடுமாறும், அங்கு நான் தங்குவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து வைத்திருப்பதாயும் சொல்லி, என் கைச்செலவுக்கு முப்பது ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு, அன்று பிற்பகலே மூப்பினுக்குத் திரும்பிச் செல்வதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள்.

அப்பொழுது அச்சகத்தில் பணமுடை அதிகம். ஆம்; மிக அதிகம். அது என் சொந்த வாழ்க்கையை எவ்வளவு தூரம் பாதித்தது என்பதைப் பற்றி இங்கு சொல்வது என் சுய புராணத்தைப் படிப்பதாகும். அது இங்குத் தேவையில்லை.

நண்பர்கள் இருவரும் வந்துபோன பிறகு அலுவலகச் சிப்பந்திகளில் முக்கியமான சிலரிடம் மறுநாள் (21-2-42) காலை நான் மூப்பினுக்குச் செல்ல உத்தேசித்திருப்பதைத் தெரிவித்தேன். அவர்களும், 'அதுதான் சரியான திட்டம்' என்று ஆமோதித்தார்கள். நான் எப்படியாவது உயிர் பிழைத்துச் சௌகரியமாய் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் தங்கள் கருத்து என்பதை அன்பு சொட்டும் மொழிகளால் தெரிவித்தார்கள்; பத்திரிகை அலுவலகத்தைத் தங்களால் முடிந்த மட்டில் பாதுகாப்பதாகவும் உறுதி கூறினார்கள். இவற்றைக் கேட்டு எனக்குச் சிறிது ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

ஆனாலும் மனக்குழப்பம் கணத்திற்குக் கணம் அதிகரித்து வந்தது. அலுவலகத்து அறையிலேயே அப்படியும் இப்படியுமாக உலவிக் கொண்டிருந்தேன்.

பிற்பகல் சுமார் மூன்று மணி இருக்கும். பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தில் உயர்தர அதிகார பதவி வகித்து வந்தவரும், என்னிடத்தில் அபிமானமும் மதிப்பும் கொண்டிருந்தவருமான ஹரி என்பவர், மோட்டார் சைக்கிளில் அலுவலகத்திற்கு வந்தார். அவர் முகத்தில் கவலை தோய்ந்திருந்தது. வந்ததும் என்னைப் பார்த்து, “என்ன, நீங்கள் இன்னுமா இங்கே இருக்கிறீர்கள்? இன்று மாலை நான்கு மணிக்குள் ரங்கூனை விட்டு ஜனங்கள் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்று ராணுவம் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில் இராணுவமும் காலி செய்துவிடும் போலிருக்கிறது. ராணுவம் சென்று விட்ட பிறகு, ரங்கூன் நிலைமை எப்படியாகுமென்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால், நீங்கள் எங்காவது, எப்படியாவது உடனே சென்று விடுங்கள். இந்த எழுத்து வேலைகளை யெல்லாம் பிழைத்திருந்தால் பின்னாடி பார்த்துக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கு நான் என்ன சொல்வது? எங்காவது புறப்பட்டுப் போய்விடுங்கள்” என்று பரிதாபகரமான குரலில் கூறினார்.

பிறகு மோட்டார் சைக்கிளில் பின்புறத்தில் என்னை அமர்த்தி வைத்துக் கொண்டு, பக்டோவிலுள்ள என் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார். உடனே வந்து என் வாழ்க்கைத்துணைவியிடமும் “அம்மா, ஐயாவை எப்படியாவது காப்பாற்றி அழைத்துப் போய்விடுங்கள், அவருடைய மூளையைக் கொண்டு எங்காவது பிழைத்துக்கொள்வார். அவரை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வரவேண்டியது உங்கள் கடமை. இதைக் காட்டிலும் நான் உங்களுக்கு என்ன சொல்ல முடியும்?” என்று பரிவுடன் கூறிவிட்டு, மேலும், “நான் இங்கு வந்து போனதை யாருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டாம். ஐயாவின் மீது கொண்ட மதிப்பினால் ரகசியமாக வந்திருக்கிறேன். நான் இங்கு வந்துபோனது மேலதி

காரிகளுக்குத் தெரிந்தால், எனக்குத் தண்டனை கிடைக்கும்” என்று எச்சரிக்கை கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

இந்த அன்பரை நான் எப்படி மறக்க முடியும்? இவர் அந்தச் சமயத்தில் எச்சரிக்கை கொடுத்துவிட்டுப் போகா திருந்தால் நான் காலாபஸ்தி அலுவலகத்திலேயே சிக்கிக் கொண்டிருந்திருப்பேனோ என்னவோ?

வ.சு. சாவுக்குச் சொந்தத்தில் ஒரு பெரிய கார் உண்டு. அது என்னுடைய தேவைக்கும் அடிக்கடி உபயோகப்பட்டு வந்தது. அவர், அன்று (20-2-42) காலை கப்பலடிக்குப் போக அதனை உபயோகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அப் பொழுது அது பழுது பட்டிருந்தது. அவர் சென்ற பிறகு அதை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக்கொண்டிருந்தோம்.

ஹரி என்னை வீட்டில் கொண்டுவிட்ட சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், வி. வே. ரா. வந்தார். இவர் அப்பொழுது ஓர் இன்ஸ்பூரன்ஸ் கம்பெனியில் அதிகாரியாயிருந்தார். இப்பொழுது இந்திய அரசாங்கத்துக்குப் பாதுகாப்பு இலாகாவில் ஒரு முக்கியமான பதவி வகுத்து வருகிறார்.

இவர் வீடு வந்ததும் தம் காரியாலயத்தை மாந்தனைக்கு மாற்றிச் செல்ல நினைத்ததாகவும், ஆனால் அது இயலவில்லை யென்றும் சொன்னார். இவர் முகத்தில் கவலை தோய்ந்திருந்தது. ஆனால் அந்தக் கவலையில் இவர் மூழ்கிவிடவில்லை; செயலாற்றிக் கொண்டிருந்தார்!

எதற்கும் மோட்டார் காரை ஒழுங்குபடுத்த முடிந்தால் முயன்று பார்ப்போம் என்று எண்ணி ஒரு சீனனை வரவழைத்து ஒழுங்குபடுத்தச் செய்தார். வண்டியும் ஒரு தினுசாகச் சரியாக்கப்பட்டது. அப்பொழுது மாலை சுமார் ஆறு மணி இருக்கும். சூழ்ந்து கொண்டு வந்த இருளைப்போல் எங்கள் மனத்தில் ஒருவித பயங்கரம்படர ஆரம்பித்தது.

இதற்காக அந்த மனம் குனியமாகி விடவில்லை. அதில் எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய அருளில் எங்களுக்கிருந்த நம்பிக்கை ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளி தான் எங்கள் நடைப் பயணத்தின்போது வழிகாட்டியும் வந்தது.

5. பரிவுகாட்டிய உறவினர்கள்

இருள் முடி வருகின்ற நேரத்தில் ஏ. வி. ம. என்ற அன்பர், எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து, மறுநாள் காலைக்குள் எங்காவது போய்விடுவது நல்லதென்று ஆலோசனை கூறினார். இவர் அரசாங்க அலுவலக மொன்றில் பொறுப்பான உத்தியோகம் வகித்து வந்தார். ஆனால் உண்மையான காந்தி பக்தர். கதரே உடுத்துவார். சுதேசி சமாள்களையே உபயோகிப்பார். சுதேசி பிரசாரமும் செய்து வந்தார். நான் ரங்கூனிலிருந்து புறப்பட்டு மொனீவா என்ற ஊருக்குச் சென்று அங்குத் தங்க நேரிட்டபொழுது, எனக்குப் பேருதவிகள் செய்தார். அதைப் பின்னர் கூறுவேன்.

ஏ. வி. ம. வந்து போனதும், ப. என்ற நண்பர் வந்து, ஆற்று மார்க்கத்தில் நீராவிப்படகுகளின் போக்குவரத்து அடியோடு நின்று விட்டதென்று தெரிவித்தார். இவரைத் தொடர்ந்து என் உறவினரில் ஒருவரும், சட்ட நிபுணரும் பர் மாவிலிருந்து வந்த பிறகு இந்திய அரசாங்கத்தின் சட்ட இலாகாவில் பெரும் பதவி வகித்து விட்டுத் தற்போது ஓய்வு பெற்றிருப்பவருமான கோ. ரா. ரா. வந்து, தாம் மாந்தானைப் பக்கம்போக முயற்சிப்பதாகவும் எல்லோரும் சேர்ந்து போவது நல்லதென்று சொன்னார்.

இவரோடு நான் சிறிது தர்க்கம் செய்தேன். “மாந்தளையி லிருந்து எப்படியோ இந்தியாவுக்குப் போய்ச் சேருகிறோ மென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என்னைப் பொறுத்த மட்டில் நான் அங்குப் போய் என்ன செய்வது? புதிய வாழ்க் கையைத் தானே தொடங்க வேண்டும்? இங்கேயே ஒரு வித மாக சமாளித்துக் கொண்டு இருந்து விட நினைக்கிறேன். இங்கேயே தங்கினால் எனக்கு உதவி செய்யக் கூடிய நண்பர் கள் பலர் இருக்கிறார்களா?” என்றெல்லாம் சொன்னேன்.

இவர், எனக்குச் சமாதானம் கூறுகின்ற முறையில் “உங்களுக்கு மட்டுமென்ன, இங்கிருந்து போகிற எல்லோ ருக்குமே இந்தியாவுக்குப் போய் என்ன செய்வதென்ற பிரச்சனைதான். நாமெல்லோரும் ஒரே நிலைமையில் தானிருக்கி றோம். எல்லோருக்கும் ஆகிற கதி உங்களுக்கும் ஆகிறது! ஆகையால் யோசனை செய்யாமல் புறப்படுவதற்குத் தயாரா யிருங்கள். நாளைக் காலைப் புறப்படுவதாக இருக்கிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

சென்று, இ. ரா. என்ற மற்றோர் உறவினரிடம், நான் சொன்னதைச் சொன்னார் போலும். அவர் உடனே வந்து அதிகாரமும் கடுமையும் கலந்த குரலில்: “இப்படியெல்லாம் நீங்கள் பிடிவாதம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. நீங்க ளென்ன பச்சைக் குழந்தையா, உங்களுக்கு நாங்கள் புத்தி சொல்லி அத்தையை (அதாவது என் வாழ்க்கைத் துணை வியை) வைத்துக் கொண்டு இங்கேயே இருக்க நினைக்கிறீ ர்களே, உங்களுக்கு எவ்வளவு தைரியம்? இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் இந்தத் தைரியம் கை கொடுத்துக் காப்பாற்றாது. நாங்களெல்லோரும் புறப்பட்டுப் போன பிறகு நீங்கள் மட்டும் இங்கே என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? உங்கள் எழுத்து வேலையை எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று செய்யலாம். ஆகையால் சண்டித்தனம் செய்யாமல் புறப்படுங்கள்” என் றெல்லாம் சொல்லி விட்டுச் சென்றார், என்னிடம் எவ்வளவு சுவாதீனம் இவருக்கு? எவ்வளவு அன்பு இவருக்கு?

இவரைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் நான் 1932-ஆம் வருஷம் மே மாதம் ரங்கூனுக்குச் சென்ற புதிதில் இவர், எனக்கு அநேக நண்பர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நான்குபேரோடு பழகும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். இவருக்கு நான் பெரிதும் கட்டப்பாடுடையேன். ஆனால் நாங்கள் வேறு வேறு நிலையில் நின்றே பழகினோம். இவர் விளம்பரத்திற்கும் படாடோபத்திற்கும் உட்படவர். நானே இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் இதற்காக நாங்கள் வடகோடி, தென்கோடியாயிருக்கவில்லை. அந்நியோந்நியத்திற்குச் சிறிதும் பழுது ஏற்படாமல் பழகி வந்தோம். காரணம் ஒருவர் நிலையை ஒருவர் புரிந்து கொண்டிருந்ததுதான்.

இவர் இப்பொழுது மூச்சோடு இருந்திருந்தால் இந்த வரிகளைப் பார்த்து எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார் என்பது எனக்குத் தெரியும், ஆனால் அந்த மூச்சு நின்று பல ஆண்டுகளுக்கு மேலாயின.

இ. ரா. இவ்வளவு வலியுறுத்திச் சொன்ன பிறகும் நானென்னவோ புறப்படுவதற்குத் தயக்கமே காட்டினேன்.

இ. ரா. சென்ற பிறகு வி. வே. ராவும் நானும், அடுத்த தாற்போல் செய்ய வேண்டுவதென்ன என்பதைப் பற்றி வெகுவாக யோசித்தோம். முடிந்தால், பக்டோவிலேயே இருந்து விடுவதென்றும், நாலைந்து பேர் சேர்ந்து ஒரு வீட்டில் இருக்கலாமென்றும், ராத்திரி இன்னும் சிலரைக் கலந்து பார்ப்பதென்றும் ஒருவாறு தீர்மானித்துக் கொண்டோம். எதற்கும் காரில் நிறையப் பெட்ரோல் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட எண்ணி வெளியே புறப்பட்டோம். கூட, என் வாழ்க்கைத் துணையும், வி. என்ற நண்பரும் காரில் வந்தார்கள். அப்பொழுது இரவு சுமார் ஏழு மணியிருக்கும். ஜப்பானியர்களின் விமானத் தாக்குதலுக்குட்பட்டுவிடக் கூடாதென்பதற்காக பெட்ரோலை, இரும்புப் பீப்பாய்களில் திரப்பி மூடியிட்டு, ஒரு பெரிய மைதானத்தில், பூமியில் பள்ளந்தோண்டி அதில்

புதைத்து வைத்திருந்தார்கள், அதிகாரிகள். சத்துருக்களின் பெட்ரோல் கிடங்குகளைத் தாக்கி, அதன் விளைவாக, அவர்களுடைய போக்குவரத்து சாதனங்கள் பயன்படாதபடி செய்வதென்பது தற்காலப் போர்த் தந்திரங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறதல்லவா ?

மைதானத்திற்குச் சென்று காரில் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டோம். அதிகப்படியாக இருக்கட்டுமென்று எண்ணி இருபத்தைந்து காலன் கொண்ட பீப்பாயை வாங்கி, வண்டியில் ஏற்றி வைத்துக் கொண்டோம். எவ்வளவு பெட்ரோல் தேவைப்பட்டாலும் கொடுக்கலாமென்று அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இது ஓரளவுக்கு நல்ல ஏற்பாடாயிருந்தது.

கார் வசதி படைத்திருந்தவர்கள் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நகரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்ப முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வெளிக் கிளம்புவதில் முனைந்தார்கள். கார்கள் நெரிசலில், போக்குவரத்து விதிகளெல்லாம் புறக்கணிக்கப்பட்டன. விதிகளை அமுல் நடத்த போலீசும் இல்லை. போலீஸ்படை கலைக்கப்பட்டு விட்டது. இதைப் பற்றி, பெட்ரோல் மைதானத்தில் பலரும் பரபரப்புடன் பேசிக் கொண்டார்கள்.

காரில் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டு பக்டோவுக்குத் திரும்புகிறபோது காலாபஸ்தி வழியாக வந்தோம். அங்கு 'ஜோதி' அலுவலகத்திற்கு முன்பு, நான் காலை நிறுத்திச் செய்தேன். தெருப் பக்கத்தில், அலுவலகத்து தர்வான், எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்து விட்டு வந்து, சோர்வுடன் தலை மீது கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். நான் காரிலிருந்து இறங்கியதும், என்னைப் பார்த்து அவனால் அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. நல்ல இருட்டு; எட்டு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. நான் காரிலிருந்து இறங்கி அவனருகில் சென்று நின்ற பிறகுதான், நான் வந்திருப்பது

அவனுக்குத் தெரிந்தது. என்னைக் கண்டதும், தான் மொகல் தெருப் பக்கம் மீண்டும் சென்று விசாரித்ததாகவும், ஆற்று மார்க்கத்திலும், ரெயில் மார்க்கத்திலும் எல்லாப் போக்கு வரத்துக்களும் நின்று விட்டன வென்றும், நான் எப்படியாவது எங்காவது வெளியூருக்குச் சென்று விடுதல் நல்ல தென்றும் வருத்தந்தோய்ந்த குரலில் கூறினான். நான் விசாரித்த வரையில் எல்லாம் அப்படித்தானாகி யிருக்கிற தென்றும், எனக்கொன்றும் புரியவில்லை யென்றும் ஊரிலேயே இருப்பதா, அல்லது வெளியூருக்கு எங்கேனும் போவதா என்பதைப்பற்றி ஒன்றும் முடிவு செய்யவில்லை யென்றும் பதில் கூறினேன். அப்பொழுது 'ஜோதி' அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த க. என்ற ஒரு தொழிலாளி, என் அருகில் வந்து, "எங்காவது ஓடிப்போய் விடுங்களேன், சாமி!" என்று பரிவோடு கூறினான். மு. என்ற மற்றொரு தொழிலாளி ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமல் மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டு நின்றான். தர்வானோ, என் இரு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, 'கோ'வென்று கதற ஆரம்பித்து விட்டான். என் மனம் மிகவும் குழம்பி விட்டது. "ஆண்டவன் அருளிருந்தால் நாம் மீண்டும் சந்திப்போம். நாளை நான் பக்டோவிலேயே இருப்பேனாகில் இங்கு அலுவலகத்திற்கு வரப் பார்க்கிறேன். யாரும், எனக்காக பக்டோவுக்கு வந்து அகைய வேண்டியதில்லை. அப்படி நான் நாளை வரவில்லை யென்றால், எங்காவது போயிருப்பேன் என்று நினைத்துக் கொண்டு கவலைப்படாமலிருங்கள்" என்று ஆறுதல் மொழிகள் சில சொல்லி விட்டு, அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு காரில் ஏறிக் கொண்டேன். வீடு வந்து சேர்ந்தபோது, ஒன்பது மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. பசி, எங்களை விட்டு எங்கோ பறந்து போயிருந்தது. ஒரே கலக்கம்.

இந்த நிலையில், பக்டோவிலுள்ள முக்கியஸ்தர்கள் அனைவரும், மறுநாள் காலை மாந்தளை நோக்கிப் புறப்படப் போவதாகத் தீர்மானித்து விட்டார்கள் என்ற செய்திவந்தது. அப்படியானால் நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, வி வே.

ரா. ஊகிய மூவர் மட்டும் பக்டோவிலேயே தங்கி விடுவதா? தங்கினாலும், ஊர் காலியான பிறகு மூவரின் நிலைமை என்ன ஆகும்? காரின் சக்கரங்களைக் கழற்றி, ஊருக்கு எதிர்ப்புறமாக வுள்ள 'போகாலை' என்ற இடத்தில் போட்டு விட்டு, மூவரும் அங்கேயே இருந்து விடலாமா?' இப்படிப் பலவாறாக எண்ணி எண்ணிக் குழம்பி. கடைசியில் விடியற்காலை ஒரு முடிவுக்கு வரலாமென்று கருதி, தரையில் தலையைச் சாய்த்தோம், நித்திரா தேவி எங்களை அணைத்துக் கொண்டால்தானே?

நள்ளிரவு நேரம். தூக்கம் வராத காரணத்தினால், வி. வே. ரா. ஒருகால் ஊரை விட்டு வெளியே செல்லும்படி நேரிட்டால், கார், எந்த அளவுக்குத் தகுதியுடையதாயிருக்குமென்று பார்ப்பதற்காக ஷெட்டுக்குள் சென்று காரை வெளியே கொண்டு வர முயன்றார். ஆனால் 'ஸ்டார்ட்' கிடைக்கவில்லை! சில மணி நேரத்திற்கு முன்பு, பெட்ரோல் போட்டுக் கொண்டுவர ஒழுங்காகச் சென்ற கார், சில மணி நேரத்திற்குப்பிறகு — நள்ளிரவில் — இருந்த இடத்திலிருந்து நகர மறுத்து விட்டது! எங்கள் மனக்குழப்பத்திற்குக் கேட்க வேண்டுமா?

விடியற்காலை சுமார் நான்கு மணி இருக்கும் வி. வே. ரா. ஊரிலுள்ள சில முக்கியஸ்தர்களை சந்திக்கச் சென்றார். விசாரித்ததில் பக்டோவில் முக்கியஸ்தர்களில் யாரும் இருக்கப்போவதில்லையென்றும், எல்லோருமே புறப்பட்டு செல்லப் போகிறார்களென்றும் தெரிய வந்தது. மேலும் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியையும், மத்திய சிறைச்சாலையையும் திறந்து அங்கிருந்தவர்கள் வெளியே அனுப்பப்பட்டு விட்டார்கள்; அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் படுக்கையில் கிடந்த நோயாளிகள் அவரவர் விரும்புகின்ற இடங்களுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டு விட்டார்கள்; சமுதாய விரோதிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற கீழ்மக்கள், நகரத்தைக் காலி செய்துவிட வேண்டுமென்று ராணுவம் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிற

தென்று தெரிந்த கணத்திலிருந்து, வீதிகளில் கும்பல் கும்பலாகக் கூடி, கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; சிலர், வீடுகளில் நுழைந்து அகப்பட்ட பொருள்களை எடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண் மக்கள் கதி கலங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் நெருப்புப் பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப் பயங்கரமான சில செய்திகள் கிடைத்தன. இந்த நிலைமையில் நான், ஏன் வாழ்க்கைத் துணை வி. வி. வே. ரா. ஆகிய மூவர் மட்டும் பக்டோவில் தங்கியிருத்தல் எங்ஙனம் சாத்தியம்? 'ஊருடன் ஒத்து வாழ்' என்ற வாசகப்படி நாங்களும் பக்டோவை விட்டுப் புறப்படுவதென்றும், ஒரு கோஷ்டியாகப் போவது நல்லதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம்.

'ஆனால் எப்படிப் போவது? கார், நொண்டிப் பிள்ளை மாதிரி இருக்கிறதே? அதை நம்பி, தொலைதூரம் பிரயாணம் செய்ய முடியுமா?' இப்படிப் பலவாறாக யோசித்து, யோசித்து கடைசியில் எதற்கும், மீண்டும் ஒரு முறை கார் ஸ்டார்ட் கிடைக்குமா என்று பார்ப்போம். கிடைத்தால் புறப்படுவது; கிடைக்காவிட்டால் இருக்கும் இடத்திலேயே இருந்து கொண்டு, என்ன கதி நேரிடுகிறதோ அதை அனுபவிப்பது என்று முடிவு செய்து கொண்டு, வி. வி. வே. ரா. காரை ஷெட்டி லிருந்து வெளிக் கொணர முயன்றார். என்ன ஆச்சரியம்! 'ஸ்டார்ட்' கிடைத்தது! உள்ளிரவில் நகர மறுத்த கார் விடியற் காலை புறப்படத் தயாராயிருந்தது!

ஆண்டவனின் அருட்சக்தி, எந்தெந்த விதமாக இயங்குகிறதென்பதை சாதாரண மனிதர்களால் ஊகித்துக் கூடச் சொல்ல முடிவதில்லை. நாங்கள் உயிர் பிழைத்து இன்னும் சிறிது காலம் இருக்க வேண்டுமென்பது அவன் விருப்பம் போலும். அவன் எப்படி எப்படியெல்லாம் மனிதப் பிறவி களாகிய நம்மை ஆட்டி வைக்கிறான்? அவன் ஆட்டுவிக்கிற படி ஆட வேண்டிய பாவைகளாகவே நாம் இருக்கிறோம்.

கார் 'ஸ்டார்ட்' கிடைத்ததும் ஆண்டவனே கார் வடிவமாக எங்களைக் காப்பாற்ற வந்திருக்கிறானென்ற உணர்ச்சி எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. எங்களையறியாமல் கரங்கள் குவிந்தன. கண்கள் பனித்தன. கார் 'ஸ்டார்ட்' கிடைக்காது போயிருந்தால் எங்கள் கதி யாதாயிருக்குமோ? அநேக ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுது நினைத்தால்கூட உடலில் ஒருவித நடுக்கமெடுக்கிறது.

6. புறப்பாடு

கார், தன்னுடைய ஒத்துழைப்பை எங்களுக்குக் கொடுக்குமென்று நிச்சயம் தெரிந்தவுடன், நாங்கள் புறப்படுவதற்குத் தாயாரானோம். புறப்படுவதென்பது அவ்வளவு சுலபமாயிருக்கவில்லை. காரில், என்னென்ன சாமான்களை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்வதென்பது ஒரு பிரச்சனையாயிருந்தது. ஏற்கெனவே, மதிப்புள்ள சில பொருள்களைக் கப்பல்களில் சென்ற எங்கள் உறவினர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தோம். ஆயினும், அன்றாடம் புழக்கத்தில் இருந்த சாமான்கள் பல இருந்தன. அவற்றை என்ன செய்வது! 'திரும்பி வந்து விடுவோம்.' என்ற எண்ணத்தில் அவற்றை வீட்டின் பல பகுதிகளிலும் பத்திரப்படுத்தி வைத்தோம். வழிப்பயணத்தில் உபயோகமாகுமென்று எங்களுக்கு அப்பொழுது தோன்றிய சில சாமான்களை மட்டும் அவசர அவசரமாகக் காரில் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டோம். முன்னாக்கிரதையாக என் வாழ்க்கைத் துணைவி தயாரித்து வைத்திருந்த ஆகாராதிகளையும் எடுத்துக் கொண்டோம்.

நான் ரங்கூனில் இருந்த பத்து வருஷ காலத்தில் அநேக நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்கிச் சேகரித்தேன்.

நண்பர்கள் சிலர் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த நூல்கள் பல சேர்ந்தன. தவிர, நூல்களாக வெளி வருவதற்குத் தயார்ப்படுத்தி வைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் நான் அவ்வப்பொழுது பல இடங்களில் நிகழ்த்தி வந்த சொற்பொழிவுகளின் குறிப்புக்கள், நூல்களைப் படித்து வரும்போது எடுத்துக் கொண்டு வந்த குறிப்புக்களடங்கிய நோட் புத்தகங்கள் இப்படிப் பலவும் இருந்தன.

இவையனைத்தையும் எப்படியாவது எடுத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பது என் ஆசை. ஆனால் முடியவில்லை, கையெழுத்துப் பிரதிகளையாவது எடுத்து வர முயன்றேன், அதுவும் முடியாது போயிற்று. மற்றப் பொருள்களை விட்டு வந்ததற்காக நான் வருந்தவில்லை. இராப் பகலாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகளை எடுத்து வர முடியாமற் போனதுதான் என் உள்ளத்தை இன்னமும் அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆயினும் நான் என்ன செய்ய முடியும்? இப்பொழுதும் இந்த நூலின் மூலமாக பர்மாவினிலுள்ள நண்பர்கள் பலரையும், கரங்குவித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னுடைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் எங்காவது உங்கள் கண்களுக்குத் தென்பட்டால், அவைகளைத் தபையெடுத்து எனக்கு அனுப்பிவைப்புகளென்று.

வழியில் படித்துக் கொண்டு போவதற்கென்று, சில நூல்களை எடுத்து வைத்தேன். ஆனால் அனைத்தையும் எடுத்து வர முடியவில்லை. உபநிஷதங்களின் பிரதிகள், ரஸ்கின் பெருமகனுடைய ஒரு நூல், பிளேட்டோவின் 'குடியரசு' என்ற நூல், ஆகிய இவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது.

சூரியோதய சமயம், நடு வீட்டில் என் வாழ்க்கைத் துணைவி, குத்துவிளக்கை ஏற்றி வைத்தாள், வீட்டிலிருந்த பாலை நன்றாகக் காய்ச்சி அந்தக் குத்துவிளக்குக்கு முன்னால் வைத்தாள். அதுவே அன்று ஒளி மயமான ஆண்டவனுக்கு

நிவேதனமாக அமைந்தது. அந்த ஆண்டவனின் பிரதிநிதி போல், ஆடாமல் அசையாமல் எரிந்து கொண்டிருந்த குத்து விளக்குக்கு நமஸ்காரம் செய்தோம்.

வீட்டிலிருந்த பிரேரணைகள், அலமாரிகள் ஆகியவற்றின் சாவிக்களை அவை அவற்றின் வாயிலேயே வைத்து விட்டோம். வீட்டின் முன்புறத்திலும், பக்கவாட்டிலும் இருந்த இரும்புக் கிராதிகளாலான நுழைவாயில்களைப் பூட்டாமல் வெறுமனே சாத்தி வைத்தோம்.

வீட்டிலுள்ள பொருள்களை விட்டு விட்டுப் போகிறோமே என்ற மனச் சஞ்சலம், எங்களுக்குச் சிறிது கூட உண்டாக வில்லை. இருந்ததைப் பற்றியோ இனி இருக்கப் போவதைப் பற்றியோ நாங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு அவகாசம் ஏது?

ஊரில் புறப்பட இருந்தவர்கள் தயாராகி விட்டார் களென்று தெரிந்தது. நாங்களும் தயாராகி, தெருப் படிகளில் அடியெடுத்து வைத்தோம். வைத்துதான் தாமதம். அபாய அறிவிப்புச் சங்கு குரலெடுத்து விட்டது! இது அபசகுனமா? சுபசகுனமா? எந்தச் சகுனமாயிருந்தாலும் புறப்படுவதி லிருந்து இனிப் பின் வாங்க முடியுமா? ஜப்பானிய விமானங் கள் வட்டமிட்டுச் சிறிது நோத்திற்குப் பிறகு திரும்பி விட் டன. அபாயம் விலகிய சங்கும் ஊதியது, புறப்பட்டோம்.

7. புரோம் நகரத்தில்

1942 — ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம், இருபத் தோராந்தேதி சனிக்கிழமை காலை சுமார் ஏழேழுக்கால் மணிக்கு பக்டோவிலிருந்து நாங்கள் (பக்டோ வாசிகள் சிலர் சேர்ந்து) பன்னிரண்டு பேர் மூன்று கார்களில் ஒரு கோஷ்டியாய்ப் புறப்பட்டோம். ஒவ்வொரு காரிலும் நான்கு பேர் விகிதம் அமர்ந்திருந்தோம். ஒரு காரை, கோ. ரா. ராவும், மற்றொரு காரை வி. வே. ரா. வும் இன்னொரு காரைப் பா, என்ற நண்பரும் முறையே ஓட்டி வந்தார்கள். அனைவரும் பக்டோவுக்கு விடை கொடுத்து விட்டு, ஊர் எல்லைத் தாண்டியபோது மணி எட்டு. சூரியன் தன் கடமையைச் சற்று சிக்கிரமாகவே செய்ய முற்பட்டு விட்டான்.

நாங்கள் முதலாவதாகச் சேரவேண்டிய இடம் பர்மா வின் வடக்குப் பகுதியிலுள்ள மாந்தனை என்ற நகரம். ரங் கூனிலிருந்து சுமார் நானூறு மைல் தொலைவிலுள்ளது ஆற்று மார்க்கமாகவும் ரெயில் மார்க்கமாகவும் செல்லலாம் தவிர நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த நெடுஞ்சாலை வழியாகவும் செல்லலாம். ரெயில் மார்க்கமானாலும், நெடுஞ்சாலை வழியினாலும் ரங்கூனுக்குச் சற்று வடகிழக்கே சுமார் நாற்பத்தைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள பெகு (பக்கோ) என்ற நகரத்தின் வழியாகத் தான் செல்ல வேண்டும்.

இந்தப் பெகு நகரம் ஒரு காலத்தில் வியாபாரச் செழுமையுடன் கூடிய ஒரு துறைமுகப் பட்டினமாயிருந்தது. தமிழகத்திலிருந்து அநேக வியாபாரிகள் இங்கு வந்து பொருள் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டு போனார்களென்றும், இவர்களுக்குப் பர்மிய அரசவையில் மிகுந்த செல்வாக்கு இருந்ததென்றும் பர்மாவின் சரித்திரம் கூறுகிறது.

நாங்கள் ரங்கூனை விட்டுச் சிறிது தூரம் வந்து கொண்டிருக்கையில், பெரு வழியாகச் செல்ல வேண்டாமென்றும் ஜப்பானிய படைகள் இந்த வழியாகவரக்கூடுமென்றும், ஆதலால் நாங்கள் நேரே பெருவுக்குச் சிறிது வடமேற்கேயுள்ள புரோம் நகருக்குச் சென்று அங்கிருந்து மாந்தனைக்குச் செல்லுதல் நல்லதென்றும் எங்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டது. இதற்குத் தகுந்தாற்போல், வழி நெடுக பிரிட்டிஷ் ராணுவ முஸ்தீப்புகள் பலமாயிருந்தன.

இந்த எச்சரிக்கையைக் கேட்டு நாங்கள் ஸ்தம்பித்துப் போய் அங்கேயே நின்றுவிடவில்லை. அதிகப்படியாகச் சுற்றிக் கொண்டு செல்ல வேண்டியிருக்குமே யென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. புரோம் பக்கம் கார்களைத் திருப்பி விட்டோம். எப்படியாவது அன்றிரவுக்குள் புரோமுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்று உறுதிக் கொண்டோம். கார்களின் இஞ்சின்கள் உறுமின. சக்கரங்கள் புழுதியைக் கிளப்பின; பறந்தன கார்கள் புரோமை இலக்காகக் கொண்டு.

பகல் சுமார் ஒரு மணிக்கு 'லெட்படான்' என்ற ஊருக்கு வந்தோம். இது ரங்கூனுக்கு சுமார் எழுபத்து மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ளது. இங்கு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் மடமும் கோயிலும் உண்டு. பொதுவாக, நகரத்தார், பர்மாவில் தாங்கள் லேவாதேவித் தொழில் செய்து வந்த முக்கியமான எல்லா ஊர்களிலும், மடங்களும், கோயில்களும், நந்தவனங்களும் அமைத்து வைத்திருந்தார்கள். கோயில்கள் யாவும் முருகக் கடவுளுடைய கோயில்களே. சம்பிரதாயமான திருவிழாக்கள் நடைபெறும். சில கோயில்களுக்கு வெள்ளி ரதங்கள், தங்க வாகனங்கள்—இப்படிப் பலவும் இருந்தன. திருவிழாக் காலங்களில் நடைபெறும் விமரிசைகளைப் பார்க்கின்ற யாருக்கும் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றோமென்ற உணர்ச்சியே உண்டாகும். இங்ஙனமே மடங்களும் நூற்றுக்கணக்கான பேர் வசதியாகத் தங்கக் கூடிய வகையில் அமைக்கப்

பட்டிருந்தன. சில மடங்களில் அன்னதானத்திற்கான ஏற்பாடுகளும் இருந்தன.

பர்மாவில் மட்டுமல்ல, தொழில் நடத்தச் சென்ற இலங்கை, மலேசியா, சைகோன் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் இந்த மாதிரியான ஏற்பாடுகளை நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் செய்து வைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுதும் இவை நடைபெற்று வருகின்றன.

‘லெட்படான்’ நகரத்தார் மடத்தில் தங்கி, கையில் கொண்டு வந்திருந்த ஆகார வகைகளை உட்கொண்டு சிறிது நேரம் களைப்பாறினோம். மடத்துக் காரியக்காரர்கள், எங்களுக்கு வேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்தார்கள். அவர்களுடைய ஊர், பெயர்களைக் கூட நாங்கள் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்து விட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டோம்.

எங்களுடைய அடுத்த இலக்கு புரோம் அல்லவா? இந்த நகரம், புரோம் மாவட்டத்தின் தலை நகரம். அதற்குரிய வசதிகளுடையது. ரங்கூனிவிருந்து ரெயில் மார்க்கமாக சுமார் நூற்றைம்பது மைல் தொலைவில் இருப்பது. ஆற்று மார்க்கமாகவும் செல்லலாம். ஒரு காலத்தில், அதாவது கிறிஸ்து சகத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முந்தி, இது, பர்மாவின் தலைநகரமாயிருந்ததாகச் சொல்வர். கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டில் ‘தலெய்ங்’ என்ற ஒரு ஜாதியார் இதனை அழித்துவிட்டார். அந்த அழிவின் மீது தான் புதிய புரோம் நகரம் ஏற்பட்டது. சிறப்பு வாய்ந்த இரண்டு புத்தர் கோயில்கள் இங்கு இருக்கின்றன.

இந்த புரோம் நகருக்கு நாங்கள் போய்ச் சேருகிற போது, இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. அங்குள்ள தேசிய உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராயிருந்த நா, ச. வீட்டில் இறங்கினோம். இரவு வெகு நேரமாகி விட்டிருந்

தாலும் வீட்டிலுள்ளவர்கள் முகஞ்சுளிக்காமல் எங்களை அன்போடு வரவேற்றார்கள். எங்கள் வயிறு காலியாயிருந்தாலும், அவர்கள் காட்டிய அன்பு எங்கள் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தது. எங்களிலே ஒருவர், எங்களுக்கு ஆகாரம் தேடிக்கொண்டு வர எங்கெங்கோ அலைந்து பார்த்தார். ஆனால் அந்த அகாலத்தில் எங்கே என்ன கிடைக்கும்? வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தார்.

மறுநாள் (22-2-42) காலை சுமார் பத்தரை மணிக்கு மேற்கொண்டு எங்கள் பயணத்தைத் தொடங்கவேண்டியவர்களானோம். அதற்குள் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எங்களுக்குச், சாப்பாடு செய்வித்ததோடு வழியில் உபயோகித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு சாதமும் கொடுத்தனுப்பினார்கள் உணவுப் பொருள்கள் சரிவர அகப்படாத அந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் கூட அந்த வீட்டினர் செய்த உபசரணை, விருந்தோம்பலுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாயிருந்தது.

நாங்கள் புறப்படுவதற்குச் சற்று நேரம் முன்பு நாங்கள் வந்திருப்பது தெரிந்து ரங்கூனில் எங்களுக்குப் பழக்கமான ஒருவர் மேற்படி நா. ச. வீட்டுற்கு வந்தார். அவர் அரசாங்க உயர்தர உத்தியோகஸ்தர், ராவ்சாணிப் பட்டம் பெற்றவர்; வீட்டில் சமையல் ஆள் முதல் வைத்துக் கொண்டு தோரணையாக வாழ்க்கை நடத்தி வந்தவர். பார்ப்பதற்கும் எடுப்பான தோற்றமுடையவர்; பரமசாது; வாயிலிருந்து துடுக்காக ஒரு வார்த்தை கூட வராது.

எங்களுக்கு முன்னாடியே அவர் ரங்கூனிலிருந்து புரோமுக்கு வந்திருக்கிறார். ஆனால் தங்குவதற்கோ ஆகாரத்திற்கோ வசதி கிடைக்காமல் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். இதனால் தான் போலும் நாங்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்குத் தேடி வந்து உடம்பெல்லாம் கூசிக்குகைய, கைநீட்டி, 'ஒரு கவளம் அன்னம் கிடைக்குமா?' என்று கேட்டார். அவர் கை நீட்டிக் கேட்டது, எங்கள் உள்ளத்தை

உருக்கி விட்டது. இதற்கு மேல் அந்தக் காட்சியை எப்படி வருணிப்பது? வீட்டிலுள்ளவர்களிடம் சொல்லி அவருக்குச் சாப்பாடு செய்வித்து விட்டு, மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடங்கினோம்.

8. பர்மிய உழவர்களின் உதவி

புரோமிலிருந்து காலை சுமார் பத்தரை மணிக்குப் புறப்பட்ட நாங்கள் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் 'அல்லன்மியோ' என்ற ஊருக்கு வந்தோம். இது ஐராவதி ஆற்றங்கரையிலுள்ளது. பர்மாவின் வடக்குப் பகுதி எல்லையும், தெற்குப் பகுதி எல்லையும் இங்குச் சந்திக்கின்றன. அழகான ஊர். இங்குப் பகல் நேரத்தில் தங்கி, புரோமிலிருந்து கொண்டு வந்த கட்டுச்சாதத்தைத் தீர்த்துக் கட்டினோம். உடனே புறப்பாடு தான். மாலை 'தவுண்டிஞ்சி' என்ற ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். இங்கு 'ராவ்சாஹிப்' பட்டம் பெற்ற ஓர் அன்பர் எங்களை வரவேற்று உபசரித்தார். அவருடைய சிரித்த முகமும், அன்பு கனிந்த வார்த்தைகளும் எங்கள் பிரயாணக் களைப்பை ஒரு நொடியில் நீக்கி விட்டன. சீக்கியர் மடம் ஒன்று அங்கு இருக்கிறது. அந்த மடத்தில் எங்களுக்கு ரொட்டியும் கறிகாய்களும் உதவினார்கள். அன்றிரவு அங்குக் கழித்து விட்டு மறுநாள் (23-2-42) காலை பயணத்தைத் தொடங்கி பகல் ஏனாஞ்சாங்குக்கு வந்தோம். இது ஐராவதி நதியின் கிழக்குக் கரையிலுள்ளது. இங்கு எண்ணெய்க் கிணறுகள் பல உண்டு என்பது உலகப் பிரசித்தம். பெட்ரோலும், கிரோசினும், வேறு பல உபபொருள்களும் இங்கிருந்து தான் பர்மாவுக்கும், இந்தியாவுக்கும் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. இங்குத் தமிழர்கள் பலர் வசிக்கிறார்கள்.

இந்த ஊரில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் தங்கி ஒரு ஹோட்டலில் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு 'மெக்டலா' என்ற ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். கார்ப்பயணமாக இருந்த போதிலும் இந்தப் பகுதியில் நாங்கள் வந்தபோது எங்கள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வர வேண்டியதாக இருந்தது, எத்தனை பள்ளத்தாக்குகள், இவற்றில் இறங்கி மேட்டில் ஏறுகிற போது கார்கள் பெருமூச்சு விட்டன; முணுமுணுத்தன; உறுமின, கார்களை ஓட்டிச் சென்றவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் இறங்கு பள்ளத்திலும், ஏறுமேட்டிலும் நடந்தே செல்லும்படியிருந்தது. இருந்தாலும், ஓட்டிச் சென்றவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கார்கள் குப்புறக் கவிழ்ந்து விடுமோ? பின்னுக்குச் சாய்த்து விடுமோ? என்ற பயம் எங்களை அரித்துக் கொண்டே இருந்தது. நல்ல வேளையாக விபரீதம் ஏதும் நிகழவில்லை. இந்த மாதிரியான பள்ளத்தாக்குகளைக் கடக்கிறபோது ஆங்காங்கு உழவுத் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்த பர்மியர்கள் வந்து எங்களுக்கு உதவினார்கள். எங்கள் கார்களை மேட்டிலே ஏற்றிக் கொடுத்தார்கள். அப்படிச் செய்கிறபோது 'பையா' 'பையா' என்று கூறுவார்கள். 'பையா' என்றால் பர்மிய மொழியில் 'கடவுள்' என்று பொருள். கடவுள் கிருபையினால்தான் மேட்டிலே கார்கள் ஏற்ற முடியும் என்பதில் அவர்கள் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் படிக்காதவர்கள் என்று உலகம் அழைக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்களிடத்தில் காணப்படும் தெய்வ நம்பிக்கையும், தன்னம்பிக்கையும், பிறர்க்கு உதவும் மனப்பான்மையும், படித்தவர்களென்று தம்பட்ட முடித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களிடத்தில் எந்த விதிதாசாரத்தில் இருக்கின்றன? அந்தப் படிப்பில்லாத பர்மிய சகோதரர்களுடைய உதவியில்லாமற் போனால் எங்களுடைய கார்களும் நாங்களும் எவ்வித ஆபத்துமில்லாமல் மெக்டலாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம்.

மாகை சுமார் ஆறரை மணிக்கு மெக்டலா போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்குஓர் அன்பர் வீட்டில் தங்கி, அவ்விட்டினர்

அளித்த உணவை உட்கொண்டு இரவைக் கழித்தோம். மறுநாள் (24-2-42) காலை மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடங்க முற்பட்டோம். ஆனால் நாங்கள் புறந்படுந்தறுவாயில் அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதியது ஒரு தடவையல்ல இரண்டு தடவை. இந்தச் சங்கொலி எங்களுக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டு விட்டதாயினும் அவ்வூர் ஜனங்கள் இதைக் கேட்டு அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு மூலைக்கொருவராய் ஓடியதைப் பார்க்க எங்களுக்கு மிகவும் பரிதாபமாயிருந்தது.

9. உண்டி கொடுத்து உயிர் கொடுத்தவர்

அபாயம் விலகிய சங்கு ஊதிய பிறகு, காலை சுமார் ஒன்பது மணிக்குப் புறப்பட்டோம். சிறிது தூரம் சென்றதும் எங்களுடைய கார்கள் ஒன்றின் பின் பக்கம் கட்டி யிருந்த படுக்கை முதலியவை சரிந்து விழுந்து விடும் போல் இருந்தது. உடனே காரை நிறுத்தி அதைச் சரிப்படுத்தினோம். பெட்ரோல் போட்டுக் கொண்டு வந்த பீப்பாய் காருக்குச் சமையாயிருப்பதாகத் தெரிந்தது. எனவே, அதிவிருந்து அற்ப சொற்பமான பெட்ரோலை வண்டியிலிலுள்ள டாங்கியில் ஊற்றி விட்டு மேற்கொண்டு தேவையான அளவு பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டோம். காவியான பீப்பாயைக் கீழே இறக்கி, வழிப்போக்கன் ஒருவனிடம் ஒப்படைத்து, அதனை அவனுடைய உரிமைப் பொருளாக்கிக் கொள்ளுமாறு சொன்னோம். எங்களுக்குப் பயன்படாத ஒன்றை, பிறருக்குத் தானங்கொடுப்பதில் நாங்கள் தாராள மனப்பான்மையுடையவர்களாயிருந்தோம்!

மெக்டலாவிருந்து காலை ஒன்பது மணிக்குப் புறப்பட்ட நாங்கள். பகல் ஒரு மணிக்கு 'சௌஸே' என்ற ஊருக்கு

வந்தோம். பர்மாவினுள்ள பெரும்பாலான ரயில்வேஸ்டேஷன்களில், தமிழர்களுக்குத் தேவையான ஆகார வகைகள் கிடைப்பது அரிது என்பது எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்ததாயினும், 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்' என்ற வாசகத்திற்கிணங்க, கார்களை ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கருகில் நிறுத்திவிட்டு, எங்களையும் மறந்து, அந்த ஸ்டேஷனில் ஏதேனும் ஆகாரம் கிடைக்குமா என்று பார்த்தோம். ஆனால் அந்த ஸ்டேஷனே, மனிதாபிமானம் என்பது சிறிதும் இல்லாமல், அங்கு நின்று கொண்டிருந்த ஓர் இஞ்ஜின் மூலம் கரும்புகையை எங்கள் மீது உமிழத் தொடங்கியது. வெய்யிலோ கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்டேஷனில் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்று தெரிந்ததும், கார்களில் வந்த சகோதரர்கள், ஊருக்குள் எங்கேனும் ஆகாரம் கிடைக்குமா என்று பார்த்து வரச் சென்றார்கள். நானும், என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் ஒரு காரில் ஏக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் தேவதூதன் மாதிரி ஓர் அன்பர் நாங்கள் அமர்ந்திருந்த கார் அருகில் வந்து, முகம் சுண்டிக் கிடந்த எங்களைப் பார்த்தார். அவர் ரங்கூனில் எங்கள் அனைவருக்கும் அறிமுகமானவர். அரசாங்க அலுவலராக அந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்திருந்தார். அவர் பெயர் எல். எம். சி.; இந்தப் பெயரை நன்றி யுணர்வோடு இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன். வந்ததும் 'எங்கே இப்படி வந்திருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். எங்கள் நிலைமையைச் சுருக்கமாகக் கூறினேன். 'இன்னும் யார் யார் வந்திருக்கிறீர்கள்? வேறு இரண்டு கார்கள் நிற்கின்றனவே என்றார். இன்னினரார் வந்திருக்கிறீர்கள் என்றும், அவர்கள் ஆகாரம் தேட அதோ கூப்பிடு தூரத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றும் சொன்னேன். 'ஆப்படியா?' என்று சொல்லி அவர்களைக் கை தட்டி அழைத்தார். அவர்களும் உடனே வந்தார்கள். 'எல்லோரும் என் வீட்டிற்கு வாருங்கள். சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம்' என்று அவர் கனீவோடு சொன்னபோது

அது தேவ வாக்கோ என்று எண்ணி உள்ளம் பூரித்தோம். அவருடைய அழைப்பைத் தயக்கமில்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டோம். மூன்று கார்களும் அவர் வீட்டின் முன் சென்று நின்றன.

பர்மாவில் பெரும்பாலான வீடுகள் மரத்தினால் கட்டப் பெற்றிருக்கும். இரண்டு மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட வீடுகள் கூட இப்படித்தான். இவை சம சீதோஷணத்தை அளிக்க வல்லவை. இத்தகைய ஒரு மாடி வீட்டில்தான் எம். எல். சி. குடியிருந்தார். கார்களிலிருந்து நாங்கள் இறங்கி மாடிக்குச் செல்ல முற்பட்டோமாயினும் காலமில்லாத காலத்தில், எவ்வித முன்னறிவிப்பும் கொடாமல், பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் விருந்தாளிகளாகச் செல்கிறோமே என்ற கூச்சம் எங்களுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. ஆயினும் எங்கள் வயிற்றுப் பசி எங்களை முன்னே தள்ளிக் கொண்டு சென்றது. மாடிப் படிகளில் ஏறி உள்ளே நுழைந்ததும், வீட்டிலுள்ள பெண்மணிகள் எங்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்றார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் இன்முகம் காட்டியது எங்களுக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாயிருந்தது, தெரியுமா? இத்தனைக்கும் அந்தச் வீட்டு மருமகப் பிள்ளை காய்ச்சலோடு படுத்திக் கிடந்தார். அதனால் அவர்கள் எவ்வளவு மன வேதனை அடைந்திருந்தார்களோ? ஆனால் அதைத் தங்கள் பார்வையிலோ பேச்சிலோ லேசாகக் கூடச் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவர்கள் எங்களை உபசரித்த பண்பை என்னைன்று சொல்வது! அரை மணி நேரத்திற்குள் இலை போட்டு விட்டார்கள். அந்த நேரத்தில் நுனி வாழை இலை அவர்களுக்கு எப்படிக்கிடைத்ததோ? மொச்சைப் பருப்புப் போட்ட வற்றல் குழம்பு; பொரித்த அப்பளம், மோர் இவை தான் எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்து. பசியாலும், பிரயாணத்தினாலும் வற்றிப் போயிருந்த எங்களுக்கு அந்த வற்றல் குழம்பு தேவாமிருதமா யிருந்தது. அவர்களும் கை கொண்டமட்டும் பரிமாறினார்கள். நாங்களும் வயிறு கொண்ட மட்டும் சாப்பிட்டோம். இன்னொரு வேளைக்கும் சேர்த்துச் சாப்பிட்டு விட

வேண்டும் என்ற ஆசைதான் எங்களுக்கு. ஆனால் அதற்காக நாங்கள் ஒட்டகமாகவல்லவோ மாற வேண்டும்? எங்களுக்கு அது சாத்தியமில்லை. மனிதர்களாகவே இருந்து விட்டோம்.

ஆம். இந்த பர்மா நடைப் பயணத்தின் போது எத்தனை மனிதர்கள், மனிதப் பிராணிகளாக இறங்கி விட்டார்கள்! எத்தனை மனிதப் பிராணிகள் மனிதர்களாக உயர்ந்து விட்டார்கள்/ சூழ்நிலைக்கு ஆட்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர்! சூழ்நிலையை ஆட்படுத்திக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்! இவற்றை எல்லாம் கணக்கிட்டுப் யார்த்தால், முழு மனிதர்களாக உயர்ந்து நின்று காட்சியளித்தவர்கள் ஒரு சிலர்தான்.

இந்தக் கணக்கு எப்படியிருந்த போதிலும் சௌஸேயில் எங்களுக்கு வற்றல் குழம்போடு விருந்து செய்வித்தவர்கள், முற்றிய மனிதர்களாகவே எங்கள் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அந்த உள்ளம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிற வகையில் அவர்கள் அங்கேயே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

சௌஸேயிலிருந்து பிற்பகல் மூன்று மணி சுமாருக்கு மாந்தனையை நோக்கி எங்கள் கார்கள் புறப்பட்டன.

10. மாந்தனை சேர்தல்

மாந்தனை, ரங்கூனுக்கு அடுத்தபடி பர்மாவில் முக்கிய நகரம். பர்மியமன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இது 1860 முதல் 1885-ம் வருஷம் வரை தலை நகரமாயிருந்தது. இங்கு அரண்மனையும், அதைச் சுற்றிப் பன்னிரண்டு நுழைவாயில்களை யுடைய கோட்டையும், கோட்டையைச் சுற்றி சுமார் இரு

நூற்றிருபத்தைந்து அகலமுள்ள அகழியும் முறையாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன அகழியில் எப்பொழுதும் நீர் நிறைந்திருக்கும்; வண்ண வண்ண மலர்கள் பூத்துக் கிடக்கும். நகரத்து மக்களில் பலர், இங்க அகழி நீரைக் குளிப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் உபயோகப்படுத்தி வந்தனர். புத்தர் பிரானுக்கென்று இங்கு அழகான கோயில்கள் பல காட்சியளித்தன.

கோட்டைக்குச் சிறிது வட கிழக்கில் ஒரு குன்று இடுக்கிறது. இதனை 'மாந்தனைக் குன்று' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் உயரம் சுமார் தெள்ளாயிரத்து ஐம்பது அடி. மலை உச்சியை அடையப் படிகள் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் செங்குத்தாக ஏற வேண்டியிருக்கிறது. மலை உச்சியில் பெரிய மண்டபங்கள், சிற்றறைகள் பலவும் அழகான முறையில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஒரு சர்வகலாசாலை நடைபெறுவதற்கான எல்லா வசதிகளும் இருக்கின்றன. தண்ணீர் குழாய், மின்சாரம் முதலிய நவீன வசதிகளையும் இதில் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

நகரத்தின் மத்தியில் உள்ள ஜிக்யோபஜார் மிகவும் பிரசித்தமானது. பர்மாவில் உற்பத்தியாகின்ற வினை பொருள்களையும், தயாரிக்கப்படுகின்ற செய் பொருள்களையும் இங்குக் காணலாம். சிறப்பாக, பல வகை பட்டுத் துணிகளைத் தரமறிந்து வாங்க விரும்புவோர்க்கு இந்த பஜார் மிகவும் உதவியாயிருக்கும். பொதுவாகவே இந்த நகரம் வியாபாரிச் செழிப்புடையது.

இத்தகைய மாந்தனை நகரத்திற்கு நாங்கள் 1942-ஆம் வருஷம், பிப்ரவரி மாதம், இருபத்து நான்காம் தேதி, செவ்வாய்க் கிழமை மாலை சுமார் ஆறு மணிக்கு வந்து சேர்ந்தோம். ரங்கூனிவிருந்து ஏறக்குறைய நானூறு மைல்தூரம் கார்ப் பிரயாணத்திற்கு நான்கு முழு நாட்கள் பிடித்தன.

இந்த நான்கு நாட்கள் பிரயாணத்தின் போது, எங்கள் காரர்கள் அநேக இடங்களில் சிறு சிறு ஆபத்துக்களைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. எங்களுக்குப் பின்னால் வந்த லாரிகளும், தனிப்பட்ட கம்பெனிகளின் சாமான் லாரிகளும் தனிப்பட்டவர்களின் காரர்களும் அநேக இடங்களில் எங்கள் காரர்களை முட்டின. முன்னால் வந்து கொண்டிருந்த லாரிகள் சில எங்கள் காரர்களின் முகப்பை மோதின. சில இடங்களில் எங்களைப் பின்னே தள்ளி விட்டு முன்னே செல்ல முயன்ற காரர்கள், பக்கவாட்டில் எங்கள் காரர்களை உராய்ந்து கொண்டு சென்றன. நல்ல வேளையாக எங்களுக்கோ, எங்கள் காரர்களுக்கோ பெரிய விபத்து ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. காரர்களின் வேகமான போக்கு வரத்தின் விளைவாக எழுந்த தூசிப் படலம் எங்கள் மீது படிந்து படிந்து எங்களை கண மனிதர்களாக்கி விட்டது! எங்கள் முக்கு, கண், தொண்டை—இப்படி எல்லா இடங்களிலும் புழுதி மண் வந்து புகுந்து கொண்டு எங்களுக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. ஆனாலும் இந்தச் சங்கடத்தை நாங்கள் சகஜமாகவே கடந்தோம். நகைச் சுவை எங்களை விட்டு அகலாமலிருந்தது தான் இதற்குக் காரணம். நாங்கள் வழியில் ஆங்காங்குச் சிறிது நேரம் காரர்களை நிறுத்தி விட்டு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கின்ற முறையில் தமாஷாகப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். போவோர் வருவோரை கேள்மலாபங்கள் விசாரிப்போம். அவர்களுடைய அனுதாபத்தோடு எங்கள் அனுதாபத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்வோம். சென்றதைப் பற்றிய கவலையோ, வருவதைப் பற்றிய சிந்தனையோ எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை. நிகழ் காலம் ஒன்று மட்டுமே எங்கள் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்தது.

மாந்தளை வரும் வழியில் எங்களோடு வந்த 'ஏ. வி. ம.' என்ற அன்பருக்கு வயிற்றுப் போக்கு கண்டு விட்டது. இரண்டு நாள் அவஸ்தைப் பட்டார் எங்களுக்கும் கவலையாய் இருந்தது. ஆனால் முன்னூவது நாள் எப்படியோ அவருக்குக் குணமாகிவிட்டது. எல்லாம் ஈசன் அருள்!

மாந்தனை வந்து சேர்ந்த நாங்கள் 'பர்மா பால் நிலையம்' என்று அமைக்கப் பட்ட ஒரு கட்டிடத்தில் தங்கினோம். அது மரத்தினாலான பெரிய மாடி வீடு எங்களைப் போல வேறு சிலரும் இங்கு வந்து தங்கியிருந்தார்கள்.

மாந்தனையில் அமைதிக்குப் புறம்பான ஒரு சூழ்நிலையே நிலவியிருந்தது. நாங்கள் வருவதற்குச் சுமார் ஒரு வாரம் முந்தி (19-2-42) சில ஜப்பானிய விமானங்கள் வேவு பார்த்துச் செல்கின்ற முறையில் சில குண்டுகளை வீசி விட்டுச் சென்றிருந்தன. இதனால் சில சேதங்களும் ஏற்பட்டிருந்தன. ஜனங்கள் மிகவும் பீதியடைந்திருந்தார்கள். போதாக்குறைக்கு ரங்கூனிவிருந்த அரசாங்க அலுவலகங்கள், வியாபார நிலையங்கள், பாங்கிகள் இப்படிப் பலவும் மாந்தனைக்கு மாற்றப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தன. இவற்றோடு இவற்றின் சிப்பந்திகளும் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் வந்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து மாந்தனையை ஒருவாறு சுற்றிப் பார்க்க நேரிட்டது. அப்பொழுது பார்த்தால், 'ரங்கூனிவிருந்த தென்னிந்திய சமூகம் பூராவும் திரண்டு மாந்தனைக்கு வந்து விட்டதோ!' என்று எண்ணும் படி இருந்தது. சாப்பாடு ஹோட்டல்களில் ஒரே நெருக்கடி. ஜாகைகள் கிடைப்பது அரிதாகி விட்டது. எங்குச்சென்றாலும் ஹோட்டல்களிலே, மார்க்கெட்டிலே, தெரு முனைகளிலே— இப்படி நான்கு பேர் சேரக் கூடிய எல்லா இடங்களிலும், ஜப்பானியப் படையெடுப்பைப் பற்றிய பேச்சுதான். இந்தப் பேச்சுக்களுக்கு நடுநடுவே அவரவருடைய சொந்த விவகாரங்களும் வந்து போயின. 'ரங்கூனில் போட்டது போட்ட படியே விட்டுவிட்டு வந்து விட்டோமே. அவை என்ன கதியாயிற்றோ' என்ற கவலை சிலருக்கு; 'ரங்கூனில் வசதியாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை என்ன! இப்பொழுது அதியாக இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து திரிகின்ற நிலைமை என்ன!' என்ற ஏக்கம் சிலருக்கு; "முன் கூட்டியே புத்திசாலித்தனமாகக் குடும்பத்தை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டோம். அது சரி

தான்; ஆனால் அவர்கள் அங்கு எங்கே இருக்கிறார்களோ யாருடைய தயவை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்களோ? செலவுக்கு என்ன செய்கிறார்களோ' என்ற வேதனை சிலருக்கு. 'நமது அலுவலகம் இந்தியாவுக்கே நிரந்தரமாகப் போய்ச் சேர வேண்டி நேருமோ? அப்படி நேர்ந்தால், இப்பொழுது கிடைத்து வருகிற சம்பளம் அலவன்ஸ்—முதலியன இதே அளவில் கிடைத்து வருமா? பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு எல்லாம் கிட்டுமா?' —சிலர் எண்ணமிட்டனர் வாழ்க்கையின் லட்சியம் உத்தியோகம் செய்வதே என்ற கருத்துக் கொண்டிருந்த சிலர். 'இந்தியாவுக்குப் போன பிறகு ஒழுங்காக பென்ஷன் கிடைத்து வருமா, கிடைக்காமலேயே நின்றுவிடுமா என்று மனத்தை அலைபாய விட்டனர். பென்ஷன் பெற்ற பிறகு ரங்கூனிலேயே குடும்ப சகிதம் நிரந்தர வாசம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர் சிலர் 'தாய் நாட்டுக்குச் சென்றால் மட்டும் என்ன! ரங்கூன் வாழ்க்கையைப் போல் அங்கு வாழ்க்கை நடத்த முடியுமா? என்று பெருமூச்சு விட்டனர். அந்நிய நாட்டு வாசம் ஆபத்தில் கை கொடுக்காது என்ற உண்மையை அறியாத சிலர். இப்படி எத்தனையோ விதமான பேச்சுக்கள் மாந்தனையில் அடிபட்டன.

இந்த மாதிரியான பேச்சுக்களை நீங்கள் காது கொடுத்து கேட்டீர்களா? என்று இதைப் படிக்கிறவர்கள் என்னைக் கேட்டாலும் கேட்கக் கூடும். கேட்பது தவறில்லை. நான் பத்திரிகாலயங்களில் செய்தி திரட்டும் பணியாற்றி ஓரளவு அனுபவம் பெற்றவன். எங்கு, எப்பொழுது சென்றால் என்ன மாதிரி செய்தி கிடைக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும், இதனால், மாந்தனையில் தங்கியிருந்த போது, ஊர் சுற்றிப் பார்க்கின்ற முறையில் காலையிலும் மாடியிலும் வெளியே சென்று வருவேன். ஆங்காங்கு நான்கு பேர் சேர்ந்து பேசும் இடங்களில் சென்று, சிறிது ஒதுங்கிநிற்கு போல் இருந்து அங்குப் பேசப்படுவதைக் கேட்பேன். கேட்ட சிலவற்றைத் தான் இங்குக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்,

இங்ஙனம் இவர்கள் பேசியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. வருஷக் கணக்கில் ஏதோ ஒரு விதமான சூழ்நிலைக்கு மத்தியில் வாழ்ந்துவிட்டு, எதிர்பாராத வகையில் அந்தச் சூழ்நிலை கழன்று போக, அதன் ஸ்தானத்தில் முன்பின் பரிச்சய மில்லாத சூழ்நிலை அமைந்து விட்டால், அப்பொழுது அந்தப் புதிய சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொண்டவர்கள் பலவிதமாக எண்ணுவதும், பலவிதமாகப் பேசுவதும் சகஜமே. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

11. மாந்தனை வாசம்

மாந்தனைக்கு நாங்கள் வந்த பிறகு அங்கு நீடித்திருக்க முடியாதென்ற நிலைமை உருவாகிக் கொண்டு வந்தது. ரங்கூன் படுமோசமாகிக் கொண்டு வருவதாகச் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அங்கு சகஜமான நிலைமை மீண்டும் ஏற்பட்டு விட்டு விட்டால் பழைய மாதிரி அங்கே திரும்பிப் போய்விடலாம் என்று ஒரு சிலருடைய உள்ளத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை ரேகை அடியோடு மறைந்து விட்டது. 'மேற்கொண்டயயணத்தைத் தொடங்கி இந்தியாவுக்குப்போய்ச் சேர வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை' என்ற எண்ணம், எல்லோர் மனத்திலும் ஏற்பட்டுக் கொண்டு வந்தது. இந்த நிலையில் ரங்கூனிலிருந்து ஒரு குழுவினராக வந்த நாங்கள், அப்படியே ஒரு குழுவினராக ஒரே காலத்தில் இந்தியாவுக்குப் போக முற்படுவது அசாத்தியமென்று தெரிந்தது. மற்றும் ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருந்தோ தங்கியிருந்தோ மேல் பயணத்தைத் தொடங்க வேண்டு

மென்பது நடைமுறைக்கு ஒத்து வராது என்று உணர்ந்தோம். எனவே, அவரவரும் அவரவருக்குக் கிடைக்கும் வாகன வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவரவருக்குகந்த மார்க்கத்தில் ஒருவராகவோ, இரண்டு மூன்று பேர்களாகவோ செல்ல வேண்டியது அவசியமாகி விட்டது.

தவிர, மாந்தனையில் எவ்வளவு காலம் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலைமையில் வந்தவர் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் தங்கியிருப்பது தங்க இடம் கொடுத்தவருடைய அன்பைப் பரிசோதனைக்குட்படுத்திப் பார்ப்பது போலாகும் அல்லவா?

வந்தவர் எல்லோரும் ஒரே மனப் போக்குடையவர்களாக இருக்க முடியாதல்லவா? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்த நிலைமையை நீடிக்கச் செய்வது அவரவர் எண்ணச் சுதந்திரத்திற்கும், செயல் சுதந்திரத்திற்கும், விலங்கிட்டு வைப்பது போலாகும். ஆதலின், தனித் தனிக் குழுவினராகப் பிரிந்து அவரவரும் அவரவருடைய சௌகரியப்படி மாந்தனையில் தங்கியிருப்பதைப் பற்றியோ, மேற்கொண்டு பிரயாணம் செய்வதைப் பற்றியோ தீர்மானித்துக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தோம்.

இதன்படி, நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, வி. வே. ரா. ஆகிய மூவரும் மாந்தனையிலேயே இருப்பது நான்காவது எண் வீதியிலுள்ள ஓர் இடத்திற்கு, பிப்ரவரி மாதம் இருபத்தெட்டாம் தேதி இரவு குடிசென்றோம். மாதம் ஒன்பது ரூபாய் வாடகை; மறுநாள் மார்ச்மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து இங்கே சமையல், சாப்பாடு எல்லாம் வைத்துக் கொண்டோம். இங்கு எங்கள் உறவினருள் ஒருவரான மோ. ரா, என்பவர் எங்களோடு வந்து சேர்ந்து கொண்டார். இவர் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் இவருடைய காரியாலயம் எங்களுக்கு முந்தியே மாந்தனைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. அப்ப.—5

பொழுதே இவர் மாந்தனைக்கு வந்திருந்தார். இவர் அமர்த்தி கொண்டிருந்த இடத்தைத்தான் எங்களுக்கு மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டு எங்களுடன் இருந்தார். நல்ல உபகாரி.

இந்தப் புதிய இடத்திற்கு வந்த பிறகு, எனக்கும், என் வாழ்க்கைத் துணைவிக்கும், ஒன்று போனால் ஒன்று என்று ஏதோ ஒரு நோய் பற்றிக் கொண்டு தொந்தரவு கொடுத்தது. போதாக்குறைக்கு கொசு உபத்திரவம் அதிகம். பகல் நேரத்திலேயே கூட்டம் கூட்டமாகப் படையெடுத்து வந்து தாக்கும். இரவு நேரத்தில் கேட்க வேண்டியதில்லை. நல்லவேளையாக இரண்டு கொசு வலைகள் கொண்டு வந்திருந்தோம். இவைகளை உபயோகப்படுத்தினோமோ, பிழைத்தோமோ !

இந்தக் கொசுத் தொல்லைப் போதாதென்று, ஏறக்குறைய தினந்தோறும் அபாய அறிவிப்புச் சங்கு ஊதி எங்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்து வந்தது. இதற்காகப் பயந்து எங்கே போய்ப் பதுங்கிக் கொள்வது? ரங்கூனில் செய்து கொண்டிருந்த மாதிரி ஆள் பதுங்கிக் குழியை வெட்டிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? தற்காகவிமாகக் குடிவந்திருக்கும் வீட்டில் இது சாத்தியமா? ஆகையால், 'சாகத் துணிந்தவனுக்கு முழங்கால் ஆழமானால் என்ன? இடுப்பளவு ஆழமானால் என்ன?' என்ற பழமொழிக்கிணங்க சங்கு முழங்கும் காலங்களில் வீட்டிலேயே 'வருவது வரட்டும்' என்ற மனப்பான்மை கொண்டு இருந்து விட்டோம். எங்களுக்கும் சங்கொலி கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போய் விட்டது; பயமும் போய் விட்டது.

சங்கு அடிக்கடி ஒலித்துக் கொண்டிருந்ததாயினும், நாங்கள் இருந்த வரை விமானத் தாக்குதல் ஏதும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், நாங்கள் மாந்தனையை விட்டுப் புறப்பட்ட இரண்டு வாரத்திற்குப் பிறகு சரியாக ஏப்ரல் மாதம், மூன்றாம்

தேதி, பலமான விமானத் தாக்குதல் ஏற்பட்டது. சுமார் இரண்டாயிரம் பேர் உயிரிழந்தனர். நகரத்தின் பெரும்பகுதி, தீயினால் நாசமாயிற்று. அன்று நாங்கள் 'கலேவா' என்ற ஊரில் தங்கியிருந்தோம்.

மாந்தனைக்கு வந்த அடுத்த வாரம், ரங்கூனில் தங்கி விட்ட ஓரிரண்டு நண்பர்களுடன் நெடுந்தொலைபேசி மூலமாகத் தொடர்பு கொள்ள முயன்றேன்; பயனில்லை. தந்தி கொடுக்கலாமென்றால், தந்தி போய்ச்சேராது என்று சொல்லி விட்டார்கள். 'அந்த நண்பர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆயிற்றே?' என்ற கவலை என்னைத் தினந்தோறும் வாட்டி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாந்தனைக்கு வந்த இரண்டாவது வாரம், அதாவது மார்ச் மாதம், நான்காம் தேதி ஏற்கனவே சொல்லப் பெற்ற மாந்தனைக் குன்றுக்கு என் வாழ்க்கைத் துணைவி, வி.வே.ரா. நான், ஆகிய மூவரும் சென்று வந்தோம். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அங்கேயே தங்கிவிடலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவ்வளவு மனோரம்மியமான இடம். இந்த மாதிரி நடந்து வந்த பல இடங்களிலும் எனக்கு எண்ணம் தோன்றியதுண்டு.

மனிதன் சுபாவத்திலேயே இயற்கையோடு உறவு பூண்டு வாழ்வதில் விருப்பமுடையவன். அந்த விருப்பம் அவன் பிறவியோடு ஒட்டி வருவது அந்த விருப்பம் இருக்கிற வரையில், அவன் தெய்வ நிலைக்குச் சமீபத்தில் இருக்கிறான். ஆனால் அவனுக்கு அமைபும் சூழ்நிலை, இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாய் இருக்கிறது. உலகியலோடு ஒட்டி வாழ வேண்டுமானால் அவன் அந்தச் சூழ்நிலையில் தான் உழலவேண்டிய வனாயிருக்கிறான். இப்படி உழல, உழல அவன், தெய்வ நிலைக்கு வெகு தொலைவில் தள்ளப்படுகின்றான். கடைசியில் மிருக நிலையை எட்டிப் பார்க்கும் துர்ப்பாக்கியம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது. பிறகு அவனுக்கு விமோசனம் எங்கே? ஆகவே

கூடிய மட்டில் தெய்வநிலையிலிருந்து நமுவாதிருக்க விரும்பும் எந்த ஒரு மனிதனும், ஒரு நாளின் சிறு பொழுதாவது இயற்கை அன்னையின் திருவடிகளில் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து அமைதி காண முற்பட வேண்டும். இத்தகைய அமைதி பெற வேண்டுமென்று எப்பொழுதுமே எனக்கிருந்த ஆசை தான் வழிநெடுக இயற்கை வனப்புச் செறிந்த இடங்களில் தங்கித் தங்கி வருமாறு என்னைத் தூண்டிக் கொண்டு வந்தது. மாந்தனைக் குன்றும் இயற்கை யன்னையின் வாச ஸ்தலமாகவே எனக்குப் புலப்பட்டது. மாந்தனையில் தங்கி இருந்த நாட்கள் வரை தினந்தோறும் இந்தக் குன்றின் மீது சிறிது நேரமாவது இருந்து அமைதி காண வேண்டுமென்ற ஆசைதான் எனக்கு. ஆனால் தளர்ந்து போயிருந்த என் நாடி நரம்புகள், 'இந்த ஆசை வீண்' என்று எனக்குச் சொல்லி விட்டன.

மாந்தனை வாசத்தின்போது அநேகமாகத் தினந்தோறும் ஜீக்கியோ பஜாருக்குப் போய் வருவேன். தனிக் குடித்தனம் நடத்தினோமல்லவா? மொத்தமாகச் சாமான்களை வாங்கிப் போட்டோமென்பது கிடையாது. எத்தனை நாட்களுக்குத் தங்கி இருக்கவேண்டுமென்பது தெரியாதல்லவா? தவிர, போதுமான பாத்திரங்கள் ஏது? 'அன்றூடக் காய்ச்சி' என்பார்களே, அந்த நிலைதான் என்றாலும் பஜாருக்குப் போய் வருவதில் எனக்கு அலாதியான மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. பச்சைப் பச்சேலென்ற கறிகாய்கள், தினுசு தினுசான கீரை வகைகள், கூடை கூடையாகத் தக்காளி, மங்குஸ்தான் முதலிய பழ வகைகள், கொத்துக் கொத்தாய்ப் பச்சைக் கடலை வேர்க்கடலை முதலியன குவியல் குவியலாக அரிசி, பருப்பு வகையராக்கள்; இவைகளை நயமான முறையில் பேசி விற்கும் பர்மியப் பெண்கள்; இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்போது, பர்மியப் பெண்களின் வியாபாரத் திறமை பொருள்களை அடுக்கியோ, குவித்தோ, வகைப்படுத்தியோ வைப்பதில் அவர்களிடம் காணப் பெறும் அழகுணர்ச்சி

ஆகிய பலவும் எனக்குப் புலனாயின. பஜாரை வெகு நேரம் சுற்றிப் பார்ப்பதில் நான் சலிப்பே கொண்டதில்லை.

சாமான்கள் தாம் எவ்வளயி மலிவு? அதுவும் யுத்த நெருக்கடி காலத்தில்!

ரவை $\frac{1}{2}$ வீசை ... 0-4-0

கோதுமை மாவு $\frac{1}{2}$ வீசை ... 0-3-0

பால் 1 வீசை ... 0-5-0

நெ. எண்ணெய் $\frac{1}{4}$ வீசை ... 0-5-0

இவ்வளவு என்ன? ஜப்பானிய விமானங்கள் தாக்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கூட ரங்கூனில் உயர்ந்த ரகப் பச்சரிசி ரூபாய்க்கு நாலரைப் படி விற்பது. இந்த விலைவாசிகளைத் தற்காலத்து விலைவாசிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா?

12. ரங்கூன் நிலைமை

இந்தனையில் சிக்கனமாக வாழ்க்கை நடத்துவது சாத்தியமாயிருந்த தென்னாங்கும், அங்கு அதிக நாட்கள் தங்கியிருக்க முடியாதென்ற பயங்கர நிலைமை 1942-ஆம் வருடம் மார்ச் மாதம், இரண்டாவது வாரத் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்டு விட்டது. ஏனென்றால், ரங்கூன் நகரம் ஜப்பானியர் வசப்பட்டு விட்டதென்றும், அவர்களுடைய அடுத்த இலக்கு மாந்தனையாகவே இருக்குமென்றும் பலவிதமான வதந்திகள் உலவத் தொடங்கின. வெறும் வதந்திகள் என்று அலட்சியமாக இருக்க முடியவில்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ரங்கூன் நிலைமை என்னவென்று பார்ப்போம். பிப்ரவரி மாதம், இருபதாந் தேதியன்று ரங்கூன் நகரம் காலி செய்யப்பட வேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டு, ஜனங்களும் வெளியேறத் தொடக்கினார்கள்ல்லவா? இதற்குப் பிறகு, கவர்னர் ஸர் ரெஜினால்ட் ஸ்மித்தும் அவரோடு அரசாங்கத்து அதிகாரிகள் சிலரும் ரங்கூனிலேயே தங்கியிருந்தனர். தாங்கள் கடைசி பட்சமாக நகரத்தை அடியோடு காலி செய்ய வேண்டி நேரிட்டால், அதற்கு முன்பு என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானித்து ஆவன செய்வதற்காகவே இவர்கள் இருந்தார்கள். பிறகு ரங்கூன், ஜப்பானியர் வசமாகுந் தறுவாயில் பர்மாவின் வட கோடியிலுள்ள மிச்சீனா என்ற ஊருக்குச் சென்று மேமாதம் நான்காம் தேதி வரை தங்கி, பர்மாவிலிருந்து புறப்பட்ட கடைசி பிரிட்டிஷ் விமான மொன்றில் இந்தியாவை அடைந்தார்கள்.

அன்று நள்ளிரவுக்கு மேல் (20-2-42) ரங்கூன் துறைமுகத்தில் சில பிரிட்டிஷ் படைகள் வந்திறங்கின. தங்களுடைய படை பலத்தை அதிகரித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தப் படைகளைக் கொண்டு வந்திறங்கினர். பிரிட்டிஷ் ராணுவ அதிகாரிகள். இந்தப் படைகளோடு சுமார் நூற்றைம்பது டாங்கிகளும் போக்குவரத்துக்குத் தேவையான பெரிய பெரிய லாரிகளும், யுத்த தளவாட சாமான்களும் வந்திறங்கின. ரங்கூன் நகரம் ஒரு ராணுவ முகாம் போல இருந்தது.

‘ஜப்பானியப் படைகள், ரங்கூனை நோக்கி முன்னேறி வந்து தாக்கினால், முடிந்த வரையில் தாக்குப் பிடித்துப் பார்ப்பது, முடியாத நிலைமை ஏற்படுமானால், இந்தியாவை நோக்கிப் பின் வாங்கிச் செல்வது’ என்று பிரிட்டிஷ் ராணுவ அதிகாரிகள் திட்டமிட்டு, இதற்காக இரண்டு வேறு வழிகளையும் வகுத்து வைத்திருந்தனர்.

ஜப்பானிய ராணுவ அதிகாரிகள் இதை எதிர்பாராமல் இருப்பார்களா? ரங்கூனைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு அங்கு முகாம் செய்திருக்கும் பிரிட்டிஷ் படைகளின் எதிர்ப்பை அடக்கி விட்டு, ரங்கூனைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டமிட்டனர். 'ஆனால் பிரிட்டிஷ் படைகள் இதற்குச் சுலபமாக இடங்கொடுக்குமா? முடிந்த வரையில் எதிர்த்துப் போராடும்! இனிச் சமாளிக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டால், உடனே ரங்கூனை விட்டு வெளியேறி இந்தியாவை நோக்கிச் செல்லும்; அப்படிப் பின்வாங்கிச் சென்றால் எந்தெந்த வழிகளை உபயோகப் படுத்துமோ அந்த வழிகளை அடைத்து விட வேண்டும்; இதற்காக அந்தவழிகளில். ஆங்காங்குத் தற்காலிகமான குறுக்குச் சுவர்கள் எழுப்பியும், பெரிய பெரிய பாருங்கற்களையும் மரங்களையும் அடுக்கி வைத்தும் விடவேண்டும்; இந்த அடைப்புக்களை உடைத்துக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் படைகள் பின் வாங்கிச் செல்ல முற்படுமானாலும் அதற்குக் காலதாமதமாகும். அதற்குள் அவைகளைத் துரத்திச் சென்றுபின்பக்கத்திலிருந்தோ, சுற்றி வளைத்து முன்னே வந்து எதிர்ப்பக்கத்தில் நின்று கொண்டோ அவைகளைத் தாக்கிப் பிடித்து விடலாம்' இப்படியெல்லாம் ஜப்பானிய ராணுவ அதிகாரிகள் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திட்டமிட்டபடியே ஜப்பானியப் படைகள் 1942-ஆம் வருஷம் மார்ச் மாதம் முதல் வாரம் ரங்கூனுக்கு வடகிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பெகு நகரத்தைக் கடந்து ரங்கூனை நோக்கி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன. அதனோடு பிரிட்டிஷார் வகுத்து வைத்திருந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்றை அடைத்து விட்டன. மற்றொரு வழியும் அடைபட்டு போகும் போலிருந்தது. இனி ரங்கூனைக் காப்பாற்ற முடியாதென்று பிரிட்டிஷாருக்குத் தெரிந்து விட்டது. ஜப்பானியர்களால் சூழ்ந்து கொள்ளப் படுவதற்கு முன் ரங்கூனிலிருந்து வெளியேறி வடக்குப் பக்கமாகப் பின் வாங்கிச் செல்ல முற்பட்டனர்.

இதற்கு முன்பு, அதாவது 1942-ஆம் வருஷம், மார்ச் மாதம், ஏழாந்தேதி பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு, அரசாங்க அலுவலகங்கள், துறைமுகம், மின்சார விசை நிலையம், தபாலாபீஸ் தொழிற்சாலைகள் முதலிய அனைத்தையும் வெடி மருந்து வைத்துத் தகர்த்து விட்டனர். ரங்கூன் துறைமுகத்திற்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் 'சிரியம்' என்ற இடத்தில் 'பர்மா ஆபீல் கம்பெனி' யைச் சேர்ந்த எண்ணெய்ச் சுத்திகரிப்பு ஆலைகள் இருந்தன. இவற்றில் தீ வைத்து விட்டனர். ரங்கூன் முழுவதையும் கரும்புகை கப்பிக் கொண்டது. கட்டிடங்கள் தகர்ந்து விழுந்த சப்தம் நகரத்தை அதிர்ச் செய்தது. பாழடைந்த நிலையில் தான் ரங்கூன் நகரம் ஜப்பானியர் வசமாயிற்று.

நாச வேலையை முடித்துக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் படைகள் ரங்கூனுக்கு வடக்குப் பக்கமாகப் பின் வாங்க ஆரம்பித்தன. இருபத்திரண்டாவது மைலில் ஜப்பானியர்கள் இந்த பிரிட்டிஷ் படைகளை வழிமறித்து விட்டனர். சுமார் இருபத்து நான்கு மணி நேரம் கடுமையான சண்டை நடைபெற்றது. கடைசியில் ஜப்பானியர்கள் விட்டுக் கொடுக்கும் படியான நிலைமைக்குட்பட்டார்கள். பிரிட்டிஷ் படைகளும் மயிரிழையில் தப்பிக்கொண்டு பின் வாங்கி வடக்கு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

மார்ச் மாதம் ஏழாம், தேதி ரங்கூன் விழுந்து பட்ட செய்தி, மாந்தனையில் எங்களுக்கு ஒன்பதாந் தேதியன்று எட்டியது. வீழ்ந்து பட்ட அன்று அங்கிருந்தவர்களில் சிலர் எப்படியோ தப்பி மாந்தனை வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்கள், பிப்ரவரி மாதம், இருபதாந் தேதி பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் நிலை குலைந்து போனதிலிருந்து மார்ச் மாதம் ஏழாந் தேதி ஜப்பானியப் படைகள் வந்து கைப்பற்றிக் கொள்ளும் வரை சுமார் பதினைந்து நாட்களுக்கு மேல் ரங்கூனில் அராஜகம், தலை விரித்தாடியதைப் பற்றியும் மேற்படி ஏழாந் தேதியன்று

ரங்கூனின் முக்கியமான இடங்கள் நெருப்புக்கிரையானது பற்றியும், இவைகளுக்கு மத்தியில் அங்குத் தங்கி விட்ட இந்தியர்களின் அவல நிலையைப் பற்றியும் கதை கதையாகச் சொன்னார்கள்.

13. இந்தியர்கள் அவதி

ரங்கூன் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மாந்தளையில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த இந்தியர்கள் இனி அங்குத் தங்கி இருப்பது ஆபத்தென்று உணரத் தலைப் பட்டனர். தவிர, மாந்தளையில் ஜன நெரிசல் காரணமாக வியாதிகள் பரவக்கூடும் என்று அஞ்சி அங்கு நிரந்தரமாக வசித்துக் கொண்டிருந்த பர்மியர்கள் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்குத் தற்காலிகமாகச் செல்ல முற்பட்டனர். ஜப்பானியத் தாக்குதலுக்குப் பயந்து, திற்குப் பகுதிகளிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த இந்தியர்கள் எண்ணிக்கையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தது. மற்றும் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தங்கள் இருப்பிடத்தில் அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததை இந்தியர்களின் அதிகப் படியான வருகை நிலைகுலையச் செய்து விட்டதேயென்று கிராமங்களுக்குச் சென்ற பர்மியர்கள் எண்ணி, இதனால் இந்தியர்கள் மீது துவேஷம் கொண்டு அந்தத் துவேஷத்தை வெளியே காட்டத் தொடங்கி விட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சமும் பலருக்கு ஏற்பட்டது. பொதுவாகவே, பர்மாவின் வடக்குப் பிரதேசங்களில் இன வெறுப்பு என்பது அதிகமாகத் தலை காட்டவில்லை. இந்தியர்களும் பர்மியர்களும் பரஸ்பரம் அன்பு காட்டி வாழ்ந்து வந்தவர்களென்று சொல்ல வேண்டும். தெற்குப் பிரதேசங்களில் தான் இந்த வெறுப்புணர்ச்சி பர்மியர்களிடையே ஓரளவு இருந்தது. இதற்கான

காரணங்களை இங்கு ஆராயத் தேவையில்லை. காரணம் எது வாயிருந்தாலும், தெற்குப் பகுதிகளில் ஓரளவு நிலவி வந்த வெறுப்புணர்ச்சி வடக்குப் பகுதிகளில், அதாவது மாந்தானையை மையமாகக் கொண்ட பகுதிகளில் பரவாமல் இருக்க வேண்டுமே யென்று இந்தியர்கள் கவலைப்பட்டனர்.

இந்த நிலையில் இந்தியர்கள் மாந்தனையில் நீண்ட நாட்கள் தங்கியிருக்க முடியுமா? எவ்வளவு சிக்கிரத்தில் வெளியேற முடியுமோ அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் வெளியேற வேண்டியது இவர்களுக்கு அவசியமாகி விட்டது. எப்படி வெளியேறுவது? வெளியேறி எங்கே போவது? இந்த இரண்டு கேள்விகளும் பெரிய பிரச்சனைகளாகி விட்டன. ஆண்டுகள் கணக்கில் ஏன், இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளாக பர்மாவில் ஏதோ ஒரு விதமான வாழ்க்கை முறையை வகுத்துக் கொண்டு, கூடிய மட்டில் நிம்மதியாக வாழ்ந்து வந்த இந்தியர்களுக்கு இந்தியா புத்தம் புதிய நாடாகவோ, அந்நிய நாடாகவோ தோன்றியது. தங்களுடைய பாட்டன்மார்களோ, பூட்டன்மார்களோ இந்தியர்கள் என்ற அளவுக்குத்தான் இந்தியாவைப் பற்றி இவர்களில் பலர் அறிந்திருந்தனர், தங்களுடைய சொந்த ஊர் கூட அநேகருக்குத் தெரியாது. இப்படித் தெரியாதவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள் பர்மாவில் விவசாயத்திலும், சில்லறைத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். இப்படிப் பட்டவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்று, நிலவரம் புரியாத ஒரு புதிய வாழ்க்கையைத் தொடங்கி அல்லல் படுவதைக் காட்டிலும் வளர்ந்து வாழ்ந்த மண்ணிலேயே பர்மாவிலேயே எங்காவது கிராமப் பகுதிகளுக்குச் சென்று, ஜப்பானியத் தொல்லை தீரும் வரையில் கஷ்டமோ, நிஷ்டரமோ எதுவானாலும் அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பது என்று தீர்மானித்து அப்படியே காட்டுப் பகுதிகளிலும் மலைப்பகுதிகளிலுமுள்ள சிறு சிறு கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்கு பரம்பரை பரம்பரையாக வசித்துக் கொண்டிருந்த பர்மியக் குடிமக்களின் அன்பில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

இவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள், ஜப்பானியத் தொல்லை தீர்ந்து பர்மாவை பிரிட்டிஷார் மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டு விட்ட போதிலுங்கூட, அங்கு முன்பு போல் உயிருக்கும், பொருளுக்கும் பயமில்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாதென்று தீர்மானித்து, தாய் நாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமென்பதில் நாட்டமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். வெளிநாட்டில் எவ்வளவு தான் செல்வத்துடனும் செல்வாக்குடனும் இருந்தாலும் மன நிம்மதியுடன் வாழ முடிவதில்லை. ஏதோ ஒருவித அச்சம் அல்லது குறை உள்ளூர இருந்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த நாட்டு மக்களின் பொருமைக்கோ அலட்சியத்திற்கோ எந்தக் கணத்திலும் பலியாகிவிடக்கூடிய ஆயத்தை எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே காலங் கடத்த வேண்டியிருக்கிறது. தாய்நாட்டில் எந்த விதமான சௌகரியமும் இல்லாமற் போனாலும், ஏன், பலவித அசௌகரியங்கள் இருந்த போதிலும், மனத்தில் ஒருவித நிம்மதி, அல்லது நிறைவு உண்டாகிறது. நம்முடைய தாய் நலிந்து போயிருக்கலாம். அழுக்குப் படிந்த வளாக இருக்கலாம். ஆனாலும் அவளுடைய அன்பான அரவணைப்பில் தனியான இன்பத்தை நுகர முடிகிறதல்லவா? எரிமலையின் மீது அமைந்திருக்கும் பூந்தோட்டம் எவ்வளவு தான் பசுமையுடையதாகவும், வாசம் வீசும் வண்ணமலர்கள் செறிந்ததாகவும் இருந்த போதிலும் அதில் மன நிம்மதியுடன் தலை வைத்துப் படுத்துக் கண் மூட முடிகிறதா? 'எரிமலை எப்பொழுது வெடிக்குமோ' என்ற நினைப்பிலேயே அதில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. வெளிநாட்டில் வசிப்பதற்கும் தாய் நாட்டில் வசிப்பதற்கும் இதுதான் வித்தியாசம். சூறிப்பாக, 1937-ஆம் வருஷம் இந்தியாவிலிருந்து பர்மா பிரிக்கப் பட்டுப் போன பிறகு. அங்கு வசித்துக் கொண்டிருந்த இந்தியர்கள் எரிமலையின் மீது செழித்திருந்த சோகையில் வசிப்பது போலவே இருந்தார்கள். அந்த ஆண்டிலிருந்தே இந்தியர்கள் மீது துவேஷம் வளர்ந்து வந்தது. 1942-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம், மூன்றுவது வாரம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம்

நிலை குலைந்து போனதிலிருந்து, மார்ச் மாதம் முதல் வார முடிவில் ஜப்பானியப் படைகள் வந்து ரங்கூனில் நிலை கொண்ட வரையில், சுமார் இரண்டு வாரம் அராஜகம் நிலையிருந்த காலத்தில், இந்த துவேஷம் பல மாதிரியாகத் தலை விரித்தாடியது.

14. விமானத்திலும் கால்நடையாகவும்

இந்தனையில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த இந்தியர்களில் பெரும்பாலோர், 1942-ஆம் வருஷம் மார்ச் மாதம் இரண்டாவது வாரத்திலிருந்து இந்தியாவை நோக்கிப் பயணம் தொடங்கினர். ஓரளவு பண வசதி படைத்தவர்கள் ஆகாய விமானங்களில் சென்றனர். பொதுவாகவே, ஐரோப்பியர்கள், ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த விமானப் பயணச் சலுகை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்தியர்களிற் சிலரும் எப்படியோ ஏதோ செய்து, இந்தச் சலுகையைப் பெற்றனர். சிலர் ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் போல உடை, பெயர் எல்லாவற்றையும் மாற்றிக் கொண்டுச் சென்றனர். ராமசாமி, ராமஸையானார்; மூர்த்தி, மர்ட்டியானார்; ஆறுமுகம் ஏ. காம் ஆனார். இப்படிப் பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டதோடல்லாமல், இவர்கள், தங்கள் பெண்டுகளுக்குக் கவுனையும் சடைத் தொப்பியையும் அணிவித்து அழைத்துச் சென்றனர். லக்ஷ்மி, லாசியானார். காவேரி, கரோலின் ஆனார்; நாராயணி, நான்னி ஆனார். இப்படி எத்தனையோ வேடிக்கையான வேஷங்கள்; வேடிக்கையான பெயர்கள். மற்றவர்களைப் போல் கஷ்டப்படாமல் சிறிது சௌகரியத்துடனேயே இவர்கள் இந்தியா போய்ச் சேர்ந்தார்கள். என்றாலும், இந்த அற்ப சௌகரியத்திற் காகத்

தங்களுடைய பரம்பரையையே அடகு வைத்து விட்டார்கள். இதற்காக இவர்களிடம் இரக்கமே காட்ட வேண்டும். ஆனால் ஒரு சிலர் பெயர் மாற்றிக் கொள்ளாமல் வழக்கமாகத் தரித்துக் கொள்ளும் உடையுடன் இந்தியர்களாகவே விமானத்தில் பிரயாணம் செய்தனர். மேலதிகாரியின் சிபார்சு பெற்ற ஒரு சிலருக்குத் தான் இந்தச் சலுகை கிடைத்தது.

நடுத்தரக் குடும்பத்தினர் சிலர், மாந்தனைக்குச் சிறிது வட மேற்கே சுமார் எண்பத்தைந்து மைல் தொலைவில் உள்ள மொனீவா என்ற ஊர்வரை ரெயினில் சென்றனர். இவர்களுடைய ரெயில் பிரயாணம் அவ்வளவு சௌகரியமாய் யிருக்கவில்லை. ஏனென்றால், ரயில் போக்குவரத்து ராணுவத்தினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டிருந்தது. ரெயில் எந்த நேரத்தில் புறப்படும், எந்த நேரத்தில் போய்ச் சேரும், என்று நிச்சயமில்லை. ராணுவத்தினரின் தேவையை அனுசரித்தே ரெயில்கள் போய் வந்து கொண்டிருந்தன. இப்படிப் பல அசௌகரியங்கள் இருந்த போதிலும், இவைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு மொனீவா சென்று அங்கிருந்து இந்தியா நோக்கிச் சென்றனர் பலர்.

சிலர், மாந்தனையிலிருந்து நேர் வடக்காக உள்ள கத்தா, மோகாங், மிச்சீனா முதலிய ஊர்களுக்கு ரெயினில் சென்றனர். பிரயாணிகளை ஏற்றிச் செல்லப் போதுமான ரெயில் பெட்டிகள் இல்லை. சாமான்களையும் ஆடுமாடுகளையும் ஏற்றிச் சென்ற பெட்டிகளில், அந்தப் பெட்டிகளிலிருந்து கிளம்பும் தூர்நாற்றத்தைச் சகித்துக் கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான பேர் மேற்படி ஊர்களுக்குச் சென்றனர். எவ்வளவு காலம் இந்த ஊர்களில் தங்கியிருக்க முடியுமோ அவ்வளவு காலம் தங்கியிருப்பது, அப்படித் தங்கியிருக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டாலோ, ரங்கூனுக்குத் திரும்பிச் செல்வது அசாத்தியம் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்ததாலோ,

இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டு போய் விடுவது என்ற எண்ணத் துடன் தான் இவர்கள் மேற்படி ஊர்களுக்குச் சென்றனர். ஆனால் சென்ற சில காலத்திற்குள்ளாக, இவர்களுடைய நிலைமை திரிசங்கு சொர்க்கமாகி, பெரிதும் அவதியுற்றார்கள். என்று பின்னர் நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம். இவர்களில் அநேகர் இந்தியாவுக்குக் கால்நடையாகப் புறப்பட்டு வந்து, இடை வழிகளிலேயே இறந்து விட்டனர் என்றும் கேள்விப்பட்டோம்.

கடினமான உழைப்பை மேற்கொண்டு அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்தி வந்த சாதாரண ஜனங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலோர், இந்தியாவை நோக்கி மாந்தனையிலிருந்தே நடை கட்டினர். நடைப் பயணத்தைத் தங்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியுமா என்பதைப் பற்றி இவர்கள் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்தியாவில் தங்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கை எப்படி அமையுமோ என்பதைப் பற்றியும் இவர்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. வாழ்க்கை வசதிகளை ஓரளவு பெற்றிருப்பவர்கள், நிரந்தர வருவாயுடையவர்கள், உடல் நலுங்காமல் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தான் அதைரியமும், அவநம்பிக்கையும் உண்டாகின்றன. உடலை ஒடித்து அன்றாட ஜீவனத்தை நடத்துகிறவர்கள், இப்படி அதைரியமோ, அவநம்பிக்கையோ கொள்வதில்லை. தைரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் வழித் துணையாகக் கொண்டு இந்தச் சாதாரண ஜனங்கள், மாந்தனையிலிருந்தே நடைப் பயணத்தை மேற்கொள்ளத் துணிந்தார்கள்,

15. அதிகாரிகள் அளித்த ஆறுதல்

எங்களுடைய நிலைமை என்ன? எப்படியும் மாந்தனையை விட்டுப் புறப்பட்டாக வேண்டும். எப்படிப் புறப்படுவது? ரங்கூனிலிருந்து நாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த காரும் மேற் கொண்டு இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் செல்ல உதவாது என்று தெரிந்தது. மாந்தனையிலிருந்தே நடைகட்டுவது என்பது முடியாக காரியம். வேறு வழி என்ன? இதைப் பற்றி நாங்கள் அதிகமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க அவகாசம் கொடாமல் தக்க தருணத்தில் அன்பர்கள் உதவிக்கு வந்தார்கள்.

ரங்கூனில் தபால் தணிக்கை இலாகாவில் (போஸ்டல் ஆபீஸ்) அலுவல் பார்த்து வந்தவர்களில் பெரும் பாலோர் தமிழர்கள். சென்னையிலிருந்து மாற்றப்பட்டு அங்கு சென்றவர்கள். இவர்களில் அநேகர் என்னுடைய நண்பர்கள். சிறப்பாக இந்த இலாகாவில் மேல் பதவி வகித்து வந்த சிலர் என்பால் மிகவும் அன்பு கொண்டவர்கள். இந்த இலாகா பிப்ரவரி மாதம் இருபதாந்தேதி ரங்கூனைக் காலி செய்யுமாறு அரசாங்க உத்தரவு பிறந்தவுடன் ஈத்தட்டா (ஹென்ஸாடா) என்ற ஊருக்கு மாறி, அங்கு சில நாட்களுக்கு மேல் இருக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்ட பிறகு மாந்தனைக்கு மாறியது. ஒரு சில சிப்பந்திகள் தவிர, இந்திய சிப்பந்திகள் அனைவரும் இங்கு—மாந்தனைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தனர். இங்கும் நீண்ட நாட்கள் இருக்க முடியாது என்று தெரிந்ததும், இந்த இலாகா மொனீவாவுக்கு மாறிச் செல்ல வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த முடிவை இலாகா நண்பர்கள் சிலர் எனக்கு முன்னதாகத் தெரிவித்தனர்.

ஒரு பெரிய அலுவலகம் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்வதாயிருந்தால், எத்தனையோ முன்னேற்பாடுகள் செய்யவேண்டியிருக்கிறதல்லவா? சிப்பந்திகள், அவர்களுடைய குடும்பங்கள், தஸ்தாவேஜுகள் இப்படி யாவற்றையும் ஒரு முகமாகப் பெயர்த்துக்கொண்டு செல்வதென்பது லேசான காரியமா? நீராவிப்படகோ, ரெயிலோ எதில் இடங் கிடைத்தாலும் அதில் செல்ல, இந்த இலாகா மேலதிகாரிகள் முயற்சி செய்தனர். எதில் சென்றலும் ராணுவ அதிகாரிகளின் அனுமதி தேவையாயிருந்தது. ஏனென்றால், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் யாவும் ராணுவத்தினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. அவர்களோ தங்கள் தேவைக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். அந்தத் தேவைக்குப் பிறகுதான் அரசாங்க நிலையங்கள் இடம் பெயர்ந்து செல்வதற்கான போக்குவரத்து வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். இதனால் தபால் தணிக்கை இலாகா அதிகாரிகள், தினந்தோறும் ராணுவ அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு அன்றாட நிலைமையை அறிந்து வர வேண்டியவர்களானார்கள். 'இன்றைக்கு, நாளைக்கு' என்று சொல்லிக்கொண்டு நாட்கள் நகர்ந்து சென்றன.

இப்படி நிலவரம் தெரியாதிருக்கையில், இந்த இலாகாவைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் சிலர், தங்கள் இலாகாவின் மேலதிகாரியான பா. சு. என்பவரை நான் சந்தித்து அவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவைத்தால் நல்லதென்று யோசனை கூறினார்கள். அந்த மேலதிகாரி எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவர். தமிழிலக்கியத்தில் பற்றுடையவர்; சிறப்பாகக் கம்ப ராமாயணத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். அவரும், அவருடைய சகோதரர்களும் அரசாங்கத்தில் உயர்தர உத்தியோகம் வகித்து வந்த போதிலும், தேசபக்தி மிக்கவர்கள். கதரே உடுத்துபவர்கள். கூடிய மட்டில் இந்தியப் பொருள்களையே உபயோகிப்பார்கள். நான் 'ஜோதி'

பத்திரிகை தொடங்குவதற்கு முன்பு, ரங்கூனிலேயே பாரத பண்டார் என்ற பெயரால் சுதேசிக் கடை ஒன்று நான் நடத்தி வந்தேன். அதற்கு இவர்களுடைய ஆதரவு இருந்தது.

மேற்படி மேலதிகாரியான பா. சு. வைச் சந்திப்பதற்கு நான் வெகுவாகத் தயங்கினேன், என்னதான் அவர் நமக்குத் தெரிந்தவராயிருந்தபோதிலும், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்தானே? அரசாங்கத்தினிடம் விசுவாசமாக நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்தானே? அரசாங்கத் தொடர்பு சிறிதும் இல்லாத நான், அவரிடம் சலுகை கோருவது நியாயமா இருக்குமா? அவரைத் தர்மசங்கடமான நிலையில் வைத்து, அவர் என்மீது கொண்டுள்ள விசுவாசத்தையும், அரசாங்கத்திடம் விசுவாசமாயிருக்க வேண்டிய அவருடைய கடமையையும் சேர்த்துப் பார்ப்பது போலல்லவா ஆகும்.

நானே அரசாங்கத் தொடர்பு இல்லாதவனாக மட்டும் அல்ல; அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்புக்குட்பட்டவனாகவும் இருந்தவன். என்னுடைய பொதுநலப்பணி, அரசாங்கத்தின் கவனத்தை அதிகமாக ஈர்க்கவில்லை. என்னுடைய நூல்கள்தாம் அதன் கவனத்திற்குட்பட்டன.

இந்த விந்தையான கதை. 1936-ஆம் வருடம் ஜனவரி மாதம் என்னுடைய முஸோலினி என்ற நூல் வெளி வந்தது. அதையடுத்து அபிசீனிய சக்ரவர்த்தி என்ற நூலும், அதையடுத்து ஹிட்லர் என்ற நூலும் முறையே வெளி வந்தன. இவர்களுடைய பெயர்கள்தாம் அப்பொழுது அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தன. என்னுடைய ஹிட்லர் நூலில் பல வகைப் புகைப் படங்களையும், ஜெர்மனியைப் பற்றிய வேறு பல தகவல்களையும் சேர்த்துக் கொடுத்திருந்தேன். இவைகளை எனக்கு உதவியவர், ரங்கூனில் ஜெர்மன் ஸ்தாபனமொன்றில் அலுவல் பார்த்து வந்த 'எர்வின் ஈவன்' என்பவர், என்று

நூலின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். 1939-ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் முதல் வாரம் பிரிட்டனுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் போர் மூண்டதல்லவா? அதுவரையில் என்னுடைய ஹிட்லர் நூலோ, அதன் முகவுரையில் எர்வின் ஈவன் உதவியதைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்டிருந்ததோ, பர்மா அரசாங்கத்தின் கண்ணுக்குப் படவில்லையோ, கவனத்துக்கு வரவில்லையோ தெரியாது. போர் மூண்ட சில வாரங்களானதும், அரசாங்கத்தின் உத்தரவுப்படியோ என்னவோ, சி. ஐ. டி. நண்பர்கள் என்னைப் பற்றித்தகவல் அறியவிரும்பினார்கள். அடிக்கடி வந்து என்னை விசாரிப்பார்கள். 'எர்வின் ஈவனைப் பற்றி ஹிட்லர் நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்களே! அவருக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எத்தனை வருடங்களாக உங்களிருவருடைய நட்புறவு இருந்து வருகிறது? அவர் இந்த நூலை எழுதுவதற்காக எந்தெந்த வகையில் உதவி செய்தார்?' இப்படிப் பலவிதமான கேள்விகளைக் கேட்டுத் துளைத்து விடுவார்கள். நூல் நல்லவிதமாக அமைய வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் அவரிடம் சில தகவல்களைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட அளவுக்குத்தான் அவருக்கும் எனக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்ததே தவிர அதற்கு முன்போ, பின்போ எந்தத் தொடர்பும் ஏற்பட்டதில்லையென்று நான் சமாதானம் சொல்லி வந்தேன். சி. ஐ. டி. நண்பர்கள் என்னிடம் தனிப்பட்ட அபிமானமும் மதிப்பும் கொண்டவர்களாயிருந்ததால், என்னுடைய உண்மையான நிலையைப் புரிந்து கொண்டார்கள். அரசாங்கத்திற்கு என்னைப் பற்றி என்ன 'ரிப்போர்ட்' கொடுத்தார்களோ தெரியாது. ஆனால் ஓரிரண்டு சி. ஐ. டி. நண்பர்கள் மட்டும் 1942 ஆம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் ரங்கூனிலிருந்து நான் புறப்படும் வரையில் அடிக்கடி வந்து என் செளக்கியத்தை விசாரித்துக் கொண்டு போனார்கள்! அது மட்டுமா? அவ்வப்பொழுது வெளியான என்னுடைய நூல்களில் ஒவ்வொரு பிரதியை அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக் கொண்டு போனார்கள். அப்படிப் பெற்றுக்கொண்டு போனதும் எப்படி? ஒரு நூல் வெளிபானதும் அதைத் தெரிந்துகொண்டு என்னிடம்

வருவார்கள். முதலில் என் க்ஷேமத்தை விசாரிப்பார்கள். பிறகு, 'வீட்டில் எல்லோரும் செளக்கியந்தானே?' என்பார்கள். என் வீட்டில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தார்களா என்ன? பிறகு எங்காவது எப்பொழுதுதாவது நான் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியிருத்தால், அதைக் குறிப்பிட்டு என்னுடைய பேச்சுக்குப் புகழ் மாலை குட்டுவார்கள். இப்படிச் சுமார் இருபது நிமிஷம் கழியும். பிறகு லேசாகப் பற்கள் தெரிய, புதிதாக நூல் வந்திருப்பதாகவும், அது நன்றாகயிருக்கிறதென்றும் கேள்விப்பட்டோம். அதற்காகப் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று வந்தோம்" என்பார்கள். என்னைப் பார்ப்பதற்கா? என் நூலைப் பார்ப்பதற்கா? சீக்கிரத்தில் இவர்களைக் கழித்து விட வேண்டுமென்பதற்காக அதிகமாக வாய் கொடுக்காமல், ஒரு பிரதியை 'அன்பளிப்பு' என்று எழுதிக் கொடுத்து விடுவேன். சில சமயங்களில் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் வருவார்கள். ஆளுக்கொரு பிரதி வீதம் கொடுத்து அனுப்பி விடுவேன். இதோடு விடுகிறார்களா? அடுத்த நூல் வெளியானதும், தெரிந்துக் கொண்டு வருவார்கள். "முந்திக் கொடுத்த நூலைப் படித்தோம். எவ்வளவு அழகாக எழுதியிருக்கிறீர்கள்? உங்கள் நடையே நடை! எவ்வளவு விஷயங்களைத் திணித்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?" இப்படிச் சொல்லெலாம் சொல்லிக் காட்டி, கடைசியில், 'உங்களுடைய ஒவ்வொரு நூலையும் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசை. முந்திய நூலை என் தாயார் படித்தாள், என் சகோதரி படித்தாள். உங்களைப் பாராட்டினார்கள் என்று அடுக்கடுக்காக வார்த்தைகளை உதிர்ப்பார்கள். உதட்டிலிருந்து உதிரும் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் உள்ளம் நகைக்கும். 'அன்பளிப்பு' என்று எழுதி ஒரு பிரதியைக் கொடுத்து அனுப்பி விடுவேன். ஒவ்வொரு நூல் வெளியாகும் போதும் இந்த அன்பளிப்புச் சடங்கு ஒழுங்காக நடைபெற்று வந்தது.

எப்படியோ சி. ஐ. டி. இலாகாவின் கவனத்திற்குட் பட்டவன் நான் என்பது என் நண்பர்கள் பலருக்குத் தெரியும். 'அப்படியிருக்கையில், தபால் தணிக்கை இலாகா மேலதிகாரியான பா. சு. வைச் சந்திப்பது நன்றாயிருக்குமா?' என்பதற்குத்தான் நான் வெகுவாகத் தயங்கினேன். ஆனால் இப்படித் தயங்கிக் கொண்டிருந்தால், மாந்தனையிலிருந்து கூடிய மட்டில் கஷ்டமில்லாமல் சில மைல்கள் தூரமாவது பயணம் செய்வதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் போய்விட்டதாக நானே பின்னர் என்னை நொந்து கொள்ளும்படியாகி விடுமோ என்று தோன்றியது. என் சுபாவமான கூச்சத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு, ஒரு நாள் பிற்பகல் அந்த மேலதிகாரியை அவருடைய தற்காலிக அலுவலகத்தில் காணச் சென்றேன். கூச்சத்தை அடக்கிக் கொண்டு சென்றேனாயினும், 'அந்த அதிகாரி, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முகங் கொடுத்துப் பேசுவாரோ, அவர் இப்பொழுது எந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாரோ, எந்த விதமான உதவியும் செய்யமுடியாதென்று சொல்லி விடுவாரோ?' என்று இப்படிப் பலவிதமான சந்தேகங்கள் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தன.

எப்படியோ அந்த மேலதிகாரியைச் சந்தித்து விட்டேன். அவர் என்னை இன்முகங்காட்டி வரவேற்றதும், எனக்கிருந்த கூச்சம், சந்தேகங்கள் எல்லாம் எங்கோ பறந்து போய் விட்டன. தைரியமும், தன்னம்பிக்கையும் உண்டாயின. நான் சென்று பார்த்தபோது அவர், அரைக்கால் காக்கி நிஜாரும், அரைக் கை ஷர்ட்டும் அணிந்துக் கொண்டு ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். மற்றச் சிப்பந்திகள் அனைவரும் தரையிலே அமர்ந்து துடையையே மேஜையாக உபயோகித்துக் கொண்டு, ஏதோ அலுவல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் உருப்படியான வேலை எதுவும் செய்து கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்பொழுதைய சூழ்நிலையில் அவர்கள் என்ன வேலை செய்ய முடியும்?

என்னை வரவேற்று முகமன் கூறிய அந்த மேலதிகாரி, நான் மாந்தனைக்கு வந்த விவரத்தைக் கேட்டார், சுருக்கமாகக் கூறினேன்.

“இங்கு என்னைப் பார்க்க வந்ததற்கு நன்றி. நான் என்ன செய்யட்டும் உங்களுக்கு?”

“உங்களுடைய அலுவலகம் மொனீவாவுக்கு மாறிச் செல்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அப்படிச் சென்றால் என்னையும், என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் கூட்டிக் கொண்டு போக முடியுமா என்று கேட்டுப் போவதற்காகவே வந்தேன்.”

“அதற்கென்ன ஆட்சேபம்? உங்களுக்கு இடமில்லாமலா? ரெயிலில் போவதற்குத்தான் ஏற்பாடு நடக்கிறது. சு. ஆ. தான் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறார். எதற்கும் நீங்கள் அவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி வைத்தால் நல்லது. நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம், உங்களுக்கு நிச்சயமாக இடம் கிடைக்கும்.”

“நிரம்ப நன்றி”

அவருடைய இந்த உறுதி மொழி எனக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வளவு ஆறுதலாயிருந்தது தெரியுமா?

மேற்படி மேலதிகாரி குறிப்பிட்ட ‘சு. ஆ.’ என்பவர், அவருக்கு அடுத்த அந்தஸ்து வகிக்கும் அதிகாரி; உயர்ந்த மனிதர். அவரைப் பார்க்க, நானும், வி.வே.ராவும் ஒரு நாள்-மார்ச் மாதம் ஏழாந்தேதி-இரவு அவர் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றோம். கூடவே, எங்களை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதற்காக அந்த இலாகாவிலேயே பொறுப்பான பதவி வகிக்கும் என்னுடைய நண்பர்கள் இருவரை அழைத்துச் சென்றோம்.

விளக்கணப்புத் திட்டத்தின் விளைவாக மாந்தனை நகரம் முழுவதும் ஒரே இருட்டில் முழுகிக் கிடந்தது. மேற்படி சு. ஆ. வைக் கண்டுபிடிப்பதே மிகவும் சிரமமாகி விட்டது. கடைசியில் அவரைக் கண்டு விட்டோம். அவர் அப்பொழுது ஒரு மர வீட்டின் மாடியில் ஜாகை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். தட்டித்தடுமாறிப் படிக்கட்டுகள் ஏறி மாடிக்குப் போனோம். ஒரே ஒரு சிறிய மெழுகுவர்த்தி எரிந்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் மங்கலான வெளிச்சத்தில் அவர், அலுவலகத்துத் தஸ்தாவேஜுகளை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எங்களுடைய காலடிச் சப்தம் கேட்டதும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தார். வணக்கங் கூறி எங்களை அமரச் செய்தார். அந்த மங்கலான ஒளியில் எங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வது அவருக்குச் சுலபமாக இருக்கவில்லை. உடனே பக்கத்திலிருந்த மெழுகுவர்த்தியை எடுத்து, எங்கள் முகத்தருகே கொண்டு வந்து ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து அடையாளம் தெரிந்து கொண்டார். அப்பொழுது, கூடவந்த இரண்டு நண்பர்களில் ஒருவர், என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்ற முறையில், “இவர் யார் தெரியுமா? இவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? இவருடைய நூல்களைப் படித்திருக்கிறீர்களா? நாமெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வேலை செய்கிறோம்; இவர் நமக்காக வேலை செய்கிறார்” என்று இப்படி என்னைப் புகழ்ந்து பேச ஆரம்பித்தார். கூடவந்த நண்பர்கள் இருவரும் ‘நாம் இவரை (என்னை) அறிமுகம் செய்து வைப்பது போக, இவரையல்லவோ நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்!’ என்று சிறிது பிரமித்துப் போனார்கள். பிறகு அந்த அதிகாரி, என்னைப் பார்த்து, “அந்த இருட்டில் இவ்வளவு தூரம் வந்தது ஏன்?” என்று கேட்டார். நண்பர்களில் ஒருவர், “நமது அலுவலகம் மொனீ வாவுக்குப் போனால் தம்மையும், தமது வாழ்க்கைத் துணைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு போக முடியுமா? ரெயினில் இடம் இருக்குமா? என்று கேட்கவே வத்திருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

இதற்கு அந்த அதிகாரி, “இவருக்கு இடம் இல்லாமலா?” என்று அந்த நண்பர்களிடம் சொல்லி விட்டு, பிறகு என்னைப் பார்த்து “இதைக் கேட்க இவ்வளவு தூரம் இந்த நேரத்தில் இங்கு வருவானேன்? ஒரு வார்த்தை சொல்லி அனுப்பினால் போதுமே. பரவாயில்லை. எங்கள் அலுவலகம் அநேகமாக ரெயினில் தான் போக ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருக்கிறது. எப்பொழுது போவது என்பதுதான் நிச்சயமாகத் தெரிய வில்லை. நிச்சயமாகத் தெரிந்ததும் உங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறேன். நீங்கள் தயாராயிருங்கள். கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று கூறினார்.

பிறகு அவருடைய அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த அவரது உறவினரான இளைஞர் ஒருவர். அடுத்த அறையில் இருந்தார். அவரை, “தம்பி” என்று கூப்பிட்டு, எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கின்ற முறையில் “தம்பிக்கு நல்ல சாரீரம் உண்டு. தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றை நன்கு படிப்பாடுவான். தமிழில் நல்ல ஆர்வ முடையவன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த இளைஞரைப் பார்த்து, “ஐயாவுக்கும் பாடிக் காட்டு. அவருடைய ஆசீர் வாதம் உனக்கு நிறைய இருக்க வேண்டும்” என்று கூறினார். அந்த இளைஞரும் சிறிதும் தயங்காமல் தேவராத்தில் இரண்டு பதிகங்களைப் பாடினார். கனத்த சாரீரம். அந்தக் காரிருளில் நிசப்தம் நிலவிய நேரத்தில், அந்தக் கனத்த சாரீரத்திலிருந்து வெளிவந்த பதிகங்கள், என்னுடைய உடற்சோர்வையும், மனச்சோர்வையும் போக்கவல்ல ‘டானிக்’காக இருந்தன. ஆண்டவனுடைய அருள் திறத்தை நினைந்து நினைந்து என் மனம் உருகியது.

இளைஞருடைய இன்னிசை முடிந்ததும், நாங்கள் அந்த அதிகாரிக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டோம். கூடவந்த நண்பர்கள் இருவரும், அவர்கள் ஜாகைக்குச் செல்ல, நானும் வி. சே. ராவும், எங்கள் ஜாகைக்கு வந்தோம். வரும் வழியில் வி. வே. ரா. தபால்

தணிக்கை இலாகா அதிகாரிகள் பலரும் உங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் என்னடா என்றால், அவர்களிடம் சென்று ஒரு சிறிது உதவியைக் கோரத் தயங்குகிறீர்களே? ஆபத்து நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இப்படியெல்லாம் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கலாமா? 'தன்னல மறுப்பு' என்று சொல்லிக்கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா?' என்று முணுமுணுக்கும் ரூலில் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். இவருக்கிருந்த பரிவை வார்த்தைகளால் சொல்லிக் காட்ட முடியுமா? எப்படியோ, ஜாகைக்கு வந்ததும், எனக்கு ஒருவித மன அமைதி ஏற்பட்டது. பயணத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் உண்டாயிற்று.

16. அமைதி தந்த நூல்கள்

பயணத்தைப்பற்றி நம்பிக்கை உண்டானாலும், எப்பொழுது புறப்படுவது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை யானாலும், நாங்கள் பயணத்திற்காக எங்களைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தோம்.

இந்தியாவை நோக்கிப் பயணம் செய்ய முற்படுகிறவர்கள், வாந்தி பேதி, வைகூரி முதலிய நோய்களினின்று பாதுகாப்பளிக்கும் ஊசி போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பர்மா அரசாங்க அதிகாரிகள் உத்தரவு போட்டிருந்தார்கள். இதை முன்னிட்டு வி. வே. ரா., நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி ஆகிய மூவரும் மார்ச்சு மாதம் எட்டாந்தேதி காலை முனிசிபல் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றோம். ஒரே கூட்டம், 'கியூ' வரிசையும் இல்லை. வெகுநேரம் வரையில் காத்திருந்

தோம். கடைசியில் ஊசி மருந்து தீர்ந்துவிட்டதென்றும், மூன்று நான்கு நாட்கள் கழித்து வருமாறும் சொல்லி அனுப்பி விட்டார்கள். மறுபடி பதிமூன்றுந் தேதி காலை நாங்கள் மூவரும் சென்றோம். இன்றும் ஊசி மருந்து தீர்ந்து விட்டது என்று தெரிவித்து விட்டார்கள். மறுநாள் பதினாண் காம் தேதி காலை மீண்டும் சென்று, முனிசிபல் சுகாதார அதிகாரியை நேரில்கண்டு, இரண்டு தடவை வந்து போனதைப் பற்றிக் குறையாகச் சொல்லிக் கொண்டோம். அவரும் இரக்கப்பட்டு, தம் கையாலேயே எங்களுக்கு ஊசி குத்தி அனுப்பிவிட்டார்.

ஊசி குத்திக் கொண்டதன் விளைவாக அன்று (14-3-42) பிற்பகலிலேயே எங்களுக்கு லேசாகக் காய்ச்சல் வந்தது. கை வலியும் அதிகம். இவைகளைப் பொருட்படுத்திக் கொண்டிருக்க முடியுமா? சமையல், சாப்பாடு எல்லாம் சாங்கோ யாங்கமாக நடைபெற்று வந்தன. எனக்கு நிரம்பப் பலவீனம் ஏற்பட்டிருந்தது. இந்தியாவுக்குச் செல்வதாயிருந்தால் அது சாத்தியமாயிருக்குமா? நடைப்பயணமல்லவோ? எப்படிச் சமாளிப்பது? இப்படிப் பலவிதமாக எண்ணி எண்ணி ஏக்க மிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என் வாழ்க்கைத் துணைவி எப்பொழுதும்போல் மன உறுதியோடிருந்தாள். அந்த உறுதியை அவளுக்குச் சுபாவமாயமைந்திருந்த புன்சிரிப்பு கவிந்து கொண்டிருந்தது. உணமையில் அவள் கொண்டிருந்த மன உறுதிதான், ஏக்கத்திலும் மன வேதனை யிலும் நான் மூழ்கிப் போய்விடாமல் என்னைக் காப்பாற்றியது என்று சொல்ல வேண்டும்.

மற்றும் மாந்தனைக்கு வந்த பிறகு ஏறக்குறைய தினந் தோறும், ஊசி போட்டுக் கொண்ட பிறகு கூட, அகப்பட்ட நேரங்களில் நான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த பிளேட் டோவின் குடியரசு (ரிப்பளிக்) என்ற நூலைத் தமிழாக்கி வந்தேன். ஏற்கனவே இதன் முதற்பகுதி ரங்கூனில் 1942-ஆம்

வருடம் பிப்ரவரி மாதம், அதாவது நாங்கள் ரங்கூணைவிட்டுப் புறப்படுவதற்குச் சில நாட்கள் முந்தி வெளியாகி இருந்தது. இதன் இரண்டாம் பகுதியை, இந்தியா போய்ச் சேர்வதற்குள் முடிந்த வரையில் தமிழ்ப்படுத்திவிடவேண்டுமென்பது என் ஆவல். இந்த மொழி பெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிற நேரம் மனத்தில் ஒரு நிறைவு உண்டாகி வந்தது. இதனால் பின்னர் மேற்கொண்ட நடைப் பயணத்தின்போது ஆங்காங்குத் தங்கிய இடங்களில் சிறிது நேரமாவது இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டு மன அமைதி பெற்று வந்தேன்.

17. நடுவில் வந்த யோசனை

மாந்தளையில் இருந்த வரையில் இப்படி ஏதோ ஒரு வகையில் என் மனம் அமைதி பெற்றதென்றாலும், உடல் அந்த மனத்தோடு ஒத்துழைக்க மறுத்து வந்தது. ஏற்கனவே பலவீனமடைந்திருந்த நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும், ஊசி போட்டுக் கொண்ட பிறகு ஏற்பட்ட காய்ச்சலினால் இன்னும் பலவீனமடைந்து, கோரைத் தண்டு மாதிரியாகி விட்டிருந்தோம். இந்த நிலையில், பயணத்தை மேற்கொள்ள முடியுமா என்ற சந்தேகம் தோன்றத் தொடங்கியது. எனவே வி. வே. ரா. நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவிட ஆகிய மூவரும் மாந்தளைக்குச் சுமார் பதினாறு மைல் வட மேற்கிலுள்ள ஸகாயிங் என்ற ஊரில் சென்று யுத்தம் ஒரு வகையாக முடியும் வரையில் தங்கியிருப்பதென்றும், பிறகு ரங்கூனுக்குத் திரும்பிச் செல்லமுடியுமானால் செல்வதென்றும், அது சாத்தியமில்லையானால் இந்தியா நோக்கிப் புறப்படுவதென்றும் யோசித்தோம்,

இந்த ஸகாயிங் அழகான ஊர். ஐராவதி நதியின் மேற்குக்கரையில் உள்ளது. கிழக்குக் கரையில் ஆவா என்ற ஊர். இரண்டும் பர்மிய சரித்திரத்தில் பிரசித்திப் பெற்றவை. பதினேழாவது நூற்றாண்டின் இடைக் காலத்திலிருந்து பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் இடை விட்டு, பர்மிய அரசர்களின் தலைநகரங்களாயிருந்தன. ஆவாவுக்குச் சுமார் ஆறு மைல் தொலைவில் அமரபுரம் என்ற ஓர் ஊர் இருக்கிறது. இதுவும் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றது. சிறிது காலம் பர்மிய அரசர்களின் தலை நகரமாகவும் இருந்தது. இப்பொழுது இந்த மூன்று ஊர்களும் களையிழந்துநிற்கின்றன. பழைய பெருமையின் அடையாளங்கள் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த மூன்று ஊர்களிலும் இயற்கையின் வனப்பும் செழுமையும் பொலிந்து நிற்கின்றன. இங்குச் சென்று பார்க்கிற யாருக்கும், சிறிது காலமாகிலும் இந்த ஊர்களில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றும்.

ஐராவதியின் இரு கரைகளையும், அதாவது ஸகாயிங்கையும் ஆவாவையும் ஒரு பாலம் இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆசியா கண்டத்தின் மிகப் பெரிய பாலங்களுள் ஒன்றான இதன் நீளம் மூவாயிரத்து முந்நூற்று நாற்பது அடி. ரெயில் போக்கு வரத்துக்கும், நடந்து செல்வோருக்கும் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பர்மாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் பின் வாங்கிக் கொண்டுவந்த பிரட்டிஷ் படையினர் தங்களைத் துரத்திக்கொண்டு முன்னேறி வரும் ஜப்பானியப் படைகளுக்கு உபயோகப்படக் கூடாதென்பதற்காக இந்தப் பாலத்தின் இரண்டு கண்களை 1942-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் முப்பதாந் தேதி வெடிமருந்து வைத்துத் தகர்த்து விட்டனர் என்று நாங்கள் இந்தியா வந்து சேர்ந்த பிறகு தெரித்து கொண்டோம்.

வி. வே. ரா. வின் அலுவலகம் மாந்தளையிலிருந்து தற்காலிகமாக ஸகாயிங்குக்கு மாற்றப் பட்டிருந்தது.

ஏனென்றால் அலுவலகத்து மேலதிகாரி ஒருவர் அங்கு வசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஜாகையின் ஒரு பகுதி அலுவலகமாக இருக்குமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதனால் வி. வே. ரா. அலுவலக தஸ்தாவேஜு முதலியவைகளை எடுத்துக் கொண்டு மார்ச்சு மாதம் பதிமூன்றாம் தேதி பிற்பகல், அதாவது மருந்தில்லை யென்ற காரணத்தினால் ஊசிபோட்டுக்கொள்ளாமல் இரண்டாவது தடவை ஏமாற்றம் அடைத்து திரும்பி வந்த அன்று பிற்பகல் ரங்கூனிவிருந்து நாங்கள் கொண்டு வந்த காரில் அங்குப் புறப்பட்டார். அவருடன் நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் சென்றோம் அந்த மேலதிகாரி. பண்பு நிறைந்த ஒரு பர்மிய கனவான். இந்தியர்களிடத்தில் நல்லெண்ண முடையவர். அவருடைய பராமரிப்பில் அல்லது அவருடைய உதவிபெற்று ஸகாயிங்கில் சில காலம் தங்கியிருக்க முடியுமா என்று அவரை விசாரித்துப் பார்க்கலா மென்பதற்காகவே நாங்கள் சென்றோம்.

அந்த பர்மிய கனவானின் வீடு ஒரு மாளிகை போலிருந்தது. அவரும் அவர் வீட்டுப் பெண்டிரும் எங்களை இன்முகத் தோடு வரவேற்று உபசரித்தார்கள். வி. வே. ரா. எங்களைப் பற்றி அவரிடம் விவரமாகச் சொல்லி, நாங்கள் வந்திருக்கும் உத்தேசத்தையும் தெரிவித்தார். அந்தக் கனவானும் எங்கள் நிலைமைக்கு அநுதாபம் தெரிவித்தார். ஆனால், அந்த ஊரில் தங்கியிருப்பது ஆபத்து என்றும், எங்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தால், பின்னர் எங்களுடைய உயிருக்குமட்டுமல்ல தமது குடும்பத்தினருடைய உயிருக்கும் ஊறு நேரக்கூடும் என்றும், ஆகையால் நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் சீக்கிரத்தில் இந்தியா போய்ச் சேருவது நல்லதென்றும் சொல்லி, வி. வே. ரா. மட்டும் சில நாட்கள் வரை இருந்து அலுவலக வேலைகளை ஒருவாறு ஒழுங்கு படுத்தி வைத்து விட்டுப் புறப்பட்டோம் என்று குறிப்பாலுணர்த்தினார்.

இதைத் தெரிந்து கொண்டு நாங்கள் மூவரும் சென்ற காரிலேயே, மாலை மாந்தனைக்குத் திரும்பி வந்து விட்டோம்.

அன்று இரவு, எங்களுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. இனம் தெரியாத ஒருகலவரம், மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஏதாவது ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டுமல்லவா? மறுநாள் காலை, நாங்கள் இருவரும் முன்னாடிப் புறப்படுவதென்றும் வி. வே. ரா. பின்னாடி வருவதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். ஆனாலும் வி. வே.ரா. வுக்கு எங்களைப் பற்றிக் கவலை. ஏனென்றால் எங்களிருவருடைய உடல் நிலை அவ்வளவு திருப்திகரமாயில்லை யல்லவா? தவிர எங்களிடத்தில் அவருக்குத் தனிப்பட்ட பாசம். எங்களுடைய உறவு முறையைக் காட்டிலும் எங்களிடையில் நிலவிய பாசம் வலுவடைய தாயிருந்தது.

எங்களுக்கு அவரைப் பற்றிக் கவலையில்லாமல் இருக்குமா? ரங்கூனில் ஒருசூடும்பமாக வசித்து வந்த நாங்கள் ஒன்றாகவே ரங்கூனிலிருந்து வந்து மாந்தனையில் ஒன்றாகவே குடித்தனம் நடத்தி வந்தோம். அப்படியிருக்க, அவரைத் தனியாக விட்டு விட்டு, நாங்கள் இருவரும் புறப்படுவது நியாயமாயிருக்குமா? எங்கள் மனச்சாட்சி புறப்படுவதற்கு இடங் கொடுக்க வில்லை, “மூவரும் ஒன்றாகவே புறப்பட்டு விடுவோம், அவசியமானால் சில தினங்கள் தாமதித்துப் புறப்படலாம்” உங்களுக்காக நாங்கள் இருவரும் இங்கேயே மாந்தனையில் காத்திருக்கிறோம். இதற்கு அவர் சம்மதப்படவில்லை. எனவே நாங்கள் இருவரும் முன்னாடிப் புறப்படுவதென்று தீர்மானமாயிற்று.

18. காலத்தீல் கிடைத்த உதவி

தூபால் தணிக்கை இலாகா, மொனீவாவுக்குப் புறப் படுகிறபோது, கூடவே நாங்கள் இருவரும் புறப்படுவதென்று முடிவு செய்து கொண்டோம். அந்த இலாகாவும் நாலைந்து நாட்களுக்குள் புறப்பட்டு விடும் என்று தெரிந்தது. அது வரையில் மாந்தனையில் இருந்து கழிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

மார்ச்சு மாதம் ஏழாந்தேதி இரவு தபால் தணிக்கை இலாகாவின் உதவிப் பிரதம அதிகாரியான சு. ஆ. வி.டம் என்னை அழைத்துப் போன இரண்டு நண்பர்களில் ஒருவரான சு. என்பவர் பதினாறுந்தேதி பிற்பகல் என் ஜாகைக்கு வந்து, நாளை, (17-3-42) காலை மொனீவாவுக்குப் புறப்படத் தயாராயிருக்குமாறு சொல்லிவிட்டு அவசரமாகப் பேராய் விட்டார். அப்பொழுது வி. வே. ரா. இல்லை. அன்று காலை அலுவலகத்து வேலையாக ஸகாயிங் சென்றிருந்தார். இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் திரும்பி வந்தார். வந்த பிறகு, 'மொனீவாவுக்குப் புறப்படுவதா, அல்லது வந்தது வரட்டுமென்று மாந்தனையிலேயே இருந்து விடுவதா?' 'என்று திரும்பத் திரும்பக் கேள்விகளைப் போட்டு மனத்தை ஒரே குழப்பத் திற்குள்ளாக்கிக் கொண்டோம். இதற்கு அடிப்படையான காரணம் ஏற்கெனவே சொன்னபடி எங்களிருவருடைய தேகம் பலவீனப்பட்டுக் கிடந்ததுதான். அன்று இரவு மூவரும் தூங்கவே இல்லை. எப்படியோ பொழுது விடிந்தது. கடைசியில் நாங்கள் இருவரும் புறப்படுவதென்று நிச்சயமாயிற்று. அவசரம் அவசரமாக முட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டினோம். எதை, எதை எடுத்துக் கொள்வது எதை, எதை விட்டுப் போவது என்பதைப் பற்றிச் சரியாக நிர்ணயித்துக்

கொள்ள முடியவில்லை. ஏனென்றால், மொனீவாவுக்கு அப் புறம் வழி எப்படிப்பட்டது, போக்குவரத்து சாதனங்கள் என் னென்ன கிடைக்கும் என்பன போன்ற விவரங்களைச் சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பொதுவாக, பல மைல்கள் தூரம் நடைப் பயணத்தை மேற் கொள்ள வேண்டி யிருக்கு மென்று மட்டும் தெரிந்து கொண்டோம்.

அப்படி நடைப் பயணத்தை மேற்கொள்கிறபோது ஒவ்வொருவரும் அறுபது பவுண்ட் எடையுள்ள சாமான் களுக்கு மேல் எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப் படமாட்டார் களென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் யாருக்கும் எதுவும் விவரமாகத் தெரியவில்லை. எதற்கும் நாங்கள், குறைந்த பட்சத் தேவையுள்ள சாமான்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ள முற்பட்டோம். ஆனால் அது அவ்வளவு சுலபமாயிருக்க வில்லை. எது தேவை, எது தேவையில்லை என்பதை நிர்ண யிப்பது பெரிய சங்கடமாகி விட்டது. எங்கள் தீர்க்கா லோசனை சக்தியைப் பரிசோதனைக்குட்படுத்தி, இதில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டோம். என் உடைகள் யாவும் கதர், என் வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு இரண்டு மூன்று பட்டுச் சேலைகளும், கைத்தறி நெசவுத் சேலைகள் இரண்டு மூன்றும் இருந்தன. சமையலுக்கான சில பாத்திரங்களும், அரிசி, யருப்பு போன்ற உணவுச் சாமான்களும் இருந்தன. இவற் றில் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் போதுமான உணவுப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டோம். கதர் வேஷ்டி சட்டை களில் ஒரு ஜதை எடுத்துக் கொண்டோம். பட்டுச் சேலைகளை எடுத்துக் கொண்டு மற்றச் சேலைகளை விலக்கி விட்டோம். ஏனென்றால், பட்டுச் சேலைகள் இலேசாக இருப்பதோடு குளிருக்கும் தாக்குப் பிடிக்கும். பாத்திரங்களில் நான்கு ஐந்து அடுக்குகள் கொண்ட எடுப்புச் சாப்பாட்டுப் பெட்டி யும், தூக்குச் சட்டிகள் இரண்டும் எடுத்துக் கொண்டோம். சாப்பாட்டுக்கும் சமையலுக்கும் உபயோகிக்கலாம்; தூக்குச் சட்டிகளைத் தண்ணீர் சேந்தப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்

இப்படி ஒவ்வொன்றையும் தேவை நிறை இவைகளைப்பற்றி யோசித்து யோசித்து எடுத்துக் கொண்டோம். வேண்டாதவைகளை நீக்கிவிட்டோம். உணவுப் பொருள்களை எடுத்துக் கொள்வதில் கூட எது அதிக முக்கியம் எது குறைந்த முக்கியம் என்று நாங்கள் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. அரிசி, துவரம் பருப்பு இவை இரண்டும் மட்டும் இருந்தால் போதுமென்று தீர்மானித்து, எடுத்துக் கொண்டோம், மற்ற மிளகு, சீரகம் வெந்தயம் போன்றவைகளை வேண்டா மென்று வைத்து விட்டோம். இப்படி எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்து கொள்ள வி. வே. ராவும் எங்களுக்கு இடம்பேசிக் கொடுத்த உறவினர் மோ. ரா.வும் பெரிதும் உதவி செய்தனர்.

நான் ரங்கனை விட்டுப் புறப்படுகிறபோது, என் கையில் ஜம்புது ரூபாய் சொச்சம் இருந்தது. இதில் மாந்தனையில் இருந்த சுமார் இருபது நாட்களில் என் பங்காக பதினேரு ரூபாயும் சில்லரையும் செலவழிந்து விட்டது. மிகுதியுள்ள சொற்பப் பணத்தைக் கொண்டு நான் புறப்பட இது போதுமா என்ற ஏக்கம் என்னை ஆட் கொண்டது. இந்த ஏக்கம் என் முகத்தில் பிரதிபலித்தது போலும். இதை அறித்து கொண்ட வி. வே. ரா. தமது பணப் பெட்டியைச் சுட்டிக் காட்டி. “பெட்டியில் இருக்கிற பணத்தில் எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். ‘நீங்கள் எடுத்துக் கொடுங்கள்’ என்று நான் சொன்னேன். “பரவாயில்லை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லி, சாவிக்கொத்தை என் கையில் திணித்தார். பெட்டியைத் திறந்தேன். பணத்தை எடுக்க முற்பட்ட போது, என் கைகள் நடுங்கின. ஒருவர் என்னதான் நமக்கு நெருங்கியவராக இருந்த போதிலும். அவருடைய பெட்டியை அவருடைய பார்வையில்லாமலேயே திறந்து பணத்தை எடுத்துக்கொள்வதென்பது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் எதைப் பற்றியும் யோசிக்க முடிய வில்லை. நோட்டுக்களாக நூற்றறுபது ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டேன். பிறகு வி. வே. ரா. விடம்

எடுத்துக் கொண்ட தொகைக்கு ஒரு சீட்டு எழுதிப் பெட்டியில் வைத்து விடுகிறே னென்று சொன்னேன். 'சீட்டு எதற்கு? ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று அவர் சொல்லி விட்டார். பெட்டியைப் பூட்டிச் சாவிக் கொத்தை அவரிடம் சேர்த்து விட்டேன். இந்தத்தொகையை நான் சென்னை சேர்ந்த சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு திருப்பிக் கொடுத்து விட்டேனாயினும் அந்தச் சமயத்தில், நான் கேளாமலேயே என் மன ஏக்கத்தை அறிந்து, அதைத் திருப்தியான முறையில் உதவியப் பண்பை நான் மறக்க முடியுமா? காலத்தில் செய்த உதவி ஞாலத்தின் மாணப் பெரிதல்லவா ?

19. நகர்ந்து சென்ற ரெயில்....

II தினேழாந் தேதி காலை சுமார் எட்டரை மணிக்கு நாங்கள் இருவரும் மாந்தளை ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு 'கோடா காடி' யில் சென்றோம். 'கோடா காடி' என்றால் குதிரை வண்டி என்று அர்த்தம். இது சென்னைப் பகுதிகளில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காணப்பட்ட கோச் வண்டி-தற்போதைய ஐட்கா வண்டி - மாதிரி. இந்தக் கோச் வண்டி தான் பர்மாவின் முக்கியமான நகரங்களில் சர்வ சாதாரணப் புழக்கத்தில் இருந்தது.

ஸ்டேஷன் முகப்பில் எங்கள் குதிரை வண்டி நின்றதும், அங்குத் தபால் தணிக்கை இலாகாவின் பிரதம உதவி அதிகாரியான சு. ஆ. எங்கள் வருகையை எதிர் பார்த்திருந்தார். எங்கள் வருகைக்கு முன்பே, அவருடைய இலாகா சிப்பந்திகள், தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் சகிதம் ராணுவ அதிகாரிகளால் பிரத்தியேகமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த ஒரு

(ரெயில்) பெட்டியில், ஒருவரோ டொருவர் இடித்துக் கொண்டு நெருக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். இவர்கள் தவிர, சிப்பந்திகளின் குடும்பச் சாமான்கள் அலுவலகத்துத் தஸ்தாவேஜுகள் ஆகிய யாவும் அந்தப் பெட்டியில் திணிக் கப்பட்டிருந்தன. இந்த ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் முன் கூட்டிச் செய்து விட்டு, அந்தப் பிரதம உதவி அதிகாரி எங்களை எதிர் பார்த்து ஸ்டேஷன் முகப்பில் காத்திருந்தாரென்றால், அவரு டைய அன்பை எந்த வார்த்தைகளால் வருணிப்பது ?

அவர் எங்களை வரவேற்று ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்திற்கு அழைத்துப் போய் ரெயில் பெட்டியில் எங்களிரண்டு பேருக் கும் தனியாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பலகையில் அமரச் செய்தார். இலாகா சிப்பந்திகள், உரிமையோடு புழங்க வேண்டிய அந்தப் பெட்டியில், அந்த இலாகாவுக்கு அந்நியர்களாயுள்ள எங்கள் இருவருக்கும் பிரத்தியேகமாக உட்கார்ந்து கொள்ள இடம் அளிக்கப்பட்டது. எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த ஏற்பாடு சௌகரியமாயிருந்த தென் றாலும் 'மற்றவர்கள் தாராளமாக உட்கார முடியாதபடி செய்து விட்டோமோ, நாங்கள் அமர்ந்திருப்பது அவர்களுக்கு இடைஞ்சலா யிருக்குமோ?' என்று இப்படிச் சில எண்ணங் கள் என்மனத்தைத் தாக்கின. ஆனால், பெட்டியிலிருந்த அனைவரும் எங்களிடம் அன்பும், மரியாதையும் காட்டி, தங்களால் எங்களுக்கு, எவ்வித இடைஞ்சலும் இராதென்றும் நிம்மதியாக அமர்ந்து வரலாம் என்றும் ஆறுதல் மொழிகள் கூறினார்கள். அந்தப் பிரதம உதவி அதிகாரி, எங்கள் இரு வரையும் பெட்டியில் அமர்த்தி விட்டு, என்னை அவர் மார்ச் மாதம் ஏழாந் தேதி இரவு யாரிடம் அறிமுகப் படுத்த அழைத்துச் சென்றாரோ அந்த நண்பரான உத்தியோகஸ் தரிடம், "இவர்களிருவரையும் பத்திரமாக மொனீவாவில் கொண்டு சேர்த்து விட வேண்டும். வழியில் இவர்களுக்குத் தேவையான ஆகாரம் கொடுத்து அழைத்து வாருங்கள். இவர்களுடைய சௌகரியத்தைக் கவனித்துக் கொள்ள

வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு' என்று அன்புக் கட்டளை யிட்டு விட்டு வேறு அலுவல்களைக் கவனிக்க அப்பால் சென்று விட்டனர்.

எங்களை வழியனுப்ப ஸ்டேஷனுக்கு எங்களோடு வி. வே. ரா.வும். மோ. ரா.வும்வந்திருந்தனர். எங்களுக்குச் சௌகரியமான இடம் கிடைத்ததையும், நண்பர்கள் எங்களிடம் காட்டிய அன்பையும் பார்த்து அவர்களுக்கு, எங்களைப் பற்றிய கவலை சிறிது குறைந்தது. நாங்கள் கூடிய மட்டில் சௌகரியமாகவே போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று.

ஆனால். எங்களுக்கு அவ்விருவரையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போகிறோமே என்ற வேதனை. எங்களிருவரைக் காட்டிலும் அவ்விருவரும் வயதில் சிறியவர்களாகவும் அதனால் எவ்விதச் சங்கடங்களையும் தாங்கக் கூடிய சக்தியுடையவர்களாகவும் இருந்த போதிலும், அவர்கள் எப்படியும் சிறிது பிண்பாடி இந்தியா வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருந்ததென்றாலும், கூடவே, அவர்களை அண்டி அணைத்துக் கொள்கிறவர்களோ, இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையில் அவர்களை விட்டு விட்டுப் போகிறோமே என்ற குற்ற உணர்ச்சி எங்கள் உள்ளத்தை உறுத்தியது. ஆயினும் வேறு வழியின்றி புறப்படவேண்டியவர்களானோம்.

ரெயில், பெட்டியில் நாங்கள் காலை சுமார் எட்டே முக்கால் மணிக்கே வந்து அமர்ந்து விட்டோமாயினும், ரெயில், பகல் பதினொன்றரை மணிக்கு மேல்தான் புறப்பட்டது. ஸ்டேஷன் பிளாட்டாரம் ஒரு இராணுவ முகாம் போலவே இருந்தது. கூர்க்க சிப்பாய்கள் ஆங்காங்கு காவல் புரிந்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய கெடுபிடையைப் பார்த்து, ரெயிலேற வந்த சாதாரண ஜனங்கள் மருண்டு போய் பிளாட்டாரத்திலே அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்

கள். இந்த அமளிதுமளியில் சிலருக்கு ரத்தக் காயம் ஏற்பட்டது. ரெயில் எங்குப் புறப்படாமல் நின்றுவிடுமோ என்று எங்கள் பெட்டியிலிருந்த அனைவரும் பயந்து விட்டார்கள். ஆனால் விபரீதமாக ஏதும் நிகழாமல் ரெயில் புறப்பட்டு விட்டது.

ரெயில் ஓடியது என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்தது என்று சொல்வது தான் பொருத்தமாயிருக்கும். மாந்தனைக்கு அடுத்த மியோஹாங் ஸ்டேஷனில் சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு அதிகமாக ரெயில் நின்று விட்டது. அடுத்த யவடாங் என்ற ஸ்டேஷனில் ஒருமணி நேரத்திற்கு மேல் போட்டுவிட்டார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் தாமதித்துத் தாமதித்துத்தான் வண்டி சென்றது. தவிர, வழி நெடுக ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் பிரிட்டிஷ் படைபினர் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கு ரெயில் பெட்டிகளும் தண்டவாளங்களும் பரிசோதனைக்குள்ளாயின. இப்படி வண்டி நகர்ந்து செல்கிறதே என்று யாரும் சலிப்புக் கொள்ளவில்லை. எங்கள் பெட்டியில் இருந்தவரெல்லோரும் குதூகலமாக இருந்தார்கள். உரத்தக் குரலெடுத்துப் பாடினர் சிலர்; தங்களுடைய இசை அறிவை, உதடுகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தினர் சிலர். உலகம் எந்தப் போக்கிலே போய்க் கொண்டிருந்தாலென்ன என்கிற பாவனையில் கண்மூடி மெளனிகளாய் அசையாது அமர்ந்திருந்தனர் சிலர்; குறட்டை விட்டுத் தூங்கினர் சிலர். நடுநடுவே பலதரப்பட்ட சம்பாஷணைகள், கேலிப் பேச்சுக்கள் எல்லாம் நடைபெற்றன.

வண்டியிலிருந்த அன்பர்களனைவரும் எங்களிருவரிடமும் மிகவும் அன்பு காட்டி உபசரித்தார்கள். அவ்வப்பொழுது எங்களுக்குத் தயிரன்னம், புளியோதரை முதலிய ஆகாராதி களைக் கொடுத்து உதவினார்கள். இதனால் சுமார் எட்டு மணி நேர ரெயில் பிரயாணமானாலும் எங்களுக்கு அலுப்புத் தட்டவில்லை.

20. மொனீவாவில்

ஈகல் சுமார் பதினொன்றரை மணிக்கு மாந்தையை விட்ட வண்டி இரவு ஏழுமணி சுமாருக்கு மொனீவா ஸ்டேஷனையடைந்தது. தபால் இலாகா அன்பர்கள், அவர்களுடைய அலுவலகமாகத் தற்காலிகத் திட்டத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்த ஓரிடத்திற்கு எங்களிருவரையும் அழைத்துச் சென்றனர். அந்த இடம் மூங்கிற்பாய்களைக் கொண்டு வேயப் பட்ட ஒரு பெரிய கொட்டகை. இடமென்னவோ விசாலமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், தரை ஒரே ஈரம். சுற்று முற்றிலும் மூங்கிற்பாய்களைக் கொண்டு மறைவு கட்டியிருந்தனர். அன்று காலை தான் கொட்டகை தயாரானது போல் தெரிந்தது, எப்படியோ இரரப் பொழுதைக் கழிக்க ஓர் இடம் கிடைத்ததேயென்று நாங்களிருவரும் ஆறுதலடைந்தோம். அலுவலகத்து அன்பர்கள் அவரவருடைய குடும்பத்தினருடன் தனித் தனியாக இடம் வகுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தார்கள். அப்பொழுது, சென்னைக்கும் ரங்கூனுக்கும் இடையே போய் வந்துகொண்டிருந்த கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்யும் மூன்றாவது வகுப்புப் பிரயாணிகள், மேல் தளத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் காட்சி என் நினைவுக்கு வந்தது.

நாங்களிவரும், எங்கள் பெட்டிப் படுக்கைகளுடன் சிறிது ஒதுக்கமான ஓரிடத்தில் அமர்ந்தோம். அப்பொழுது எங்கள் இதயம் சூனியமாக இருந்தது. ஆகாரத்தைப் பற்றியோ, தூக்கத்தைப் பற்றியோ, எந்த விதமான சிந்தனையும் எங்களுக்கு உண்டாகவில்லை. 'திக்கிரமை பிடித்தது போல்' என்று சொல்வார்களே, அந்த மாதிரி இருந்தோம்.

ஆனால் மற்றவர்கள் பரபரப்புடன் அங்குமிங்குமாகப் போவதும் வருவதுமாக இருந்தார்கள். ராத்திரி ஆகாரத்திற்கு வழி தேடத்தான் இந்தப் பரபரப்பு என்று நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம். அப்பொழுது, பிரதம உதவி அதிகாரியான ச. ஆ. எங்களிருப்பிடத்துக்கு வந்து, ரெயில் பிரயாணம் எப்படி இருந்தது? என்று விசாரித்தார். 'சிரம மில்லாமல் இருந்தது' என்று நான் பதில் சொன்னேன். அந்த மட்டில் சௌக்கியமாக வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றி நிரம்ப சந்தோஷம். இந்த இடம் சௌகரியமோ, அசௌகரியமோ, இராப்பொழுதை இங்கே கழித்து விடுங்கள். நாளைக் காலை பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்றார். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றேன் நான். 'ராத்திரி ஆகாரத்திற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?' என்ற அவர் கேள்விக்கு நான் மௌனம் சாதித்தேன். 'இவர்களெல்லோரும், எங்கோ ஹோட்டல் இருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டும் போய்க் கொண்டும் வந்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு அது சரிப்படாது; உங்களால் முடியவும் முடியாது. நீங்கள் ஆகாரத்திற்காக எங்கும் போகவேண்டாம். பழமும் பாலும் கொண்டு வந்துத் தரச் சொல்கிறேன். அதை உட்கொண்டு இராத்திரிப் பொழுதைக் கழித்துவிடுங்கள்' என்று கனிவுடன் கூறினார்.

எங்களுடைய உடல் நிலையையும் மன நிலையையும் இவர் எப்படித் தெரிந்து கொண்டார் என்பதை நினைத்து நான் வியப்படைந்தேன்.

அவர் சொல்லிப் போனபடி, அவரால் எங்களுக்குப் பழமும், பாலும் தரச் செய்ய முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவர் தருவிப்பதற்கு முன்பே அவையிரண்டும் கடைகளில் தீர்ந்து போயிருந்தன. ஹோட்டல் சாப்பாட்டை எதிர்பார்த்துச் சென்றவர்கள் அது போதிய அளவிற்குக் கிடைக்காமற் போகவே, அவை யிரண்டையும் சொன்ன விகை

கொடுத்து வாங்கி உட்கொண்டு, தங்கள் வயிற்றுப் பசியை ஒருவாறு தீர்த்துக் கொண்டு விட்டிருந்தார்கள். இது தெரிந்ததும் அவர் —சு. ஆ— எங்களிடம் வந்து தம்மால் ஏதும் தருவித்துக் கொடுக்க முடியாததற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். அதற்காக நாங்கள் வருந்தவில்லை. அவர் எங்களிடம் காட்டிய பரிவு, எங்கள் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்து விட்டது. பத்தையும் பறக்கடிக்கச் செய்யும் பசிகூட அன்புக்கு ஆட்பட்டு அடங்கிவிடுகிறது! அன்று இராப் பொழுதை எப்படியோ கழித்து விட்டோம்.

மொனீவா ஊருக்குச் சமீபத்தில், சிந்த்வின் என்ற ஒரு நதி ஓடுகிறது. நீராவிப் படகுகளின் போக்குவரத்துக்கேற்ற ஆழமும் அகலமும் உடையது. மறுநாள் 18-3-42 காலை ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு வருவோம் என்று நான் புறப்பட்டேன். சில கெஜ தூரம் சென்றதும் யாரோ கை தட்டிக் கூப்பிடும் சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். தபால் தணிக்கை இலாகா மேலதிகாரியான பா. சு. தான்! எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. இவருடைய அலுவலகச் சிப்பந்திகள் ரெயிலில் வந்து சேர்வதற்கு முன்பே இவர் காரில் வந்து விட்டிருந்தார். இருவரும், அரசாங்கத்து வேறு சில இலாகாக்களைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் சிலரும், இரவு நான் தங்கியிருந்த தபால் தணிக்கை இலாகா கொட்டகைக்கு மிக அருகில் ஒரு தனி வீடு பிடித்துக்கொண்டு அதில் தங்கியிருந்தார்கள். மொத்தம் ஏழெட்டுப்பேர். இவர்கள் கங்களுக்குள்ளாகவே சமையல் வேலையைப் பகிர்ந்து செய்துகொண்டு, சாப்பாட்டுப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக் கொள்வதென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஏற்பாடு எனக்குப் பின்னர் தெரிய வந்தது.

கைதட்டிக் கூப்பிட்ட அந்த அதிகாரியிடம் சென்றேன். இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். நேற்று இராத்திரி எங்கள் ஆபீஸ் ஸ்பெஷல் ரெயிலில் வந்து சேர்ந்தீர்களா? நிரம்ப

சந்தோஷம். இராத்திரி எங்கே தங்கியிருந்தீர்கள்? ஆபீஸ் என்ற அந்தச் சந்தை இரைச்சலுக்கு மத்தியிலா? இங்கே வந்து விட்டிருக்கக் கூடாதோ? ஆபீஸ் சிப்பந்திகளில் யாரிடமாவது சொல்லியிருந்தால் இங்கே கொண்டு வந்து விட்டிருக்கார்களே! பரவாயில்லை” என்று இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே, தமது ஆபீஸ் பணியாட்கள் இருவரை அழைத்து “ஆபீஸ் கொட்டகைக்குச் சென்று அம்மாவை—அதாவது என் வாழ்க்கைத் துணைவியை—பெட்டி. படுக்கைகளுடன் இங்கே அழைத்து வாருங்கள். ஐயா—நான்—இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லுங்கள்!” என்று உத்தரவு போட்டார். அவர்களும் ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் உத்தரவை நிறைவேற்றி விட்டார்கள்.

மேற்படி வீட்டில் கூட்டுச் சமையல் நடத்தி வந்தவர் அனைவரும் என் நண்பர்களே. இங்குச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்களில் ஒருவர், பக்டோவில் எந்த வீட்டில் குடியிருந்தேனோ அந்த வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்; அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர். இவரை ம. என்று அழைக்கிறேன். மற்றொருவர் முந்திச் சொல்லப்பட்ட எ. வி. மா. வீட்டுச் சொந்தக்காரரான ம. எங்களிருவரைக் கண்டதும், தம்மை அதுகாரும் அரித்து வந்த மனவேதனை நீங்கி விட்டது போல் உணர்வதாகக் கூறி, மேலும், நீங்கள் வந்தது எனக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது, உங்களுடனேயே நானும் இந்தியாவுக்கு வந்து விடுகிறேன். வழித் துணையைப் பற்றி நான் இனிக் கவலைப்படப் போவதில்லை” என்று சொன்னார். சபாவத்திலேயே இவர் பயந்தவர். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தராய் இருந்ததனால், நிலையான வருமானத்துடன் நிம்மதிபான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தவர். அப்படிப்பட்டவர் எந்த நிமிஷத்திலும் எந்த விதமான ஆபத்தும் நேரக்கூடும் என்ற எண்ணத்துடனேயே மொனீவாவில் காலங்கடத்தி வந்தார் என்று இவர் பேச்சிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

மேற்படி வீட்டில் பெட்டிப் படுக்கைகளுடன் என் வாழ்க்கைத் துணைவியை இருக்கச் செய்து விட்டு நான் நீராடி வர, சிந்தவின் ஆற்றுக்குச் சென்றேன். ஆற்றங் கரையை யடைந்ததும் வெகு நாள் பழக்கப்பட்ட ஓரிடத்திற்கு வந்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சியே எனக்கு ஏற்பட்டது. ஏனென்றால், என்னுடைய சொந்தக் கிராமம் பாலாற்றங் கரையின் மீதுள்ளது. கிராமத்தில் தங்கி வந்த நாட்களில் ஆற்றில் நீராடி வருவது என் வழக்கம் அது போலவே இருந்தது இந்த சிந்தவின் ஆறும். இந்த ஆற்றில் துணி துவைத்துக் கொண்டு நீராடியது எனக்குப் புதிய சக்தியை கொடுத்தது. நீராடி அனுஷ்டானத்தை முடித்துக் கொண்டு பா. சு. ஜாகைக்கு வந்தேன். அன்று பகலும் இரவும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும், நானும் கூட்டுச் சாப்பாட்டில் பங்குகொண்டோம். அன்று மாலை. மறு தினத்திலிருந்து நாங்கள் தனியாகச் சமையல் சாப்பாடு வைத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். ஏ. வி. ம. நான் சங்கோஜப் பேர்வழியென்பதும், நுண்ணுணர்ச்சி படைத்தவன் என்பதும் இவருக்குத் தெரியும். தவிர, என் போக்கு வேறே, மற்றவர்கள் போக்கு வேறெயென்பதும் இவருக்குத் தெரியும். எனவே மேற்படி வீட்டிலேயே முன்பக்கம் தனிப்பட இருந்த ஓர் அறையை எங்களுக்கு ஒழித்துக் கொடுக்கச் செய்து மொனீ வாலிருந்து புறப்படும் வரையில் அதில் எங்கள் சமையல், சாப்பாடு சௌகரியங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி சொன்னார். இவர் சிறிது கண்டிப்பான பெயர்வழி. பேச்சில் அன்பு நிறைந்திருக்குமாயினும், அந்தப் பேச்சென்னவோ தோரணமாக இருக்கும். முதன் முதலாக இவரிடம் பழகு கிறவர்கள் இவரைப் புரிந்துக் கொள்வது கடினம். பழக்கம் ஏற்பட்ட பிறகுதான் இவருடைய நேர்மையும் சரள சுபாவமும் வெளிப்படும். இவர் மறு தினத்திலிருந்து, தினந்தோறும் காையில் எங்கள் அறைக்கு வந்து, சமையலுக்கும் குடிப் பதற்கும் வேண்டிய நீரை சிறிது எட்டினுற் போலிருந்த

தெருக் குழாயிலிருந்து இரண்டு தகர டப்பாக்களில் நிரப்பி, தாமே தூக்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார். இவர் பார்ப்பதற்கு என்னைக் காட்டிலும் நோஞ்சலாக இருப்பார், ஆனால் மன உறுதி அதிகம். 'நீங்கள் ஏன் சிரமப்பட்டுத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறீர்கள்? நான் கொண்டு வருகிறேன்' என்பேன் நான். 'உங்களால் முடியாது. நீங்கள் சும்மாயிருங்கள்' என்று ஓர் அதட்டுப் போட்டு என்னைச் சும்மா இருக்கச் செய்து விடுவார். குளிப்பதற்கும், மற்ற தேவைக்கும் வேண்டிய நீரை எடுத்து வர, ஒரு கூலியானை நியமித்திருந்தேன். மண்ணெண்ணெய் டப்பாவில் ஒரு தண்ணீருக்கு முக்காலணு வீதம் கொடுத்தேன். போதுமான அளவு எங்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைத்து வந்தது.

எங்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்து விட்டு, பிறகு ஏ. வி. ம. கூட்டுச் சாப்பாட்டு விடுதிக்குத் தேவையான கறிகாய்கள் வாங்கி வர மார்க்கெட்டுக்குச் செல்வார். வாங்கி வந்து கொடுத்து விட்டு, பிறகு எங்கள் அறைக்கு வந்து, 'இன்று என்னென்ன கறிகாய்கள் வேண்டும்?' என்று என் வாழ்க்கைத் துணைவியைக் கேட்பார். அவளும் ஏதோ சொல்லுவாள். அப்பொழுது நானும் கூட வருவதாகச் சொல்வேன். 'வேண்டாம். உங்களால் அவ்வளவு தூரம் நடக்க முடியாது' என்று கட்டளையிட்டு விட்டு வேகமாகச் சென்று விடுவார். திரும்பி வந்து, வாங்கின கறிகாய்களைக் கொடுத்து விட்டு உரிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வார். கணக்கில் கரூர் பெயர் வழி!

'கறிகாய்கள் வாங்கி வர இரண்டு தரம் மார்க்கெட்டுக்குச் சொல்கிறீர்களே? என்னையும் கூட வர வேண்டாமென்று சொல்லி விடுகிறீர்கள். கூட்டுச் சாப்பாட்டு விடுதிக்காக வாங்கி வரும்போது எங்களுக்கும் சேர்த்து வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடுவது தானே? ஒரு தடவை நடை குறையுமல்லவா? என்று நான் சொன்னால், அதற்குப் பதிலாக, 'மனிதர்களின்

சுவாவம் உங்களுக்குத் தெரியாது. கூட்டுச் சாப்பாட்டு விடுதியிலுள்ளவர்கள் பல தரத்தினர். அவர்களுக்கு வாங்கும் கறிகாய்களோடு உங்களுக்கும் சேர்த்து வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தால், அவர்களுடைய பயணத்திலிருந்து உங்களுக்கும் வாங்கிக்கொண்டு வந்ததாகச் சந்தேகப்படுவார்கள். அப்படிச் சந்தேகப்பட்டு முணுமுணுத்தால் அது உங்கள் காதில் விழும் பட்சத்தில் உங்கள் மனம் சங்கடப்படும். நீங்களோ தொட்டான் சிணுங்கிப் பெயர்வழி. பிறர் சலுகையில் வாழ விரும்ப மாட்டீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். விடுதியிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரியாதல்லவா? இரண்டு தரம் மார்க்கெட்டுக்குப் போய் வருவது எனக்கொன்றும் சிரமமில்லை' என்று சொல்லி மேற்கொண்டு என்னைப் பேச வெட்டாமல் செய்து விடுவார். என் உணர்ச்சிக்கு அவர் எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்திருந்தார் என்பதற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

மொனீவாவில் கறிகாய்களாகட்டும், மற்ற மளிகைச் சாமான்களாட்டும் கொள்ளை மலிவு என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அந்த ஊர் வாசிகள், யுத்த நெருக்கடியினால், விளைகள் ஏறிவிட்டன என்று சொல்விக்கொண்டு இருந்தார்கள். அப்படியானால், யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முந்தி இன்னும் மலிவாகவே இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். விலை மலிவோடு காய்கறிகள் மிகவும் ருசியாயிருந்தன. ஆற்றுப் பாய்ச்சலில் விளைந்தனவல்லவா?

மொனீவாவில் தங்கியிருந்த நாட்களில் ஒரே ஒருநாள் தவிர மற்ற நாட்களில், உஷ்ண மிகுதியால் தடுமன் பிடித்துக் கொண்டு தொந்தரவு கொடுத்து வந்ததைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆற்றில்தான் நீராடி வந்தேன். பொதுவாகவே நான் என்னுடைய சுமார் முப்பத்தைந்தாவது வயதிலிருந்து வெந்நீரில்தான் குளிப்பது வழக்கம். ஆனால் அந்த வசதியை

இப்பொழுது எதிர்பார்க்க முடியுமா? உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து கொண்டிருக்கிற நிலையில் உடம்பைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டடுக் கொண்டிருக்க முடியுமா? உடம்பு ஒருவகையில் சோர்வுற்றிருந்தாலும் மனம் என்னவேக் தெம்புடனேயே இருந்தது.

மொனீவாவில் தங்கிய நாலைந்து நாட்களும் நல்ல பொழுதாகவே கழிந்ததென்று சொல்ல வேண்டும். கூட்டுச் சாப்பாட்டு முறையில் பங்குகொண்ட அன்பர்கள் வேறு துறைகளில் அலுவல் பார்த்து வந்தவர்களாயினும் தமிழிலக் கியங்களில் பற்று கொண்டிருந்தவர்களாகவும், ஓரளவு பரிச்சயமுடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இதனால் இவர்களுடன் தினந்தோறும் அளவளாவுவது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியளித்து வந்தது. மாலை நேரங்களில் கம்பனுடைய காவியத்திலிருந்து பாடல்களைச் சொல்லி அவற்றில் செறிந்து கிடக்கும் நயங்களை எடுத்துக் காட்டுவேன். அன்பர்கள் ரசித்ததோடு, தங்களுக்குத் தோன்றிய வேறு சில கருத்துக்களையும் வெளியிடுவார்கள். இதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். அவர்களுடைய கருத்துக்கள் என் சிந்தனையை கிளறி விடும். அந்தச் சிந்தனையில் என் உடல் சோர்வு மறைந்து போடும்.

21. நீராவிப் படகுகள்

பிரிட்டிஷ் படையினர் இந்தியாவை நோக்கிப் பின் வாங்கிச் செல்வதற்கனுபூலமாக, பாதை அமைக்கும் பணியை மேற்கொண்டிருந்த பர்மா அரசாங்கத்து நெடுஞ்சாலை இலாகாவின் மேலதிகாரியும், அவருடைய சிப்பந்தி

கள் சிலரும். பாதையமைக்கும் வேலையைச் செய்ய ஒரிஸ்ஸா மாகாணத்திலிருந்து வருவிக்கப்பட்டிருந்த கூலியாட்களும் 1942 ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் நான்காவது வாரத் தொடக்கத்தில் மொனீவாவுக்கு வந்தார்கள். இவர்களையும் அடுத்தாற்போல் சேரவேண்டிய சிந்த்வின் ஆற்று மார்க்கத்திலுள்ள கலேவா என்ற ஊருக்கு ஏற்றிச் செல்ல ஒரு விசேஷ நீராவிப் படகு ராணுவ அதிகாரிகளால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மேற்படி இலாகா மேலதிகாரியின் பிரதம உதவியாளராக ந. என்பவர் அலுவல் பார்த்து வந்தார். அடக்கமும் நிதானமுமுடையவர். எதையும் சொல்லாமல் செய்யும் திறம் படைத்தவர். இவர் எனக்கு ஒரு வகையில் தூர உறவினர். இவர் தனது மனைவியையும் மூன்று குழந்தைகளையும் முன்சூட்டியே ரெயில் மார்க்கமாக ரங்கூனிலிருந்து மொனீவாவுக்கு அனுப்பிவிட்டிருந்தார். இந்த அம்மையாரும், குழந்தைகளும், நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் கூட்டுச் சாப்பாட்டு விடுதியைச் சேர்ந்த ஓர் அறையில் தனிக் குடித்தனம் நடத்தத் தொடங்கிய மறுநாள் எங்களோடு வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் வந்த நான்காவது நாள் (32-3-42) காலை, இவர்களுக்கு உரியவரான ந. என்பவர், தமது அலுவலகத்தாருடன் வந்தார். வந்த அன்று மாலை, முன்னேற்பாட்டின்படி, இவர் நீராவிப் படகில் கலேவாவுக்குப் புறப்படுவதாய் இருந்தது. இதில், தம் குடும்பத்தினரை, நம்மோடு கூட்டிச் செல்ல இவர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

இது தெரிந்ததும் எனக்குப் பெரிதும் உதவி செய்துவந்த ஏ. வி. ம. என்பவர், இவரிடம் என்னைப்பற்றி விவரமாக எடுத்துச் சொல்லி, எப்படியாவது என்னையும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் தம் குடும்பத்தோடு சேர்த்துச் கலேவாவுக்கு அழைத்துப் போக வேண்டுமென்றும், முடிந்தால் அதற்குப் பிறகு, இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைக்க வழிவகை செய்யுமாறும் கூறினார். ந. வுக்கு தர்மசங்கடமான

நிலை. ஏனென்றால் அலுவலகத்துச் சிப்பந்திகள், அவர்களுடைய குடும்பத்தினர், கூலியாட்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த விசேஷப் படகு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அப்படியிருக்க, எங்களைக் கூட்டிச் செல்வது சாத்தியமாயிருக்குமா? மேலதிகாரி ஆட்சேபம் தெரிவித்தால் என்ன செய்வது? இப்படிப் பல சிக்கல்கள் இருந்தன. ஆனால் ந. இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் அதிகம் யோசித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏ. வி. ம. வின் வேண்டுகோள்க்கிணங்க எங்களிருவரையும் கூட்டிப் போவதற்கு ஒப்புக் கொண்டார். என் சபாவத்தை நன்கறிந்த ஏ. வி. ம. என்னைப்பற்றி இவரிடம் சொல்லி அழைத்துப் போக வற்புறுத்தி யிராவிட்டால், நானாக இவரிடம் சென்று, என்னை அழைத்துப் போகுமாறு கேட்டிருக்க மாட்டேன்; சங்கடப் பட்டிருப்பேன். அதிகம் பரிச்சயமில்லாதவர்களிடம் அதிக உரிமை கொண்டாடிப் பேசுவதென்பது என்னால் முடியாததாகவே இருந்து வருகிறது.

நான் எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போக ஒப்புக்கொண்டதும், நான் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு, என்னையும், என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் மொனீவா வரையில் சௌகரியமாகக் கொண்டு சேர்த்த தபால் தணிக்கை இலாகா நண்பர்களிடம் சென்று நன்றி தெரிவித்து விடைபெற்றுக் கொண்டேன். அவர்களுடைய அன்பையும் உதவியையும் நான் மறக்க முடியுமா?

மார்ச்சு மாதம் இருபத்திரண்டாந் தேதி மாலை சுமார் ஐந்து மணிக்கு நவுடன் அவர் குடும்பத்தினரும், நாங்கள் இருவரும், எடுத்துக் கொள்ள முடிந்த சாமான்களுடன் படகுத் துறைக்குப் புறப்பட்டோம். புறப்பட்டுத் தறுவாயில் ஏ. வி. ம. பத்து ரூபாய் நோட்டுகளாக நூறு ரூபாயை ஓர் உறையிலிட்டு என் சட்டைப் பையில் திணித்துக் கொண்டே உங்களிடத்தில் எவ்வளவுபணம் இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியாது. அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும் நான்

விரும்பவில்லை. எப்பொழுது ஊர் போய்ச் சேர்வீர்களென்பதும் சொல்ல முடியாது. வழியில் உங்கள் செலவுக்குப் பணம் தேவைப் படலாம். அப்பொழுது இந்தப் பணத்தைத் தாராளமாக உபயோகித்துக் கொள்ளுங்கள். பணமில்லாமல் கஷ்டப்பட வேண்டாம். அப்படி இந்தப் பணத்தை உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லையானால், ஊர் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு இதை என் மனைவி பெயருக்கு மணியார்டர் செய்து விடுங்கள். நீங்கள் பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்களென்பது எனக்குத் தெரியும். ஒரு கால் வழியிலேயே செத்துப் போய்விட்டீர்களானால் 'ஐயோ' ஏ. வி. ம. விடமிருந்து பெற்ற பணத்தைத் திருப்பிக் கொடாமற் போகிறோமே? என்று கவலையுடன் சாக வேண்டாம். இருப்பதும், இறப்பதும் அவன் வசத்திலிருக்கிற தல்லவா?' என்று கூறினார். இந்த வார்த்தைகளை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் சிறிது கடுமையாகவே தோன்றும். ஆனால் இவற்றின் அடிப்படையில் எத்தகைய ஆழ்ந்த அன்பும், பிறருடைய உணர்ச்சிக்கு மதிப்புக் கொடுத்துச் செயல் புரிகின்ற தன்மையும் படர்ந்து நிற்கின்றன! இந்த வார்த்தைகளுக்கு நான் என்ன பதில் கூறுவது? நன்றி யுணர்வு நிறைந்த மௌனந்தான் என் பதிலாயிருந்தது.

நான் சென்னை வந்து சேர்ந்ததும், முதற் காரியமாக, இவர் கொடுத்த நூறு ரூபாயையும் இவர் மனைவியாருக்கு மணியார்டர் மூலம் அனுப்பி விட்டேன். வழியில் இந்தப் பணம் எனக்குத் தேவையா யிருக்கவில்லை.

படகுத் துறைக்குச் சுமார் ஐந்தரை மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு ராணுவ முஸ்தீப்புப் பலராயிருந்தது. படகையும் கரையையும் இணைக்கும் செயற்கைப் பாலத்தின் இருமருங்கிலும், பிரிட்டிஷ் ராணுவ வீரர்கள் நின்றகொண்டு உள்ளே செல்வோரை ஒவ்வொருவராகப் பார்வையிட்டு அனுப்பினர். நெடுஞ்சாலை இலாகா சம்பந்தப்படாத அந்நியர்

யாரேனும் உள்ளே நுழைந்து விடப் போகிறார்களே என்பதற்குத்தான் இந்தக் கண்காணிப்பு. ஏனென்றால், அப்பொழுது, அகப்பட்ட படகில் எப்படியாவது இடம் பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்ற பரபாப்பு மொனீவாவில் வந்து தங்கியிருந்த இந்தியர்களிடையே நிலவியிருந்தது. இது ராணுவ அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா?

ந. எங்களிருவரையும் தமது குடும்பத்தினரோடு சேர்த்துப் பாலத்தைக் கடந்து படகுக்குள் அழைத்துச் சென்று சௌகரியமான ஓரிடத்தில் அமரச் செய்தார். இவர் உபயோகத்திற்கென்று படகில் தனியறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் எங்களுடைய சமையல் சாப்பாடு எல்லாம் நடைபெற்றன.

இங்ஙனம் மொனீவாவிலிருந்து கலேவாவுக்கு நீராவிப் படகில் செல்லும் வாய்ப்பு ஒருசிலருக்கே கிடைத்தது. பெரும்பாலோர் ஆற்று மார்க்கங்களில் சர்வ சாதாரணமாகச் செல்லும் சிறிய படகுகளை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அவற்றில் செல்ல வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள். இந்தச் சாதாரணப் படகுப் பிரயாணம் துன்பம் நிறைந்த ஓர் அநுபவம்.

இந்தச் சாதாரணப் படகுகளை ஆற்றில் செலுத்துகிறவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள். நாகரீகம், நேர்மை முதலிய பண்புகள் இவர்களுக்குப் புறம்பானவை. இப்படிப்பட்டவர்களுடைய படகுகள்தான் வாடகைக்குக் கிடைத்தன. மொனீவாவிலிருந்து கலேயாவுக்குச் செல்ல, ஒரு படகுக்கு நூற்றிருபது முதல் இருநூறு ரூபாய் வரை வாடகை. பிரயாணிகளில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பேர் கூட்டாகச் சேர்ந்து, ஒரு படகை அமர்த்திக் கொள்வார்கள். முன்பணமாக ஒரு தொகையைக் கொடுத்து விட்டுப் பெண்பிள்ளைகளையும், முட்டை முடிச்சுக்களையும் ஏற்றிவிட்டு

பிறகு ஆண்பிள்ளைகள் ஏறி அமர்ந்து கொள்வார்கள். படகுக் காரர்கள் முன்பணம் பெற்றுக்கொண்டு, எல்லோரும் படகில் அமர்ந்து கொள்ளும்வரை, சிரித்த முகங்காட்டுவார்கள். பிரயாணிகளிற் பெரும்பாலோருக்கு இவர்கள் பேசுகிற பர்மிய பாஷை சரிவரப் புரியாது. ஏனென்றால், ரங்கூனில் சுற்றுப்புறங்களிலும் பேசப்பட்ட பர்மிய மொழிக்கும் இவர்களுடைய பேச்சுக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. இவர்கள் பேசுவது புரிகிறதோ இல்லையோ, இவர்கள் சொல்வதற்கெல்லாம் பிரயாணிகள் தலையசைத்துக் கொடுப்பார்கள். 'எப்படியாவது எங்களைக் கலேவாவில் கொண்டு சேர்த்துவிட வேண்டும்' என்று கெஞ்சுகின்ற பாவனையில் இவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த அரைகுறை பர்மிய மொழியில் ஓரிரண்டு வார்த்தைகளைச் சொல்வார்கள். படகுக்காரர்களுக்கும் 'நம்மைவிட்டால் இவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை' என்பது நன்றாகத் தெரியும். இப்படி விவரமில்லாத பேச்சுக்கள், பெண்டு பிள்ளைகளின் அவலக் குரல், படகுக்காரர்களின் கேலிச் சிரிப்பு, இவைகளுக்கு மத்தியில் படகுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நகரத் தொடங்கும். இவை செல்வதை ஆமை வேகமென்றே, நத்தை வேகமென்றே எப்படி வேண்டுமானாலும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

கோயில் தெப்பங்களைக் கயிறுபோட்டுக் கட்டி இழுத்துப் போவார்களல்லவா? அந்த மாதிரி இந்தப் படகுகளுக்குக் கனமான கயிற்றை இணைத்து ஆற்றோரமாக, கரையிலேயே இழுத்துச் செல்வார்கள் படகுக்காரர்கள். சுமார் ஒரு மைல், மிஞ்சினால் இரண்டு மைல்தூரம் படகுகள் செல்லும். இவற்றில் அமர்ந்திருக்கும் பிரயாணிகளும் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிடத் தொடங்குவார்கள். இந்த நிகையில், படகுகள் கரையோரமாக இழுத்துக் கொண்டு வரப்பட்டுத் திடுதிப்பென்று நின்று விடும். பிரயாணிகள் திருதிருவென்று விழிப்பார்கள். படகுக்காரர்கள் செயற்கையான பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டும், லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டும், பிரயாணிகளைப் பார்த்து,

‘நீங்கள் தான் இனிப் படகுகளை இழுக்கவேண்டும். எங்களால் முடியாது’ என்று சொல்லியவண்ணம் வாயில் நீண்ட சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு விடுவார்கள். இதனோடு மட்டுமில்லை; இவர்களில் சிலர், படகுகளில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, பிரயாணிகளைப்பார்த்து ‘நீங்கள் இழுங்கள் எப்படி இருக்கிறதென்று பார்க்கலாம்’ என்று சொல்லிக் கேலி செய்வார்கள். இந்த நிலையில் பிரயாணிகள் என்ன செய்ய முடியும்? பெண்டு பிள்ளைகளையும் சாமான்களையும் கலேவா வரையிலாவது கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட வேண்டுமே யென்ற கவலையில், ஆண் பிள்ளைகள், படகுகளிலிருந்து இறங்கி, கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு இழுத்துச் செல்லத் தொடங்குவார்கள். படகுக்காரர்கள், இவர்கள் இழுப்பதைப் பார்த்துப் பரிசுகசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இந்தப் படகுப் பிரயாணிகள் பெரும்பாலோர், வசதியான வாழ்க்கை நடத்தி வந்தவர்கள். ஊர் போய்ச் சேர வேண்டுமென்ற ஆவலில் இவர்கள் இந்தச் சாதாரணப் படகுகளை அமர்த்திக் கொள்ளும்படியான நிர்ப்பந்தத்திற்குட் பட்டார்கள். ஒழுங்கான பாதை இருக்கும் பட்சத்தில் இவர்கள் கார்தளிலோ, வேறு வாகன வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டோ செல்லக் கூடியவர்கள். கடினமான உழைப்பில் சிறிதும் அனுபவமில்லாதவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள், சுமை நிறைந்த படகை இழுத்துச் செல்வதென்றால், அதிலும் ஆற்று மணலில் நடந்து கொண்டு இழுத்துச் செல்வதென்றால், இவர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியுமா? சிலர் மார்பு வெடித்து ரத்தம் கக்கி அப்படியே குப்புற விழுந்து இறந்து போனார்கள். இந்தக் கோரக் காட்சியைப் பார்த்துப் படகுகளிலுள்ள இவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகள் கதறு கதறு என்று கதறுவார்கள். இந்தக் கதறலுக்காகப் படகுகள் செல்வது நிற்குமா? அவை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துகொண்டு தானிருக்கும். மொனீவாவின் சிறிது தூரத்திலிருந்து கலேவா வரை ஆற்றங் கரையில் இப்படி-

ரத்தம் கக்கி விழுந்து இறந்து கிடந்தவர்கள் பலர். நாங்கள் நீராவிப் படகில் சென்றபோது, இந்தக் கண்ராவிக்காட்சியைப் பார்த்தோம்.

இந்தப் படகுகளை இரவு நேரத்தில் செலுத்த மாட்டார்கள். பொழுது சாய்ந்ததும். ஆங்காங்கு நிறுத்தி விடுவார்கள். பிரயாணிகள், வானமே கூரையாக, மணற்பரப்பே படுக்கையாக இராப் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டியது தான். பகல் நேரத்தில் வெயில் கொளுத்தும்; தலை காய்ந்து போகும். படகுகள் யாவும் திறந்த படகுகளே. மேல் கூரை ஏதும் கிடையாது. இப்படித் திறந்த படகுகளில் மொனீவாவிருந்து கலேவாவுக்குச் செல்லப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு நாட்கள் பிடிக்கும். மொத்தம் நூற்றிருபது மைல் தூரம் எப்படியோ அவதிப்பட்டுக் கொண்டு கலேவா போய்ச் சேர்ந்தாலும் படகுக்காரர்கள் பிரயாணிகளை லேசில் இறங்க விட மாட்டார்கள். வழியில் யார் இருந்தாலும் இறந்தாலும் இவர்களுக்கு என்ன கவலை? பேசிய பணம் பூராவையும் இறந்து போனவர்களுடைய குடும்பத்தினரிடமிருந்தோ கூட வந்தவர்களிடமிருந்தோ கட்டாயப் படுத்தி வாங்கி விடுவார்கள். வழியில் ஏற்பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களைச் சொல்லி, பணத்தை கொடுக்கச் சிறிது தயங்கினால் படகிலுள்ள சாமான்கள் கரைக்கு வந்து சேர மாட்டா. இதற்காகப் பிரயாணிகள், பேசியப் பணத்தைக் கொடுத்துத் தொலைப்பார்கள். படகுக்காரர்கள் இதனோடு வீடுகிறார்களா? 'ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தோம்' என்று காரணம் சொல்லிக் கொண்டே பல்லைக் காட்டி இனம் வேறு கேட்பார்கள். இதையும் கொடுத்துத்தானாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மேற் கொண்டு கரையில் இறங்க வொட்டாமல் வழிமறித்து விடுவார்கள். இப்படிப் பல சங்கடங்களுக்குள்ளானார்கள். சாதாரணப் படகுகளில் பிரயாணஞ் செய்தவர்கள்.

எங்களை ஏற்றி வந்த நீராவிப் படகும் சாதாரணப் படகுகளைப் போல் இரவு நேரங்களில் செல்லாது; தங்க இடம்

பார்த்து நங்கூரம் போட்டு விடுவார்கள். பிரயாணிகள் இறங்கி, கரையின் மணற் பரப்பில் இராப் பொழுதைக் கழிப்பார்கள். எங்களைப் பொறுத்த மட்டில் இந்த இராப் பொழுது இன்பமாகவே கழிந்ததென்று சொல்ல வேண்டும். இராப் பொழுது மட்டுமென்ன. பிரயாண நான்கு நாட்களிலும் பகற் பொழுது முழுவதையும், ஆற்றின் இருமருங்கிலும் காணப் பெற்ற பசுமையான தோப்புகளைக் கண்டு களிப்பதில் செல்வழித்தோம்.

மார்ச் மாதம் இருபத்திரண்டாந்தேதி மாலை மொனீவானி லிருந்து புறப்பட்ட நாங்கள் இருபத்தைந்தாந்தேதி மாலை சுமார் நான்கு மணிக்குக் கலேவா படகுத் துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இந்தியாவை நோக்கி மேலும் மேலும் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் இந்தச் சாதாரணப் படகு ஒன்றில் மற்ற நபர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு கலேவாவுக்குப் போய் விடலாமா என்ற சபலம். ந. என்பவர் (22-3-42-ல்) மொனீவா வருவதற்கு முன்பு எனக்கு இருந்தது இந்தச் சபலத்தை உண்டு பண்ணியவர் பா. என்ற ஒரு நண்பர். இவர் எனது நூல்களைப் படித்து ரசித்தவர், என்னை மொனீவானில் தான் முதன் முதலாகச் சந்தித்தார். இவரும் ஓர் அகதியாகவே அங்கு வந்திருந்தார். 'நானும் சில நண்பர்களும் சேர்ந்து ஒரு தனிப் படகுக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறோம்; அதில் தங்களையும் அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்; எப்படியாவது உங்கள் இருவரையும் இந்தியா கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுகிறேன்; இதைத் தாங்கள் உறுதியாக நம்பலாம், என்று ஒரு நாள் பிற்பகல் என்னிடம் வந்து உருக்கமாகக் கூறினார். அவர் காட்டிய அன்பு மறக்க முடியாத ஒன்று. ஆனால் அவருடன் படகில் செல்லக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. அதைப் பற்றி ஒரு நீர்மானத்திற்கு வருமுன்னர் ந. வின் தொடர்பு ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக நீராவிப் படகில் செல்ல வேண்டிய

நிலைமை உருவாகி விட்டது. விதி, எங்களிருவரையும் சாதாரணப் படகில் செல்ல வொட்டாதபடித் தடுத்தது என்று இப்பொழுது நினைத்துக் கொள்கிறேன். அப்படித் தடுக்காமலிருந்தால் சிந்த்வின் ஆற்றுக்கு நாங்களிருவரும் பவியாகி விட்டிருப்போமோ என்னவோ?

22. கலேவாவுக்கு

மீனாட்சு சமார் நான்கு மணிக்கு, கலேவா படகுத் துறையை அடைந்து விட்டோமாயினும், இரவு ஏழு மணி வரையில் கரைக்குப் போய்ச் சேர முடியவில்லை. பர்மா அரசாங்கத்துச் சுகாதார அதிகாரிகள், பிரயாணிகள் அனைவரும் பிளேக், காலார முதலிய நோய்த் தடுப்பு ஊசி போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களா வென்று யரிசோதனை செய்தார்கள். போட்டுக் கொள்ளாதவர்களுக்கு ஊசி போட்டார்கள். இந்தச் சடங்கு முடிந்த பிறகு தான் எங்களைக் கரையில் இறங்க விட்டார்கள்.

நாங்களும், எங்களைப் போன்ற ஒரு சிலரும், ஊர்ப்பக்கமாகவுள்ள கரையில் இறங்கினோம். எதிர்க் கரையில் அகதிகள் முகாம் ஒன்று அமைக்கப் பட்டிருந்தது. இங்குதான் படகுகளிலிருந்து இறங்குகிறவர்கள் அனைவரும் தங்கவேண்டுமென்று அதிகாரிகள் உத்தரவிட்டிருந்தார்கள். இந்த முகாமின் பெரும் பகுதி திறந்த வெளியாயிருந்தது. நடுநடுவே ஒரு சில கொட்டகைகளும் கூடாரங்களும் இருந்தன.

பொதுவாக இந்த அகதிகள் முகாம் என்பது ஒரு சந்தைக் கூடமாகவே இருந்தது. சந்தை இரைச்சல் என்று சொல்

வார்களே அதை இங்குக் காதாரக் கேட்க முடிந்தது. இரைச்சல், கடலோசையை விஞ்சி நின்றது. இங்குத் தங்கிய வர்களைப் பொதுவாக இந்தியர்கள் என்று அழைக்கலாமாயினும், பேசும் மொழியிலும், உடை நடைகளிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும், வேறுபட்டவர்களாய் இருந்தார்கள். இதனால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் சில்லரைச் சச்சரவுகளில் ஈடுபட்டனர். தவிர, தங்குகின்ற இடம் தற்காலிகமானதாயிருந்தாலும் அதைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நியதியை இவர்களில் பலர் இயம்பியும் கடைப் பிடிக்கவில்லை. இந்தியர்களில் பெரும்பாலோருக்குச் சுத்த உணர்ச்சி என்பது மிகக் குறைவு என்று மேனாட்டார் சிலர் குறை கூறுவார்களானால் அதை நாம் வெட்கத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். தம்மைப் பொறுத்தமட்டில் சுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களே தவிர, சுற்றுப் புறத்தையும் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பதில்லை. குடி தண்ணீரில் கால் கழுவுவதும், கண்ட இடத்தில் எச்சில் துப்புவதும், குப்பைக் கூளங்களை அக்கம் பக்கத்திலேயே வீசியெறிவதும் அநேகருக்குச் சர்வ சாதாரணப் பழக்கங்களாயிருக்கின்றன. இதில் தென்னாட்டவரைக் காட்டிலும் வட நாட்டவரைப் பெரிய குற்றவாளிகளென்று சொல்ல வேண்டும். வழியில் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த அகதி முகாம்கள் பெரும்பாலும் இந்த நிலைமையில் தான் இருந்தன.

நல்ல வேளையாக எங்களுக்கு இந்த அகதிகள் முகாம்குச் சென்று தங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படவில்லை. ஊருக்குள்ளே சென்று ஒரு வீட்டில் தங்கினோம். அந்த மாடியில்தான் எங்கள் ஜாகை அமைந்தது. ந. இந்த ஜாகைக்கு ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தார் என்று பின்னர் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

கலேவா, இயற்கைச் சூழ்நிலையின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் ஒரு சிற்றூர். இங்கு, சிந்த்வின் நதியோடு மித்தா

என்ற ஓர் உபநதி வந்து கலக்கிறது. இப்படிக் கலக்கின்ற இடத்தை யொட்டியே இந்தச் சிற்றூர் அமைந்திருக்கிறது. இங்கு ஏற்ற இறக்கங்கள் அதிகம். அமைதியான காலத்தில் நிம்மதியாகவும் ஆடம்பரமில்லாமலும் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு ஏற்றதாகக் காணப்பட்டது. மேட்டுப் பாங்கான இடங்களில் கட்டப்பட்டிருந்த மர வீடுகள், அவற்றைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய தோட்டங்கள் முதலியவைகளைச் சமதரையிலிருந்து பார்த்தால், பார்க்கும் யாருக்கும், அவர்கள் உள்ளத்தில் உயர்ந்ததோர் உணர்ச்சி, அதாவது மேலுக்கு நோக்க வேண்டும், முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஓர் உணர்ச்சி உண்டாகும்.

அமைதியான காலத்தில் இந்தச் சிற்றூர் சுத்தமாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் இந்தியாவை நோக்கிக் கால் நடையாக வந்து கொண்டிருந்த அகதிப் பிரயாணிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வர, நாங்கள் இங்குத் தங்க வேண்டி நேரிட்ட இரண்டு வார காலத்தில் அசுத்தமும் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. பிரயாணிகள் பலர், தங்குமிடங்கள் அதிகமாக இல்லாத காரணத்தினால் பாதை போரங்களையே வாசஸ்தலமாக்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். பாதைகள் பலவற்றிலும் கழிவுநீர் தேங்கிக் கிடந்தது. மூலை முடுக்குகளிளெல்லாம் குப்பைக் கூளங்கள் மேடிட்டு வந்தன. கொசுக்களும் ஈக்களும் இவற்றில் உற்சவம் கொண்டாடின. ஜனப் பெருக்கத்தின் காரணமாக உணவுப் பொருள்கள், கறிகாய்கள் முதலியன போதுமான அளவு கிடைப்பது அரிதாகி விட்டது; விலையும் கூடி வந்தது.

நாங்கள் மேல் மாடியில் ஜாக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்த படியால் எங்களுக்கு அதிகமான அசௌகரியம் ஏற்படவில்லை யென்றே சொல்லவேண்டும்.

நான் தினந்தோறும் இரண்டு வேளையும் மித்தா நதியில் நீராடி வந்தேன். உடம்பில் உஷண அதிகரிப்பினால் ஒரே

எரிச்சல்; சுவாசக் குழாயில் அனற் காற்று போய் வந்து கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருந்தது. என் வாழ்க்கைத் துணை விக் கோ மண்டைக் காய்ந்து கடுமையான ஜலதோஷம் காய்ச்சலும் லேசாக இருந்தது. எங்களைப் போன்ற சுக பிரயாணிகள் ஒரு சிலர், கையிருப்பாகக் கொண்டு வந்திருந்த கொய்னா மாத்திரைகளை அவளுக்குக் கொடுத்து உதவினர். தற்கால சாந்தியேயானாலும் அவற்றை அவள் உட்கொண்டதன் பயனாகப் படுக்கையில் விழாமல் தப்பித்துக் கொண்டாள்,

கலேவாவில் சுமார் இரண்டு வாரத்திற்கும் அதிகமாகத் தங்கும்படியாகி விட்டது. நடுவில் ஒரு நாள் ஊருக்கு எதிர்ப் புறத்திலுள்ள அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்று பார்த்தேன். ஒரே ஆபாசமாயிருந்தது; இதைப் பொருட்படுத்தாமல் ராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த துறவிகள் சிலர் இங்கேயே இரவு பகலாகத் தங்கி, பிரயாணிகளுக்குத் தேவைப்பட்ட சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுத்து வந்தனர். இவர்களுடைய சேவையைப் பாராட்டாதவர் இல்லை. ஆனால் பிறருடைய பாராட்டுதலை எதிர்பார்த்து இவர்கள் சேவை செய்ய வில்லை யென்பதை எடுத்து சொல்லவேண்டுமா என்ன?

23. கூலியாட்களின் உபசரணை

கலேவாவுக்கு அடுத்தபடி டாமு என்ற ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும், ஒரு நாள், இந்த டாமுவுக்குச் செல்லும் வழி எப்படி இருக்கிற தென்று பார்த்து வர எண்ணிச் சுக பிரயாணிகள் இருவருடன் சுமார் மூன்று மைல் தூரம் கால் நடையாகச் சென்று வந்தேன். பாதையின் நடுப்பக்கத்தில் ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்கு. இதையொட்டி மித்தா ஆறு ஓடுகிறது

மற்றொரு பக்கத்தில் செங்குத்தான மலைப் பாறைகள்; இவற்றின் நடுவே, சுமார் பத்து அடி அகலத்தில் பாதையை அமைத்திருக்கிறார்கள். இதில்தான், வாரத்தில் இரண்டு நாள் தனிப் பட்டவர்களுக்குச் சொந்தமான பஸ்கள், வாடகைக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தன. தலைக்கு நான்கு ரூபாய் கட்டணம். ஆனால் நாங்கள் கலேவாவில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் இந்த பஸ் போக்குவரத்து நின்றிருந்தது. அரசாங்கத்தார் இந்தப் போக்குவரத்துக்குத் தடை விதித்திருந்தார்கள். ராணுவ லாரிகள் மட்டுமே போய்வர அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது.

இவற்றின் அடிக்கடிப் போக்குவரத்தினால், பாதையின் நடுநடுவே குழிகள் வருவோரின் பாதங்களைப் பதம் பார்க்க, ஆங்காங்கு ஆவலாகக் காத்து நின்றன. இப்படிப்பட்ட வழியில், எப்படி டாழு வரையில் செல்லப் போகிறோமென்று அப்பொழுதே எனக்கு ஒருவித அச்சம் உண்டாகி விட்டது. ஆனால் அச்சப்பட்டுக் கொண்டு கலேவாவிலேயே தங்கியிருக்க முடியுமா? எப்படியாவது இந்தப்பாதையைக் கடந்து தானே ஆகவேண்டும்? கடந்து விடமுடியும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை அப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்டது.

நானும் என் சக பிரயாணிகளும் சென்ற தினத்தில், ஓரிஸ்ஸா மாகாணத்துக் கூனியாட்கள் சிறுசிறு கூட்டத்தினராக பாதையைச் செப்பணிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் சிலருடன், நான், ஹிந்தி மொழியில் பேச்சுக் கொடுத்தேன்: டாழுவக்குப் போகும் வழியைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவர்களும், டாழு வரையில், பாதை நெடுகிலும் குறுகலாகவும் வளைவுகளுடையதாகவும் இருக்குமென்றும், பல இடங்களில் மலைப்பாறைகளை உடைத்தெடுத்து விட்டுப் பாதை அமைக்கம் பட்டிருக்கிற தென்றும், எந்த விதமான வாகன வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டாலும், நின்று நிதானமாகவே செல்லுதல் நல்லதென்றும், எச்சரிக்கையாகச் சொன்னார்கள்.

இங்ஙனம், இவர்கள் எங்களை முன் ஜாக்கிரதை படுத்தியதோடு, தேநீர்ப் பானம் தயாரித்துச் சுடச்சுட எங்களுக்குக் கொடுத்து உபசரிக்கவும் செய்தார்கள். வேலை செய்யும் போது சிறிது களைப்பு ஏற்பட்டால் இந்தத் தேநீர்ப் பானத்தைத் தயாரித்துப் பருகி உற்சாகம் பெறுவது தங்கள் வழக்கமென்று எங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். இவர்கள் இந்தப் பானத்தில் சர்க்கரை சேர்ப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சர்க்கரை அரிய பொருளாகவும் விடை மதிப்புடையதாகவும் இருந்தது. எனவே சர்க்கரைக்குப் பதில் உப்பைச் சேர்த்து உபயோகித்து வந்தார்கள். இந்த உப்புத் தேநீர் எங்களுக்குப் பழக்கமில்லையாயினும் அந்தச் சமயத்தில் எங்களுக்கு மிகவும். ருசியாக இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் கொடுத்த உப்புத் தேநீரைக் காட்டிலும் இவர்கள் காட்டிய அன்பு எங்களுக்குப் பெரிதாக இருந்தது. பின்னர் நாங்கள் நடந்து வந்த போது இந்த உப்புத் தேநீரைப் பருகிப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டோம்.

கலேவாவிலிருந்து டாமுவக்குச் செல்வது எப்படி? எங்கள் இருவரைப் பொறுத்தமட்டில், அதாவது என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் என்னையும் பொறுத்தமட்டில், இது பிரச்சினையாக ஆகி விட்டது. பண வசதி படைத்த சிலர் ராணுவ லாரிகளை ஓட்டிச் சென்றவர்களை—டிரைவர் களை— இளர்கள் அனைவரும் இந்தியர்களே—வசப்படுத்திக் கொண்டு, அந்த லாரிகளில் சென்றார்கள். இப்படிச் சென்றவர்களில் சிலரை, வழியில் ராணுவ அதிகாரிகள் தடுத்து லாரியிலிருந்து இறக்கி விட்டு விட்டார்கள். இவர்கள் நிலைமை பரிதாபத்திற்குரியதாயிருந்தது. லாரி ஓட்டிக்குக் கொடுத்த பணமும் போய் மேற்கொண்டு நடந்தும் செல்ல வேண்டியவர்களானார்கள்.

பெண்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள், நோயாளிகள் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் மட்டும் கலேவாவிலிருந்து இரு பத்து நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ள கலேமிபோ என்ற ஊர்

வரையில் செல்லும் ஒரு சிற்றூறு வழியாகப் படகுகளில் வசதி செய்து கொடுக்கப்படுமென்றும், உடல் வலுவள்ள மற்ற ஆண்கள் அனைவரும் கலேவாவிலிருந்து நடந்தே செல்ல வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செல்கிறவர்களும், தங்கள் சாமான்களைத் தாங்களே தூக்கிச் செல்ல வேண்டுமென்றும், கூலியாட்களை அமர்த்திக் கொள்ள அனுமதிக்கப் படமாட்டார்களென்றும் அதிகாரிகள் தெரிவித்திருந்தார்கள். இப்படித் தெரிவித்திருந்தும், ஒரு சிலர், தங்கள் பெண்பிள்ளைகளைத் தனியாகப் படகுகளில் அனுப்ப மனமில்லாமல் தங்களை நோயாளிகள் என்று சொல்லி டாக்டர்களிடம் 'சர்ஜிகேட்' பெற்றுக்கொண்டு, குடும்பத்துடன் படகுகளில் சென்றார்கள். ஆனால் போதிய படகுகள் இல்லாமையால், இந்தப் படகு வசதி எல்லாருக்குமே கிடைக்கவில்லை அப்படிக்கிடைக்காதவர்கள், மேற்படி கலேமியா வரையில், வாடகை மாட்டு வண்டிகளை அமர்த்திக் கொண்டு சென்று, அங்கிருந்து டாமுவக்கு மாட்டு வண்டிகள் கிடைத்ததால் அவற்றிலும் அவை கிடைக்காவிட்டால் நடந்தும் சென்றார்கள்.

கலேவாவிலிருந்து நடந்து செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டவர்கள், கூலியாட்களை அமர்த்திக்கொண்டு செல்லக் கூடாதென்று அதிகாரிகள் தெரிவித்ததற்குக் காரணம் நல்ல கூலி கொடுத்துக் கூலியாட்களை இவர்கள் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டால், பாஷையமைக்கும் வேலைக்குப் போதிய ஆட்கள் கிடைக்கமாட்டார்களென்பது தான். ஆனாலும் சிலருக்குக் கூலியாட்கள் கிடைக்கவே செய்தனர். அவர்களை அமர்த்திக் கொண்டு முடிந்த மட்டில் சாமான்களை எடுத்துச் சென்றனர்.

இப்படிப் புறப்பட்டவர்கள், வழியில் படிப்படியாகத் துறவு பூணவேண்டிய நிலைமைக்குட்பட்டு, கடைசியில் இந்தியா போய்ச் சேருகிறபோது, முழுத் துறவிகளாகிவிட்

டார்கள்! புறப்படுகிறபோது, உடம்பில் தெம்பும், மனத்தில் உற்சாகமும் இருப்பதன் காரணமாக, எல்லாச் சாமான்களையும் கையோடு எடுத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, தலையில் பெட்டி-படுக்கை இரண்டு தோள்களிலும்; இரண்டு முட்டைகள், இரண்டு கைகளிலும்; சமைடல் சாப்பாட்டுக்கு உபயோகப்படக்கூடிய சில பாத்திரங்கள் ஆகிய இந்தக் கோலத்துடன் புறப்படுவார்கள். சில மைல் தூரம் சென்றதும், தலை கணக்கத் தொடங்கும். பெட்டியிலுள்ள ஓரிரண்டு பொருட்களை ஒரு தோளிலுள்ள ஒரு முட்டையில் திணித்து வைத்துக் கொண்டு, பெட்டியைப் பாதையோரமாகப் போட்டுவிட்டு மேற்கொண்டு நடக்கத் தொடங்குவார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும், படுக்கை பளுவாகத் தோன்றும். முதலில் தலையணையை வீசி எறிவார்கள். பிறகு சிறிது தூரம் சென்றதும், பாயை எடுத்துவிட்டு அதில் உள்ள விரிப்பை எடுத்து உடம்பின் மீது போர்த்திக்கொண்டு செல்வார்கள். மேலும் சிறிது தூரம் சென்றதும், பாத்திரங்களில் ஏதோ ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மற்றவற்றை அலட்சியமாக எறிந்துவிட்டுச் செல்வார்கள். ஒவ்வொன்றாகப் பாதையோரத்தில் தஞ்சம் புகும். கடைசியில் மிஞ்சி நிற்பது உடம்பில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் உயிர்; அந்த உயிரையும் வழியில் விட்டு விட்டவர் அநேகர்.

பின்னர், நாங்கள் கலேவாவிலிருந்து டாமுவுக்குச் சென்ற போது வழி நெடுகப் பாதையின் இரு பக்கங்களிலும், படுக்கைகள், பாத்திரங்கள் முதலியவை சிதறிக் கிடப்பதைப் பார்த்தோம்.

24. 'ஹிட்லர்' மூலம் அறிமுகம்

எங்களை மொனீவாவிலிருந்து கலேவாவுக்கு நீராவிப் படகில் கூட்டிக் கொண்டு வந்த அன்பர் ந. எங்களைக் கலேவாவிலிருந்து டாமுவுக்குக் கால் நடையாகச் செல்ல விடாமல் எப்படியாவது ஒரு லாரியில் அனுப்பி வைக்க வெகு முயற்சி செய்தார். அவர் பணியாற்றி வந்த நெடுஞ்சாலை இலாகாவைச் சேர்ந்த சிப்பந்திகளை, கலேவாவிலிருந்து டாமு வரையில் கொண்டுவிட இரண்டு பெரிய லாரிகள் அமர்த்தப் பட்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றில் சிப்பந்திகளும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினரும் மட்டுமே செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர் என்று மேற்படி இலாகா மேலதிகாரி உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தார். குடும்பத்தினர் என்றால், மனைவிமக்கள் மட்டுமே என்று அந்த அதிகாரி விளக்கம் கொடுத்திருந்தார். இது ந. வுக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆயினும் லாரியில் செல்ல வேண்டியவர்களின் ஜாபிதாவில், தமது குடும்பத்தினரோடு என் வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தமது சகோதரியாகவும் என்னைச் சகோதரியின் கணவனாகவும் சேர்த்து அந்த மேலதிகாரி வசம் கொடுத்தார். ஆனால் அந்த அதிகாரி எங்கள் இருவர் பெயரையும் ஜாபிதாவிலிருந்து நீக்கிவிட்டார். அது தெரிந்து, மேற்படி இலாகாவிலேயே பணியாற்றி வந்த வேடுருவரான ம. என்னும் இளைஞர், எங்களிருவரையும் அவர் சகோதரியாகவும் அவர் கணவனாகவும் ஜாபிதாவில் சேர்த்துக் கொடுத்தார்! இந்த இளைஞர், எங்களிருவரிடம் காட்டிய அன்பும், மரியாதையும் வியக்கத் தக்கதாயிருந்தது. இளைஞராயிருந்தாலும், மற்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து நடந்து கொள்கிற பண்பு இவரிடம் குடி கொண்டிருந்தது. இவர் கொடுத்த ஜாபிதாவிலும் எங்களிருவர் பெயரும் நீக்கப்பட்டு விட்டது. 'உங்கள் ஒருவருக்கு மட்டும்

தான் இடமுண்டு' என்று மேலதிகாரி இவரிடம் சொல்லி விட்டார். இதற்காக இவர் மனச் சோர்வு கொள்ளவில்லை. 'எப்படியாவது உங்களிருவரையும், ஏதாவதொரு லாரியிலோ, வேறு வாகனத்திலோ அனுப்பிவிட ஏற்பாடு செய்கிறோம்' என்று ந. வின் சார்பாகவும் தமது சார்பாகவும் எனக்கு உறுதி கூறினார்.

நெடுஞ்சாலை இலாகா சிப்பந்திகளையும் அவர்கள் குடும்பத்தினரையும் ஏற்றிச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த இரண்டு லாரிகள் ஏப்ரல் மாதம் எட்டாந்தேதி, முற்பகல், கலேவாவுக்கு அடுத்தாற்போல் தங்குமிடமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த 'இண்டாஞ்சி' என்ற ஊருக்குப் புறப்பட்டன. இவற்றுள் ஒரு லாரியில், ந. தமது மனைவி மக்களை அனுப்பி விட்டு, தாம் மட்டும் அலுவலக வேலையாக கலேவாவிலேயே தங்கிவிட்டார்.

இந்த இரண்டு லாரிகளும் புறப்படுவதற்கு முந்தியநாள் இரவு, ந. ஒரிஸ்ஸா மாகாணத்துக் கூலியாட்களை ஏற்றிக் கொண்டு மறுநாள் மேற்படி இண்டாஞ்சி வரையில் செல்ல விருக்கும் ஒரு லாரியில் எங்களிருவரையும் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்துவிட்டு என்னிடம் வந்து மிகப்பரிவோடு, "பிரயாணத்தின் முதற்படியாக இண்டாஞ்சி வரையில் சென்று விடுங்கள். அங்கு எங்கள் இலாகாவில் உதவி இன்சினீயராகப் பணி புரியும் மு. என்பவருக்கு ஓர் அறிமுகக் கடிதம் கொடுக்கிறேன். அங்குபோய்த் தங்குங்கள். அதற்குமேல் செல்ல அவர் உங்களிருவருக்கும் ஏற்பாடு செய்வார். என்னுடைய குடும்பத்தினரும், சிறிது முன்னது பின்னதாக இண்டாஞ்சி போய்ச் சேர்ந்து உங்களோடு கலந்து கொள்வார்கள்" என்று சொல்லி, உடனே, மு. என்பவருக்கு ஓர் அறிமுகக் கடிதம் டைப் அடித்துக் கொடுத்தார். மறுநாள் (8-4-42) இலாகா லாரிகள் புறப்படுவதற்குமுந்தி விடியற்காலை நாங்கள் இருவரும் கூலியாட்களோடு லாரியில் புறப்பட்டோம்

லாரியை ஒட்டி வந்த ஜோ. என்ற இளைஞர், திருநெல்வேலி மாவட்டம் பாளையங்கோட்டையைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவர்; என்ன காரணத்தினாலோ எங்கள் இருவரைப் பார்த்ததும் எங்களிடம் விசேஷமான அன்பு காட்டினார். இந்த அன்பில் மரியாதையும் கலந்திருந்தது. அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே எங்கள் இருவருக்கும் இடம் அளித்தார். புறப்பட்டுச் சிறிது தூரம் சென்றதும் அவர் எங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் இரண்டு பேரும் எவ்வளவு சௌகரியமாக உட்கார முடியுமோ அவ்வளவு சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்; உங்களைக் கூட்டிச் செல்வதில் என் பெற்றோர் களைக் கூட்டிச் சென்றால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. இன்று நான் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ” என்று மனம் நெகிழக் கூறினார். இதைக் கேட்டு நான் பூரித்துப் போய் விட்டேன். அதிர்ஷ்ட தேவதையின் அரவணைப்பில் எங்கள் பயணம் இனிது நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டாயிற்று.

ஆனால் இந்த நம்பிக்கை, லாரி சுமார் மூன்று மைல் தூரம் சென்றதும், சிறிது தளர்ந்து கொடுத்தது. அதிர்ஷ்ட தேவதை தன் அரவணைப்பிலிருந்து எங்களைச் சிறிது நேரம் விடுவித்து வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கினாள். மூன்றாவது மைலில் லாரி உறும ஆரம்பித்தது; சில கெஜ தூரத்திற்குப் பிறகு நின்று விட்டது. காரணம் பெட்ரோல் இல்லை! நாங்களும், கூடவந்த கூலியாட்களும், லாரியிலிருந்து இறங்கி, பாதையோரமாக இருந்த ஓர் அடர்ந்த தோப்புக்குள் சென்று தங்கினோம். அப்பொழுது காலை சுமார் ஒன்பது மணி இருக்கும். விடியற்காலை ஐந்து மணி சுமாருக்கும் புறப்பட்ட லாரி காலை ஒன்பது மணிக்கு மூன்று மைல் தூரம் வர முடிந்த தென்றால் பாதை எவ்வளவு கடினமானதாயிருக்குமென்பதை வாசகர்கள் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். லாரி ஒட்டியான ஜோ. முன்னாக்கிரதையாக பெட்ரோல் போதுமான அளவு இருக்கிறதா என்று பாராமல் புறப்பட்டதற்குப் பெரிதும் வருத்தப்

பட்டார். ஆனால் இந்த வருத்தத்தில் அவர் அமிழ்ந்துவிடவில்லை. உடனே லாரியை, பாறையோரமாகத் தள்ளி நிறுத்தி விட்டு, பெட்ரோல் வாங்கிவர, ஒரு தகர டப்பாவுடன் வந்த வழியே கலேவாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார்,

விடியற்காலை ஐந்துமணிக்கே நாங்கள் புறப்பட்டுவிட்ட படியால் ஆகாரம் ஏதும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்கான அவகாசமோ, வசதியோ ஏது? லாரியிலிருந்து இறங்கி தோப்புக்குள் சென்று அமர்ந்ததும் இடும்பைசூர் எங்கள் வயிறானது, ஆகாரத்திற்கு நச்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. நல்லநீரைக் கொடுத்து அதனைச் சிறிது நேரம் சும்மாயிருக்கும் படி செய்யலாமென்றால், நல்ல குடிநீரும் அங்கு இல்லை. நீரென்னவோ அருகில் இருந்தது, ஆனால் அது குடிநீரா என்பது எங்களுக்குச் சந்தேகம். கண்ட நீரையும் கொடுத்து வயிற்றை மேலும் நச்சரிக்கவிட நாங்கள் விரும்பவில்லை. குளிர்ந்த நிழலையும் குளிர்ந்த காற்றையும் அதற்குக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். ஆனால் அது ஏமாறுகிற பெயர் வழியாயில்லை. அதன் நச்சரிப்பு எரிச்சலாக வளரத் தொடங்கியது. அந்த எரிச்சலை அணைக்க அப்பொழுது எங்கள் வசம் ஒன்றுமில்லை.

லாரி ஓட்டி ஜோவும் சிறுது நேரத்திற்குப் பிறகு பெட்ரோலுடன் திரும்பி வந்தார். சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் லாரி திரும்பவும் நகரத் தொடங்கியது. சுமார் இரண்டு மைல்தூரம் சென்றதும், மறுபடியும் சத்தியாக்கிரகம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. போதுமான பெட்ரோல் இல்லாத குறைதான். மீண்டும் லாரி ஓட்டி, எங்கேயோ சென்று போதுமான அளவு பெட்ரோலுடன் வந்து லாரியைக் கிளம்பச் செய்தார். எப்படியோ மாலை சுமார் ஐந்தரை மணிக்கு இண்டாஞ்சி போய்ச் சேர்ந்தோம்! இத்தனைக்கும் கலேவாவிலிருந்து இண்டாஞ்சிக்கு இருபத்தைந்து மைலுக்குக் குறைந்த தூரம்தான்.

இண்டாஞ்சி என்ற ஊர், அரசாங்க அதிகாரிகளிற் சிலருடைய, அதாவது சப் அசிஸ்டெண்ட்சர்ஜன், சப் டிவிஷனல் ஆபீஸர் போன்ற சிலருடைய தலைமை ஸ்தானமாயிருந்தது. ஊரை யொட்டியுள்ள ஒரு மைதானத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களில், நெடுஞ்சாலை இலாகா உத்தியோகஸ்தர் சிலர், அதாவது அசிஸ்டெண்ட் இஞ்சினீயர், ஓவர்சியர் போன்றவர்கள், தங்கள் தங்கள் குடும்பத்தோடு வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கூடாரங்கள் நிறைந்த பகுதி, ஒரு தனி நகரம் போலவே காட்சியளித்தது. மின்சார விளக்குகள், குடிநீர்க் குழாய்கள் முதலிய எல்லா வசதிகளும் இங்கு இருந்தன.

எங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த லாரி இந்தக் கூடார நகரத்திற்கு வந்து நின்றது. நாங்கள் லாரியிலிருந்து இறங்கிய சமயம், அப்பொழுதுதான் மழை பெய்து சிறிது நின்றிருந்தது. சுற்றும் முற்றும் ஒரே ஈரமாயிருந்தது. நாங்கள் இறங்கியதும், லாரி ஓட்டியான ஜோ எங்களிருவரையும், மண்ணிலே உடம்பு பதிய வணங்கிவிட்டு, கண்களில் நீர் கசிய “உங்களைச் சேமமாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டேன். என்னுடைய பாக்கியம் இது. இங்கிருந்து ஆண்டவன் உங்களுக்கு வழி காட்டுவார். செளக்கியமாக மதராஸ் போய்ச் சேருங்கள். நானும் உங்களைப் பின்பற்றி, சில நாட்களுக்குப் பிறகு வர வேண்டிய வன்தான்” என்று கூறினார். இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது? என்உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த நன்றிப் பெருக்கு என் இரு கண்களின் வழியே வழிந்தோடியது. அவரிடம் ஓர் ஐந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுக்கப் போனேன். நோட்டைப் பார்த்ததும் அவர் முகம் சிறிது மாறியது. “என்ன இது? ஓட்டிவந்ததற்குக் கூலியா? நன்றியிருக்கிறது நீங்கள் செய்வது! இதை நான் கண்டிப்பாகப் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்” என்று கண்டிப்புத் தோரணையில் சொன்னார். உடனே நான் “இந்தச் சிறிய தொகையைக் கூலியாகக் கருதி நான் கொடுக்கவில்லை;

அன்பளிப்பாகவே கொடுக்கிறேன். நீங்கள் கட்டாயம் பெற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். இதில் என் மனம் நிறைந்த நல்லாசி சேர்த்திருக்கிறது” என்றேன் “அப்படியானால் பெற்றுக் கொள்கிறேன். இதை நான் செலவழிக்காமல் பத்திரப்படுத்தி வைப்பேன். உங்கள் ஆசீர்வாதத்தினால் இதுவே பன்மடங்காகப் பெருகும்” என்று சொல்லி நோட்டைப் பெற்றுக் கொண்டார். எனக்கும் மன நிம்மதி ஏற்பட்டது.

பிறகு நாங்கள் இருவரும், எந்த உதவி இஞ்சினீயருக்கு ந. அறிமுகக் கடிதம் கொடுத்திருந்தாரோ, அந்த அதிகாரி வசித்துக் கொண்டிருந்த கூடாரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்களுக்கு முன்னாடியே, சிப்பந்திகளை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த இரண்டு லாரிகளும் வந்து சேர்ந்திருந்தன. ந. வின் மனைவியும் குழந்தைகளும் வந்து ஆகாராதிகளை முடித்துக் கொண்டு எங்கள் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தபோது, உதவி இஞ்சினீயரான மு. ஜாகையில் இல்லை; அலுவல் மேல் சென்றிருந்தார். ஆனால் அவர் இல்லையே என்ற குறை எங்களுக்கு இல்லாமல், அவருடைய சமையல் ஆள் எங்களைக் கண்டதும், வெந்நீர் போட்டுக் கொடுத்து, நீராடச் செய்து, சூடாகக் காபியும் கொடுத்தார். லாரியில் வந்த அலுப்பு சிறிது தீர்ந்தது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் இலை போட்டுப் பரிமாறிவிட்டு எங்களைச் சாப்பிட அழைத்தார். வியப்பும் நன்றியும் கலந்த உணர்ச்சியோடு சாப்பிட உட்கார்ந்தோம். முருங்கைக்காய் சாம்பார்; வாழைக்காய் பொறியல் இவையிரண்டும் அப்பொழுது எங்களுக்கு எவ்வளவு ருசியாயிருந்தது தெரியுமா? காலையிலிருந்து சோற்றைக் கண்ணால் பார்க்காதவர்களாகையால், அளவுக்கு மிஞ்சி சாப்பிட்டோம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சமையல் செய்து போட்டவர், தமது எஜமானருடைய விருப்பத்திற்கும், உத்தரவுக்கும் இணங்கியே எங்களுக்கு

இந்த உபசரணையைச் செய்தாரென்றாலும், அதை இன்முகத் தோடும் சுறுசுறுப்போடும் செய்தது எங்களுக்கு முக்கியமாகப் பட்டது. அன்போடு இட்ட அமுது அமிர்தமல்லவா?

25. டாமுவுக்குத் திறந்த வாரியில்

உதவி இஞ்சினியரான மு. தம் அலுவலை முடித்துக் கொண்டு இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் வந்தார். வந்தவுடன் எங்களை முன்பின் அறியாமலிருந்தும், யாரென்று கூடக் கேளாமல், இந்தியா நோக்கிச் செல்ல ரங்கூனிலிருந்து வந்திருக்கிறவர்களென்று ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டு 'எப் பொழுது வந்தீர்கள்' என்று கேட்டார் !

“மாலை சுமார் ஐந்தரை மணிக்கு வந்தோம்.”

“சாப்பிட்டீர்களா?”

“சாப்பிட்டோம்.”

“வயிறு நிரம்ப—?”

“நிரம்பச் சாப்பிட்டோம்.”

“அப்படியானால் சிறிது இளைப்பாறுங்கள். நான் என் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்.”

அந்தத் தொலைதூர ஊரிலும், இண்டாஞ்சியிலும்—இருட்டடிப்பு உத்தரவு அமுலில் இருந்தது. மாலை ஆறு மணிக்கு மேல் மின்சார விளக்குகள் எரிவது நின்று விட்டிருந்தது. சிறிய சிறிய மெழுகுவர்த்திகள் தான் ஆங்காங்கு மினுக்

மினுக்கென்று ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன, மு. வின் கூடார வீட்டிலும் இத்தகைய மெழுகுவர்த்திகள் இரண்டு மூன்று எரிந்து கொண்டிருந்தன.

தாம் சொன்னபடி மு. ஒரு பத்து நிமிஷத்திற்குள் ஆகாராதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஒரு மெழுகுவர்த்திக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். அந்த மெழுகுவர்த்தியின் மங்கலான வெளிச்சத்தில் என்னை உற்று நோக்கினார்; நானும் அவரை அப்படியே பார்த்தேன். அவர் முகத்தில் அதிகார தோரணை தாண்டவமாடியது? கண்டிப்புக்காரப் பேர்வழியாயிருப்பார் போல் தோன்றியது. அவர் பேச்செடுக்கும் முன்பே நான் ந. எழுதிக் கொடுத்திருந்த அறிமுக கடிதத்தை அவரிடம் நீட்டினேன். சிறிது தயக்கத்துடன் தான். ஆனால் இந்தக் தயக்கம், அச்சத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டதன்று; சங்கோசத்தின் விளைவே. அவரும் அந்தக் கடிதத்தை ஊன்றிப் படித்துவிட்டு, சட்டென்று அருகிலிருந்த மெழுகுவர்த்தியைக் கையிலெடுத்து என் முகத்தருகே கொண்டு வந்து நிறுத்தி, என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே 'ஹிட்லர் சர்மாதானே' என்றார், ஹிட்லரோடு என்னை இணைத்துப் பேசுவதை அப்பொழுது தான் முதன் முதலாகச் செவியுற்றேன்.

“நீங்கள் எழுதியுள்ள ஹிட்லர் புத்தகத்தை நான் ஊன்றிப் படித்திருக்கிறேன். அருமையான புத்தகம்” என்று அவர் கூறின பிறகுதான், ‘ஹிட்லர்’ புத்தகத்தை எழுதிய சர்மாதானே என்ற அர்த்தத்தில் அவர் என்னைக் கேட்டார் என்று தெரிந்து கொண்டேன். அவர் கேள்விக்கு ‘ஆம்’ என்று பதில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் லேசாகத் தலை அசைத்தேன். உடனே அவர் “மேற் கொண்டு செல்ல வேண்டியதைப் பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம். உங்களை டாமு வரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கச் சொல்வது என் பொறுப்பு. உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு இந்தத் தருணத்

தில் உதவி செய்யாமலிருந்தால் அது பெருங்குற்றமாக வல்லவோ ஆகும்? இன்று ராத்திரி, நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள். நாளை எங்கள் நெடுஞ்சாலை இலாகா சிப்பந்திகளுடன் இரண்டு லாரிகள் புறப்படுகின்றன. அவற்றில் உங்களை ஏற்றி அனுப்பி விடுகிறேன்” என்று உறுதி கலந்த குரலில் கூறினார். நானும் அதிகமாகப் பேசாமல் ‘நன்றி’ என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டுப் படுத்துறங்கப் போய் விட்டேன்.

இந்த லாரிகள் வேறு கலேவாவிவிருந்து எங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த லாரிகள் கலேவாவுக்கே திரும்பிச் சென்று விட்டன.

மறு நாள் (9-4-42) காலை சுமார் எட்டு மணிக்குச் சொன்னபடி சாமான்கள் ஏற்றிச் செல்வதற்காகப் பயன்படுத்தப் பெற்று வந்த இரண்டு பெரிய லாரிகள் கூடாரங்களை ஒட்டிருந்த மைதானத்தில் வந்து நின்றன. காத்துக் கொண்டிருந்த சிப்பந்திகள், தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு இரண்டு லாரிகளிலும் ஏறிக்கொண்டனர். அந்தச் சமயத்தில் மு. வந்து என்னை, ஆண் மக்களை அதிகம் பேராகக் கொண்ட ஒரு லாரியிலும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும், ந. வின் மனைவி மக்களையும், பெண் மக்களை அதிகப் பேராகக் கொண்ட லாரியிலும் ஏற்றி விட்டார். ஏற்றிவிட்டு, என்னிடம் திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தமது கிராமத்திலுள்ள நெருங்கிய உறவினர் ஒருவருக்கு விலாசமிட்ட ஒரு ‘கவரை’க் கொடுத்து ‘கல்கத்தா போய்ச் சேர்ந்ததும் இதை ரிஜிஸ்தர் தபாலாக அனுப்பி விடுங்கள். என்று சொன்னார். அப்படியே அதைக் கல்கத்தா சென்றடைந்ததும் ரிஜிஸ்தர் தபாலில் அனுப்பி விட்டேன்.

இரண்டு லாரிகளும் புறப்படுவதற்குச் சில நிமிஷங்கள் முன்பு மு. வுக்கு மேற்பட்ட அந்தஸ்திலுள்ள ஓர் ஐரோப்பிய அதிகாரி வந்து, லாரிகளின் இஞ்சின்கள், டையர்கள் எல்லாம் சரியாயிருக்கின்றனவா என்று லேசாகப் பரிசோதித்

துப் பார்த்தார். பிறகு, லாரிகளில் ஏறிக் கொண்டிருக்கிற நபர்கள் எல்லோரும் சிப்பந்திகளும் அவர்கள் குடும்பத்தினர்கள் மட்டுந்தானா, வேறு அயலார் ஒருவருமில்லையா என்று ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டார். என் மார்பு திக் திக் கென்று அடித்துக் கொண்டது. நான் சிப்பந்தி வருக்கத்தைச் சேர்ந்தவனில்லையல்லவா? 'நீ யார் இலாகாவில் என்ன வேலை செய்கிறாய்' என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? பொய் சொல்லவோ எனக்குத் தெரியாது. நான் சிப்பந்திகளில் ஒருவனில்லை யென்றும், கலேவாவில் ந. வும் இங்கு இண்டாஞ்சியில் மு. வும் எனக்கு ஏற்கெனவே சொல்லிக் கொடுத்திருந்த படி 'ந. இந்த லாரியில் என்னைப் போகும்படி அனுப்பியிருக்கிறார்' என்றும் உண்மையைச் சொன்னால் 'சிப்பந்திகளைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இந்த லாரிகளில் இடம் கிடையாது' என்று நிர்ந்தாட்சண்பமாகச் சொல்லிக் கீழே இறக்கி விட்டு விட்டால் என்ன செய்வது? இப்படிப் பல எண்ண அலைகள் என் உள்ளத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தன. இதற்குத் தகுந்தாற் போல, யாரோ விவரம் தெரியாத ஒரு பர்மியன். நான் ஏறியிருந்த லாரியில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஐரோப்பிய மேலதிகாரி 'உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு இடமில்லை' யென்று சொல்லி அவனைக் கீழே இறக்கி விட்டு விட்டார். நல்லவேளையாக என்னை ஏதும் கேட்கவில்லை. சிப்பந்திகளில் ஒருவனாக என்னைக் கருதிக் கொண்டு விட்டாரோ என்னவோ? எப்படியோ அந்த நிமிஷத்திற்கு அதிருஷ்ட தேவதை தோன்றாத துணையாக என் பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

சரியாக எட்டே கால் மணிக்கு, இரண்டு லாரிகளும், அளவுக்கு மிஞ்சின பாரத்தை ஏற்றி விட்டிருக்கிறார்களே என்று எரிச்சலினாலோ என்னவோ, முனகிக் கொண்டே புறப்பட்டன. வழியில் எங்கே பழி தீர்த்துக் கொண்டு விடப் போகிறதோ என்று நான் சிறிது அதைரியப்பட்டேன், ஆனால்

அது 'உங்கள் மனித வருக்கத்தைச் சேர்ந்தவனல்லவே நான்' என்று எனக்குச் சொல்லிக் காட்டுவது போல், வழி நெடுக, ஒரே நிதானத்துடன் சென்று டாமுவைப் போய் டைந்தது.

திறந்த லாரி; கோடை வெயில்; கரடுமுரடான பாதை; எப்படியிருந்திருக்கும் பிரயாணம் என்பதை வாசகர்கள் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

என்னுடைய லாரியில் ஏறிக் கொண்டிருந்தவர்களில் இரண்டு மூன்று பெண் மக்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆண் மக்கள்; அனைவரும் உத்தியோகஸ்தர்தர்தர்தான்; படித்தவர்கள் தான்; ஆனால் இந்த லாரி பயணத்தின்போது ஒழுங்கு, நிதானம், இங்கிதம் ஆகிய நல்ல பண்புகளையெல்லாம் இழந்து விட்டார்களாகவே நடந்துகொண்டார்கள். சுயநலமானது இப்படி மனித உருவங்களாகப் பயணஞ் செய்கிறதோ என்று நான் எண்ணினேன். ஒவ்வொருவரும் தனக்குச் சௌகரியமான இடம் வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்குடன், இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். இப்படி இவர்கள் தங்கள் சௌகரியத்தைப் பார்த்துக் கொள்வதோடு நிற்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு இடைஞ்சல் உண்டாகும்படி நடந்து கொண்டனர். இருகால்களையும் நீட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தனர். சிலர் தம்மைச் சுற்றித் தம்முடைய சாமான்களை அரண் போல் வைத்துக் கொண்டு நடுவில் உட்கார்ந்தனர் சிலர்; இருவர் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒருவரே கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு வீற்றிந்தனர் சிலர்; மற்றவர்களுடைய மூட்டை முடிச்சுகளின் லேசு; கனத்தைப் பாராமல் அவற்றின் மீது தங்களுடைய மூட்டைகளை அழுத்தி வைத்துவிட்டு, அவற்றிற்குக் காவல் புரிந்தனர் சிலர்.

இவையெல்லாம் ஓசைப்படாமல் நிகழ்ந்தன என்று நினைக்கிறீர்களா? அதுதான் இல்லை, ஒரே கூச்சல். லாரி போகிற வேகத்தில் உண்டாகிற சப்தத்தை இவர்கள்

போடுகிற கூச்சல் அடக்கிவிட்டது வங்காளி, ஹிந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகள் இந்தக் கூச்சலில் கலந்து ஒலித்தன. ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ளாத நிலையில், சிலர் உரக்கச் சிரித்தனர்; சிலர் முகத்தைச் சுளித்தனர்; சிலர் கைகளினால் சமிக்ஞை செய்து, தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தனர் அவை மட்டுமா? லாரி வளைந்தும் நெளிந்தும் செல்கிற போது, ஒருவர் மேல் ஒருவர் மோதினர். இடிபட்டன சில தலைகள்; மிதிபட்டன சில கால்கள்; சிலருடைய மூட்டைகள் இடம் விட்டு இடம் பெயர்வதில் சாமர்த்தியம் காட்டின இன்னுஞ் சிலர் முன்னாடி சென்று கொண்டிருந்த லாரியிலுள்ள தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளின் கேடும் லாபங்களைப் பின்னாடிச் சென்று கொண்டிருந்த தங்கள் லாரிகளிலிருந்து விசாரித்தனர் இவர்கள் கேட்பது அவர்களுக்குப் புரியாது. அவர்கள் பதில் சொல்வது இவர்களுக்குப் புரியாது. ஜாடைகள் பல செய்து காட்டுவர். இவற்றைக் கண்டு மற்றவர்கள் சிரிப்பார்கள், அதிருஷ்டவசமாகவோ துரதிருஷ்டமாகவோ இந்த அனுவங்கள் ஏதும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. நான் லாரியின் ஓர் ஓரத்திம் கற்சிலை மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தேன். தாய்நாடு ஒன்றுதான் என் சிந்தனையில் ஒன்றிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சிந்தனை காரணமாக, லாரிகள் சென்ற பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் என் பார்வை செல்லவில்லை. கண்முடி மௌனமாக இருந்தேன். மேடு பள்ளங்கள், திருப்பங்கள் ஆகிய இப்படிப்பட்ட இடங்களில் செல்லும் போது, என் உடல் குலுங்கும்; ஒரு பக்கம் சாய்ந்து கொடுக்கும்; இருந்த இடத்திலிருந்து சிறிது நகர்ந்து போகும். முன்னுக்குப் போவேன்; பின்னுக்கு வருவேன். இப்படிப் பல சாதனைகளைச் செய்து கொண்டு சென்றேன். போதாக்குறைக்கு, குரியன் உடம்பை வறுத்தெடுத்தான். வாயு தேவன் அனற் காற்றையும் புழுதி மண்ணையும் சேர்த்து வீசிான். அக்னிக் கடவுள் பசி என்னும் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டான். நா உலர்ந்தது; கண்கள் சிவந்தன.

இப்படிச் சென்று கொண்டிருந்த போது, இரண்டு லாரிகளும் திடுதிப்பென்று ஓரிடத்தில் நின்றன. ஆண் மக்கள் அனைவரும் குதித்து இறங்கி, பாதையின் ஒரு பக்கத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். எனக்கு ஏதும் புரியவில்லை. பிறகு அருகில் இருந்த ஒருவரை விசாரித்ததில் பாதைக்குச் சற்று எட்டினாற் போலுள்ள ஓரிடத்தில் யாரோ இருவர் ஒரு சிறிய குடிசை அமைத்துக் கொண்டு, அதில் ரொட்டி சுட்டு, பிரயாணிகளுக்கு விற்கிறார்களென்று தெரியவந்தது. காய்ந்த வயிற்றுக்குக் காய்ந்த ரொட்டியையாவது கொடுத்து வைப்போம் என்று எண்ணியே லாரியிலிருந்தவர்கள் அங்குச் செல்கிறார்களென்று அறிந்து, நானும் மெள்ள இறங்கி அந்தப் பக்கம் சென்றேன். என் வயிறும் காய்ந்து தானே இருக்கிறது? நான் அந்த இடத்திற்குப் போனதும் விற்றுத் தீர்ந்து விட்டதென்று அங்கிருந்தவர்கள் ரொட்டி விற்பவர்கள் கையை விரித்தார்கள். இப்படி மானபங்கத்துடன் திரும்பி வந்து லாரியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன். லாரியும் பெட்ரோல் நாற்றத்தை வீசி விட்டுக் கிளம்பியது. கிளம்பிய பிறகு, ரொட்டியை வாங்கி வந்தவர்கள் அதைத் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் தின்ற காட்சியை நான் ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிலர் பசி ஆத்திரத்தில், பெரிய துண்டமாக வாயில் போட்டுக் கொண்டு, தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள திக்குமுக்காடினார்கள். சிலருக்கு இரண்டு துண்டுகளை விழுங்கிய உடனேயே விக்கல் எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அதை நிறுத்த, குடி தண்ணீர் இல்லாமல் முச்சை நிறுத்திப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். சிலர் ஓரிரண்டு துண்டுகளை வாயில் போட்டுக் கொண்டு அதைக் குதப்பிக் கொண்டிருப்பதில் ருசி கண்டார்கள். சிலர் 'சை, என்ன ரொட்டி இது? மண்ணையும் மாவையும் கலந்து பிசைந்து காய்ச்சி இருக்கிறார்கள்' என்று அருவருப்புடன் சொல்லிக் கொண்டே, வீலை கொடுத்து வாங்கியதை ரோட்டு மண்ணுக்குக் காணிக்கை செலுத்தி விட்டார்கள்.

ரொட்டிக்காகப் பிரயாணிகள் இறங்கி ஏறிய இடத்திலிருந்து சிறிது தூரத்திற்குப் பிறகு அடர்ந்த ஒரு காட்டிற்குள் லாரிகள் பிரவேசித்தன. சுமார் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்திற்கு ஒரே காடுதான். நல்ல வெயில் நேரத்தில் கூட, சூரிய கிரணங்கள் வெள்ளிக்கம்பிகள் போல் இழையோடிக் கொண்டிருந்தன. இவைதான், லாரிகள் தடம் புரளாமல் செல்வதற்கு வழி காட்டின என்று சொல்ல வேண்டும். லாரி ஓட்டியவர்களும் நிதானமாகவே சென்றார்கள். இந்தப் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தினும் மனித சஞ்சாரமே கிடையாது. வண்டிகளும், காட்டுப் பறவைகளும் ஆங்காங்கு 'க்ரீச்' சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்த மாதிரிக் காட்டுப் பிரதேசங்களை மேற்கொண்டு நடந்து வந்த அநேக இடங்களில் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

பன்னிரண்டு மைல் தூர காட்டைக் கடந்து சில மைல்கள் சென்ற பிறகு நாங்கள் அன்று சேர வேண்டிய ஊர் தென்பட்டது. டாமு!

26. தபால் நிலையத்தில் வாசகம்

இண்டாஞ்சியிலிருந்து டாமுவுக்குச் சுமார் நூறு மைல் தூரம் இருக்கும். இந்த நூறு மைல்களைக் கடக்க ஏறத்தாழப் பத்து மணி நேரம் பிடித்தது. இண்டாஞ்சியிலிருந்து காலை எட்டேகால் மணிக்குப் புறப்பட்டு மாலை ஐந்தரை மணி சுமாருக்கு டாமு வந்து சேர்ந்தோம் என்றால் மணிக்கு எத்தனை மைல் வேகத்தில் லாரிகள் வந்தன என்று கணக்குப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

எங்கள் லாரிகள் இரண்டும் டாமுவில் அகதிகளுக்கென்று நிறுவப் பட்டிருந்த முகாமில் வந்து நின்றன. அகதிகளாக வரும் யாவரும் இந்த முகாமில் வந்திறங்க வேண்டுமென்பது பொது விதியாக இருந்தது. கலேவாவிலும் இப்படித்தானே?

இந்த அகதிகள் முகாம்கள் இந்தியாவின் எல்லைப் புறப் பிரதேசம் வரை, வழி நெடுக எட்டு மைல் பத்து மைல் தொலைவுக்கு ஒன்றாக ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த முகாம்கள் எப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தன, என்று நினைக்கிறீர்கள்? தென்னங் கீற்றுக் கூரையிட்ட சிறு சிறு குடிசைகளைக் கொண்ட ஓரிடமே முகாம் என அழைக்கப்பட்டது, இந்தக் குடிசைகளில் மண் தரைதான்; ஈரம் படிந்திருக்கும்; தரையை லேசாக சமன்படுத்தியிருப்பார்கள், சில முகாம்களில் ஈரத்தரையீது மூங்கிற் பாய்களை விரித்திருப்பார்கள், சில முகாம்களில் மூங்கில்களை இணைத்துக் கட்டி மேடைகளாக அமைத்திருப்பார்கள்.

பெரும் பாலும் இந்த முகாம்கள் சில சிற்றருவியின் கரையோரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் வந்து தங்கிப் போகிறவர்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி தேவைப்படுமல்லவா? இந்த அருவிகள் கூடியமட்டில் சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக ஆங்காங்குள்ள முகாம் அதிகாரிகள் வேண்டிய பந்தோபஸ்து செய்திருந்தார்கள். ஆனால் முகாமுக்கு வந்து போகிறவர்கள், இந்த பந்தோபஸ்துக்குக்கட்டுப்படாதவர்களாகவே நடந்து கொண்டார்கள். எவ்வளவு அசுத்தப் படுத்த முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அசுத்தப் படுத்தி விட்டுப் போவதில் திறமை காட்டி 'தூய்மையே கடவுள் தன்மை' என்ற வாசகத்தின் உச்சரிப்பைக் கூடக் கேள்விப்பட்டிராதவர்களாகவே அநேகர் நடந்து கொண்டனர். இப்படி அசுத்தமாயிருப்பதும் அசுத்தப்படுத்துவதும் இவர்களுக்கு நீண்ட காலப்பழக்கமா? அவ்வாறு தற்காலிகமாக ஏற்பட்ட ஒரு விபாதிபா? நிர்ணயித்துக் கொள்ள முடிய

வில்லை. இப்படித் தான் சுருக்கமாக வெட்கத்துடன் கூற வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த முகாம்கள் அனைத்தும் ஐரோப்பியர்களின் மேற்பார்வைக்குட்பட்டிருந்தன. இவர்களுக்கு உதவியாக இந்திய அதிகாரிகள் சிலர் இருந்தனர். சில முகாம்களில், பெயரளவுக்கு டாக்டர் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கு, பிரயாணிகளைப் பரிசோதித்துச் சிகிச்சை செய்வதற்கான வசதிகள் எந்த அளவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன என்று ஒரு கேள்வி எழுமானால் அதற்குச் சரியான விடை காண்பது அரிது.

முகாம்களின் மேற்பார்வைாளர்களாக இருந்த ஐரோப்பியர்கள் பலரும், அஸ்ஸாம் பகுதியிலுள்ள தேயிலை, காபி தோட்டங்களில் ஊழியம் புரிந்துவந்தவர்கள். தோட்டக் கூலிகளை ஆடு மாடுகள் போல் நடத்துவதொன்றையே அறிந்தவர்கள். நான்குக்கு, இங்கிதம், இனிய பேச்சு, மரியாதை கொடுத்து மரியாதை வாங்குதல் முதலிய பண்புகள் இவர்கள் கேள்விப்பட்டிராதவை. மேலூட்டு உடையணிந்து வந்தவர்கள், ஆங்கில மொழியில் இவர்களைப் புகழ்வது போல் பேசியவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சிறிது பல்லைக் காட்டினார்கள். சிரிக்கக்கூட இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கும். இவர்கள் பார்வையில் அதிப்பிரயாணிகள் அனைவரும் தோட்டக் கூலிகளாகவே தென்பட்டார்கள். இவர்கள் நடந்து கொண்ட மாதிரி இப்படியெல்லாம் இவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வைக்கிறது.

முகாம்களின் பிரயாணிகளுக்கு உணவுப் பொருள்கள் இலவசமாக விநியோகிக்கப் பட்டு வந்தன. இந்தவிநியோகப் பணி பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய அதிகாரிகள் வசமே இருந்தது; அல்லது அவர்களுடைய நேரான மேற்பார்வையில் நடைபெற்றது. உணவுப் பொருள்கள் என்றால் மலைத்து விடாதீர்கள். அரை ஆழாக்கு மைதாமாவு அல்லது அரிசி;

ஒரு பிடி ரத்தச் சிவப்பான துவரம் பருப்பு; கழற்சிக்காய் அளவு எண்ணெய் போன்றிருந்த டின் பால் இவ்வளவுதான். இவற்றை எந்த முறையில், பக்குவம் செய்து சாப்பிடுவது என்பது யாருக்கும் விளங்காத ஒரு புதிதாகவே இருந்தது. பலர் இவற்றை உபயோகிக்கவே இல்லை. உபயோகித்த சிலர், ரத்தப் போக்கால் அவதியுற்றனர். அவரவர்கள் சாத்தியப் பட்ட வரையில், கையோடு கொண்டு வந்திருந்த பொருள்களை உபயோகப் படுத்திக் கொண்டனர்.

எங்களை ஏற்றி வந்த இரண்டு லாரிகளும் டாமுவில் அதிகள் முகாம் முன்பு வந்து நின்றன என்றாலும், நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் ந. வின் குடும்பத்தினரும் அங்கு இறங்கவில்லை; மற்றவர்கள் இறங்கினார்கள். அதிருஷ்ட வசமாக லாரிகள் டாமு ஊருக்குள் வந்து கொண்டிருந்த போது, இரண்டு நண்பர்கள், எங்களைப் பார்த்து அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு, முகாமில் சென்று இறங்க வேண்டாமென்று சமிக்ஞையால் எங்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுத்தார்கள். எச்சரிக்கை கொடுத்ததோடல்லாமல், லாரிகளை வேகமாகப் பின் தொடர்ந்து கொண்டு முகாமுக்கு வந்து, தாங்கள் இந்த ஊர் தபால் நிலையம் இருக்கும் விசாலமான இடத்தில் தங்கியிருப்பதாகச் சொல்ல, லாரி ஓட்டி, வந்தவர்களை, அங்கு எங்களைக் கொண்டு விடுமாறு கூறினார்கள். அவர்களும் இதற்கிசைந்து மற்றப் பிரயாணிகளை இறக்கி விட்டு விட்டு, எங்களைத் தபால் நிலையத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

இந்த இரண்டு நபர்களில் ஒருவர் மா. என்பவர், ஆங்கிலப் புலமையோடு தமிழறிவும் நிரம்பியவர். ரங்கூனில் ஜோதி பத்திரிகையில் தொடர்ந்தாற் போல் ஆராய்ச்சிச் கட்டுரைகள் பல எழுதி வந்தவர். இன்னொருவர் ரா. என்பவர், இன் ஷூரன்ஸ் தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார். இன்முகத்தினர்; இனிய மொழியினர். இவ்விரு நண்பர்

களுக்கும் ரங்கூனில் எனக்கு நன்கு பழக்கமானவர்கள். இவர்களில் மா. என்பவர் மொனீவாவிலும், ரா. என்பவர் கலேவாவிலும் எங்களோடு வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். கலேவாவிலிருந்து நாங்கள் புறப்படுவதற்கு முந்திய தினத்தில், இவர்களிருவரும் ஏதோ அகப்பட்ட லாரிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தனித் தனியாக டாமுவுக்கு எங்களுக்கு முன்னாலேயே வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். கலேவாவிலிருந்து எங்களை நெடுஞ்சாலை இலாகாவைச் சேர்ந்த லாரிகளில் ஏற்றியனுப்ப முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தது இவர்களுக்குத் தெரியும். எப்படியும் நாங்கள் இவர்கள் புறப்பட்ட மறுநாள் கலேவாவிலிருந்து புறப்பட்டு அதற்கு மறுநாள் (9-4-42) மாலை இஞ்சடாஞ்சுவழியாக டாமு வந்து சேர்ந்து விடுவோமென்ற நம்பிக்கையுடனேயே டாமுவில் எங்கள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து நின்றார்கள்; எங்கள் லாரிகள் வரக்கூடிய சமயமறிந்து வழியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த அன்பர்கள் இருவரும், நாங்கள் இருவரும் கல்கத்தா வந்துசேரும் வரையில் எங்களுக்குப் பெரிய உதவியாயிருந்தார்கள். இவர்களுடைய அன்பும் ஒத்தாசையும் இல்லாமற் போயிருந்தால், எங்களுடைய நடைபயணம் அதிகக் கடினமுடையதாயிருந்திருக்கும். வழி நெடுக இவர்கள் எங்களுக்காக வாகன வசதிகள் ஆகாரவசதிகள் இப்படி பலவற்றிற்கும் முன்னின்று ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து எங்களைத் தங்களின் பெற்றோர்கள்போல் கவனித்து வந்தார்கள். இவ்விரு அன்பர்களும் என்றென்றும் என் நினைவில் இருந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

டாமு தபால் நிலையத்திற்கு நாங்கள் வந்தபோது முன்பின் தெரியாத இடம், பரிச்சயமிடாத மனிதர்கள், இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் தங்கவேண்டியிருக்குமோ என்று எனக்குச் சிறிது கூச்சமாக இருந்தது. ஆனால் இந்தக் கூச்சம், நிலையத்தின் நுழைவாயிலில் அடியெடுத்து வைத்த

தும், அகன்று விட்டது. நிகையத்தின் அதிகாரி, அதாவது போஸ்ட் மாஸ்டர், ரங்கூனில் எனக்கு நன்கு பழக்கமான கி. என்பவரைக் கண்டேன். அவரும் நானும் ரங்கூனில் அமெச்சூர் நாடக சங்கமொன்றில் அங்கத்தினர்களாயிருந்தோம். தவிர ரங்கூனிலேயே ஒரு கிளை தபால் நிகையத்தில் இவர் அலுவல் பார்த்து வந்தார். ரங்கூனிலிருந்த எங்கள் உறவினர் அனைவருக்குமே இவர் அறிமுகமானவர். இவர்டாமுவக்கு எப்பொழுது மாற்றலாகி வந்தார், என்பது எனக்குத் தெரியாது. இவருடன் இவருடைய இல்லக் கிழத்தியாரும் இருந்தார். தபால் நிகையத்தின் கம்பவுண்டில் தனியாகக் கட்டப்பெற்றிருந்த ஒரு மர மாடிவீடு இவர்களுடைய ஜாகையாக இருந்தது.

எங்களிருவரைக் கண்டதும், ஆச்சரியம் மேலிட்டவராய், 'உங்களுக்குக் கூடவா இந்த நடைப் பயணம் விதித்திருக்கிறது' என்று கனிவுடன் கூறிக்கொண்டே, எங்களைத் தமது ஜாகையின் உட்பறத்திற்கு அழைத்துப் போனார், உள்ளே போனதும் இவருடைய இல்லக் கிழத்தியார் எங்களை முகமன் கூறி வரவேற்றார். உடனே, பெண்மைக்குரிய பண்பாட்டுடன் வெந்நீர் போடச் செய்து எங்களை ஸ்நானம் செய்யச் சொல்லி, சுடச்சுட சாப்பாடு போட்டார். லாரிப் பயணத்தினாலும், காலையிலிருந்து ஆகாரம் ஏதும் இல்லாததனாலும். ஏற்பட்டிருந்த உடல் வலி, வயிற்றும் பசி எல்லாம் எங்களிடமிருந்து பறந்து போயின. இந்தத் தம்பதிகள் செய்த உபசரணைக்கு எந்த வார்த்தைகளால் நன்றி தெரிவிப்பது? நாங்கள் என்னதான் இவர்களுக்கு அறிமுகமானவர்களாயிருந்தாலும் அந்தச் சமயத்தில், இவர்கள் முன்னிகையில் நாங்கள் அகதிகள் தாமே? ஆனால் இவர்கள் அந்தக் கண்கொண்டு எங்களைப் பார்க்கவில்லை. தங்களுடைய அன்பைப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதற்கேற்ற சந்தர்ப்பத்தை அளித்த விருந்தாளிகளாகவே எங்களைக் கருதி உபசரித்தார்கள். நாங்களுய் கூச்சம் அகன்று எங்கள் நெருங்கிய

உறவினருடைய வீட்டுக்கு வந்திருப்பதாகவே உணர்ந்தோம்.

எங்களுடன் ந. வின் மனைவியும், மூன்று குழந்தைகளும் வந்திருந்தார்களல்லவா? அவர்களுக்கும், எங்களுக்கு என்ன மாதிரியான உபசரணை நடந்ததோ அதே மாதிரியான உபசரணை நடந்ததென்பதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பறிந்து நடக்கும் தம்பதிகள், வரும் விருந்தினரில் தெரிந்தவர் இவர், தெரியாதவர் இவர் என்று வேறுபடுத்திப் பார்க்க மாட்டார்கள்.

போஸ்ட்மாஸ்டர் கி. அரசாங்கம் வேறுவிதமாக உத்தரவிடாதவரையில் அலுவல் ஸ்தலத்திலேயே இருக்க வேண்டிய நியதிக்குட்பட்டிருந்தபடியால், தமது மனைவியாரைத் தக்க துணையுடன் இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிட உத்தேசித்திருந்தார். ஆனால், எந்த வழியாக அனுப்புவது? கப்பலேற்றி அனுப்புவதென்றால் டாமுவிளிருந்து கலேவா, கலேவாலிருந்து மொனீவா, மொனீவாலிலிருந்து மாந்தளை, மாந்தளையிலிருந்து ரங்கூன், இப்படி ஆற்று மார்க்கமாகவும் ரெயில் மார்க்கமாகவும் அனுப்ப வேண்டும். இதற்குத் தக்க துணை வேண்டும். அந்த அம்மையார், தனித்து தைரியமாகச் செல்லக் கூடியவரல்லர். தவிர, ஆற்றுப் படகுகளின் போக்குவரத்தும், ரெயில்களின் போக்குவரத்தும் யுத்தம் காரணமாக நிலவரமற்றிருந்தன, இவைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு ரங்கூன் போய்ச் சேர குறைந்தது ஒரு வாரமாவது பிடிக்கும். போய்ச் சேர்ந்தாலும் அங்கே டிக்கெட் எடுத்துக் கப்பலேற்றி விடுகிறவர் யார்? கப்பல் போக்குவரத்தும் ஒழுங்காக இல்லையல்லவா? எனவே தரை மார்க்கமாக அனுப்புவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இதற்கும் தகுந்த துணை வேண்டும். இந்தத் துணை, நாங்கள் வருவதற்கு முன்பு வரையில் இவருக்கு — போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு — கிடைக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக்

கொண்டிருந்தார். எங்களைப் பார்த்ததும் திகைப்பு நீங்கியவரானார்.

எங்களுக்குச் சாப்பாடு முதலியன போட்டுச் சிறிது இளைப்பாறும்படி செய்த பிறகு சாவதானமாக எங்களிருவரிடமும் வந்து, தமக்கு அதுவரையில் ஏற்பட்டிருந்த திகைப்பைச் சொல்லி, 'இனி எனக்குக் கவலை விட்டது; என் மனைவியை உங்களோடு அனுப்புகிறேன்; கூட்டிக் கொண்டுபோக வேண்டுகிறேன். உங்களைக் காட்டிலும் வேறு பெரிய துணை அவளுக்கு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? உங்களோடு அனுப்பி விட்டால் பிறகு அவளைப்பற்றி எனக்குக் கவலையிராது. எப்படியும் நானும் உங்களுக்குப் பின்னாடி வரப் வேண்டியவன்தான்.' என்று மனம்விட்டுப் பேசினார். அந்த அம்மையாரும் எங்களோடு வருவதில் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். நாங்களும் அழைத்துப் போவதாக மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டோம். இப்படி ஒப்புக் கொண்டதை, நாங்கள் உதவியாகக் கருதவில்லை; கடமையாகவும் பெருமையாகவும் கருதினோம்.

அந்த அம்மையார், எங்களைப்போல் பழமையான சம்பிரதாயங்களையும் ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் பின்பற்றுகிறவர்; தெய்வ பக்தி நிரம்பியவர். இதனால் அவரும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் வெகுசக்கிரத்தில் கூடப்பிறந்த சகோதரிகளாகப் பழகத் தொடங்கி விட்டார்கள். நடைப் பயணத்தின்போது, இது மிகவும் அனுசூலமாயிருந்தது.

டாமுவில், எங்கள் குழுவோடு, ராம. என்ற இளைஞரும், பா என்ற இளைஞரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆக, மாந்தனையிலுருந்து இருவராகப் புறப்பட்ட நாங்கள், மொனீவாவில் அறுவராகி, பிறகு கலேவாவில் எண்மராகிக் கடைசியில் டாமுவில் பதினொருவரானோம்.

27. டாமு முகாம் அளித்த காட்சி

நாங்கள் சென்ற சமயம், டாமுவில் எங்களைப் போன்ற அகதிகள் நிரம்பியிருந்தார்கள். இதனால் சில இடங்களில் குப்பைக் கூளங்கள் குவிந்து கிடந்தன. ஆனால் சாதாரண காலத்தில் இப்படி இருந்திருக்க முடியாதென்றும், மிகவும் சுத்தமாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும் எங்களுக்குத் தோன்றியது.

பொதுவாக, பர்மியர்கள், வடக்குப் பகுதியிலுள்ளவர்களாகட்டும், தெற்குப் பகுதியிலுள்ளவர்களாகட்டும், தூய்மையைப் பேணிக் காப்பவர்கள். சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்கள் உட்படயாவரும் தினம் இரண்டு தரம் நீராடுவார்கள். மணிக்கணக்கில் தண்ணீர்த் தேக்கங்களில் தங்கியிருப்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்வார்கள். நாங்கள் சுத்தமாயிருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், தங்கள் சுற்றுப் புறத்தையும் கூடிய மட்டில் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதில் அதிக அக்கறை காட்டுவார்கள்.

டாமுவில் நாங்கள் இரண்டு நாட்கள் தங்கும்படி நேரிட்டது. இந்த இரண்டு நாட்களிலும் காலை நேரத்தில் நான் ஊர் சுற்றிப் பார்த்தேன். தெருக்கள் அகலமாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தன. வீடுகள் சிறிதாக இருந்தாலும் கச்சிதமாக அமைந்திருந்தன. அநேக தெருக்களில் இரு பக்கங்களிலும் முருங்கை மரங்கள் பூத்துக் காய்த்துப் பொலிந்தன. ஒவ்வொரு முருங்கைக் காயும் சுமார் இரண்டடி நீளம் இருக்கும்.

இரண்டாவது நாள் ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு வீட்டின் முன்பு ஒங்கி வளர்ந்

திருந்த ஒரு மரத்தில் இலைகள் தெரியாமல் காய்கள் நிறைந்திருந்தன. சிறிது உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். அதைக் கவனித்த, வீட்டு எஜமானராகிய பர்மிய கனவான் உள்ளேயிருந்து வெளியே வந்து, 'என்ன வேண்டும்? என்று கொச்சை ஹிந்தியில் என்னைக் கேட்டார். "என்ன பார்க்கிறீர்கள்?" என்று அவர் கேட்கவில்லை. 'என்ன வேண்டும்' என்று தான் கேட்டார். இந்தக் கேள்வி யொன்றே அவருடைய பண்பாட்டைக் காட்டுவதாயிருந்தது. நான் அவருக்குப் புரிகிற மாதிரி ஹிந்தியிலேயே 'ஒன்றும் தேவையில்லை, முருங்கை மரத்தைப் பார்க்கிறேன்' என்று பதில் சொன்னேன். உடனே அவர் உள்ளே சென்று ஒரு துறடு எடுத்துக் கொண்டு வந்து, பத்துப் பன்னிரண்டு முருங்கைக் காய்களைப் பறித்து ஒரு கட்டாகக் கட்டி என் கையில் திணித்தார். இது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவர் கொடுத்ததை நிர்த்தாட்சண்யமாக 'எனக்கு இது தேவையில்லை' யென்று எப்படிச் சொல்வது? சிறிது தயங்கினேன். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு 'இதற்கு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்டேன். 'விலை கிடையாது' என்று சைகையால் சொல்லி வீட்டு லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று விட்டார். இந்தச் செயல் இவருடைய பெருந்தன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாயிருந்ததோடு இந்த ஊரின் செழுமையை எனக்கு அறிவிப்பதற்கும் இருந்தது. பெற்றுக் கொண்ட முருங்கைக் காய்களை, தபால் நிலைய விடுதியில் கொண்டு சேர்ப்பித்தேன்.

டாமுவில் எல்லாக் கறி காய்களும், பார்ப்பதற்குச் செழுமையாய் இருந்ததோடு வாய்க்கு ருசியாகவும் இருந்தன. ஊர் ஓரத்தில் ஒரு கால்வாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஊரார் இதனைக் கழிவு நீராக்கி விடாமல் வெகு அக்கறையோடு பராமரித்து வருகிறார்கள் என்பதை இதன் இரு பக்கத்துக் கரைகளும் சுத்தமாக இருப்பதைக் கொண்டு நான் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டேன்.

டாமுவக்கு நாங்கள் வந்த மறு தினந்திவிருந்து, நண்பர்கள் மா. வும், ரா. வும் மேற்கொண்டு பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் முயற்சியை மேற் கொண்டனர். இந்த முயற்சியில் என்னை அதிகமாக ஈடுபடுத்தவில்லை. எனக்குச் சில்லரைக் கஷ்டங்கள் ஏதும் ஏற்படக் கூடாது என்ற பெருநோக்கத்துடன் தாங்களே எல்லாவற்றையும் மேற்போட்டுக் கொண்டு செய்தனர். என்னையும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியையும், ந. வின் குடும்பத்தினரையும் முடிந்த மட்டில் சௌகரியத்துடன் இந்தியாவுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட வேண்டுமென்பதில் இவர்கள் காட்டிய சிரத்தை, எடுத்துக் கொண்ட சிரமம் ஆகியவை இவர்கள் பிறர் நலம் பேணும் பண்பாட்டைப் பிரதிபலித்துக் காட்டின என்று நன்றியுணர்வோடு மீண்டும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பெண்கள், குழந்தைகள், நோயாளிகள், வயதுமுதிர்ந்தவர்கள் ஆகிய இப்படிப் பட்டவர்களுக்கு, டாமுவிவிருந்து சுமார் பதினாறு மைல் தொலைவிலுள்ள வக்ஸு என்ற கிராமம் வரை, அரசாங்கச் செலவில் வாடகை மாட்டு வண்டிகளும், சாமான்களைத் தூக்கிச் செல்லத் தேவையான கூலியாட்களும் அமர்த்திக் கொடுக்கப்படுமென்று அகதிகள் முகாம் அதிகாரிகள் அறிவித்திருந்தார்கள். ஆனால் வண்டி வசதி விரும்பும் நோயாளிகள், டாக்டர் 'சர்டிபிகேட்' பெற்று வரவேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனையும் விதித்திருந்தார்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நோயாளி வருக்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவரையிருந்தேன். டாமுவக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு எனக்குக் கடுமையான ரத்தப் போக்கு ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனால் அதிக தூரம் நடக்கத் தகுதியற்றவனானேன். எனவே, நண்பர்கள் மா. வையும், ரா. வையும் துணை கூட்டிக் கொண்டு, உள்ளூர் ஆஸ்பத்திரி டாக்டரிடம் சென்றேன். அவர் ஒரு சீக்கியர்; வயதில் சிறியவராயிருந்தாலும் அநுபவத்தில் பெரியவராகக்

காணப்பட்டார். இன்முகத்தோடு எங்களை வரவேற்றார். நண்பர்கள், வந்த காரியத்தைச் சொன்னார்கள். அவர் உடனே என்னைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். 'ரத்தப்போக்கு நீங்க ஊசி போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் பயணத்தை மேற் கொள்ள இருக்கிறீர்கள். வழியில் ஊசி போட்டுக் கொள்வதென்பது முடியாது. எனவே பன்னிரண்டு (கண்ணாடி) குப்பிகள் அடங்கிய ஓர் அட்டைப் பெட்டியைக் கொடுக்கிறேன். வழியில் தினம் இரண்டு வேளை அந்தக் குப்பியிலுள்ள திரவ ரூபமான மருந்தைத் தண்ணீரில் கலந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு போங்கள். பயணத்திற்குக் குந்தகமில்லாமல் இந்த மருந்து உங்களுக்குத் துணைசெய்யும்' என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். கூடவே, 'இவருக்கு வண்டி வசதி தேவை' என்று சர்டிபிகேட்டும் எழுதிக் கொடுத்தார். 'சர்டிபிகேட்டுக்கு ஏதேனும் கட்டணம் செலுத்த வேண்டுமா?' என்று கேட்டேன். 'தேவையில்லை' என்று கூறிய துடன், 'நடைப்பயணம் இனிது நிறைவேறும். சௌக்கியமாக ஊர் போய்ச் சேருவீர்கள்; கவலை வேண்டாம்' என்று ஆறுதலாகவும் சொன்னார். டாக்டர் சர்டிபிகேட் பெற்ற பிறகு, எனக்கு நோயாளி அந்தஸ்து ஏற்பட்டது.

டாமு முகாம் அதிகாரிகள் முகாமுக்கு வந்திருக்கும் அகதிப் பிரயாணிகளில் யாருக்கு வண்டி தேவைப்படுமென்பதற்கு அன்றாடம் ஒரு ஜாபிதா தயாரித்து வெளியிட்டு வந்தார்கள். இந்த ஜாபிதாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாடகை வண்டிகள் முகாமுக்குத் தருவிக்கப்பட்டன. இந்த ஜாபிதாவில், எங்கள் குழுவைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் எனக்கும் வண்டி கிடைக்கச் செய்ய மேற்படி நண்பர்கள் இருவரும் தளர்ச்சியடையாமல் முயற்சி செய்தனர். அகதிகள் முகாமுக்கு நடையாக வெற்றியும் அடைந்தனர். ஆனால் இதற்காக எங்கள் குழுவினர் அனைவரும் இரண்டு நாள் முகாமில் காத்துக் கிடக்க வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால், மறுநாளைக்கு இத்தனை வண்டிகள்

தேவை என்று முந்திய நாளே அதிகாரிகள் தெரிவித்த போதிலும் அத்தனை வண்டிகளும் சில சமயங்களில் மறுநாளே கிடைப்பதில்லை. நாகூர்ந்து வண்டிகள் கிடைக்காமல்போகும். சில நாட்களில் அதிகப்படியான வண்டிகள் முகாமில் வந்து நிற்கும். எல்லாம், வண்டிக்காரர்களின் அன்றாட மனப்பான்மையைப் பொறுத்திருந்தது. அதிகாரிகளால், அவர்களை ஒரு கட்டுத் திட்டத்திற்கு உட்படுத்த முடியாத ஒரு சூழ்நிலை நிலவியிருந்தது.

இதனால் எங்கள் குழுவினர் அனைவரும் முதல் நாள், அதாவது நாங்கள் டாமுவுக்கு வந்து சேர்ந்த மறுநாள் (10-4-42) முற்பகல் தபால் நிலைய ஜாகையில் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்றோம். சென்று அங்கு, கொளுத்தும் வெயிலில் வண்டிக் கிடைக்குமா என்று தவங்கிடந்தோம், என்றால், கண்களை முடிக் கொண்டு அல்ல; திறந்த கண்கள் திறந்தபடிதான் இருந்தன.

அப்பொழுது இந்த முகாம் எங்களுக்கு எப்படிக்க காட்சி யளித்ததென்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்களா?

முகாமின் ஒரு பக்கத்தில் சிற்றருவியொன்று, மனக் கலக்கமடைந்தவர்கள் தளர்ந்து நடப்பதுபோல், கலங்கிய நீரைத் தாங்கிக் கொண்டு நிதானமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கு மரங்கள், ஆயுதமிழந்த போர் வீரர்கள் ஸ்தம்பித்து நிற்பது போல், ஆடாமல் அசையாமல் நெட்ட நெடிய நின்று கொண்டிருந்தன. பணமிருந்தும் மனமில்லாதவர்கள் எப்படித் தயங்கித் தயங்கிப் பிறர்க்குக் கொடுப்பார்களோ அப்படி இந்த மரங்களினுடைய அளவிலும் எண்ணிக்கையிலும் குறைவாயிருந்த இலைகள் லேசாக அசைந்து அசைந்து நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. மரங்களுக்கு நடு நடுவே, அகதிகள் குடும்பம் குடும்பமாக

அல்லது தனித் தனிக் குழுவினராக தங்களிடம் அதிகப்படியாயிருந்த துணிகளினால் மேலுக்கும் சுற்றுப்புறத்திற்கும் மறைப்பு அமைத்துக் கொண்டு உண்ணல். உறங்கல் முதலிய எல்லா அலுவல்களையும் இங்கேயே நடத்தி வந்தனர். இவர்களிடையே அவ்வப் பொழுது நடைபெற்ற சல்லாபங்களும் சில்லரைச் சண்டைகளும், இவற்றின் விளைவாக எழுந்த சிரிப்பொலியும் அழகைக் குரலும், தரையில் ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடந்த சோற்றுப் பருக்கைகளையும், தின்பண்டங்களின் துண்டங்களையும் கண்டு வட்டமிட்ட வண்ணமிருந்த காக்கைகளின் இரைச்சலோடும் அந்தப் பருக்கைகளையும் துண்டங்களையும் தத்தித் தத்தி வந்து கொத்திக் கொண்டு போக முயன்ற பல ஜாதிக் குருவிகளின் கீச் சுக் கீச்சு சப்தத்தோடும் முறையே போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. பலவித துர்நாற்றங்கள் ஒன்று சேர்ந்து எழுந்து அங்கிருந்தவர்களுடைய நாசித் துவாரங்களின் நுண்ணுணர்வைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தன. தவிர, காலரா தேவதை, இந்த முகாமைத் தனது இருப்பிடமாக அமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இவள் பரி கொண்ட அநேகருடைய சவங்கள், நாங்கள் அங்குத் தங்கியிருந்த சமயத்தில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இவற்றை எரிப்பார்களா, புதைப்பார்களா, என்ற விவரங்கள் எங்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலும் எங்களுக்கு உண்டாகவில்லை.

28. கறுப்பு-வெளுப்பு வழிகள்

முதல் நாள் (10-4-42) முற்பகல் முகாமுக்குச் சென்ற நாங்கள், மாலை வரை அங்கேயே காத்துக் கிடந்து, அன்று புறப்படுவது அசாத்தியம் என்று தெரிந்ததும் தபால்

நிலைய விடுதிக்குத் திரும்பி வந்தோம். அன்றிரவு எங்களில் யாரும் தூங்கவில்லை. மே மாதத் தொடக்கத்திலேயே மழை தொடங்கி விடக்கூடுமென்றும், அப்படித் தொடங்கிவிட்டால் பயணம் செய்வது கடினமாயிருக்குமென்றும்; ஏனென்றால், மலைவழி சறுக்கலாய் இருக்குமென்றும், எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டபடியால், அதற்குள், அதாவது மழை தொடங்குவதற்குள் இந்தியா போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமே யென்று எங்களுக்குக் கவலையாயிருந்தது. இந்தக் கவலைபினாலோ என்னவோ எங்களுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

மறுநாள் (11-4-42) விடியற் காலையிலேயே மேற்படி மா. வும், ரா. வும் முகாமுக்குச் சென்று, முகாம் அதிகாரிகளைச் சந்தித்து எங்கள் நிலைமையை விளக்கிக் கூறினர். அந்த அதிகாரியும் மனமுவந்து அன்று மாலைக்குள் வண்டிக்கும் கூலியாட்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டார். இதைத் தெரிந்து கொண்டு நண்பர்கள் இருவரும் தபால் நிலைய விடுதிக்குத் திரும்பி வந்து, விரைவில் சமையல் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு முகாமில் ஆஜர் கொடுப்பதற்கு அனைவரையும் துரிதப்படுத்தினர். நாங்களும் அப்படியே பகலுக்கு மேல் முகாமுக்குச் சென்று நேற்றுப் போல் காத்துக் கிடந்தோம். நல்ல வேளையாகச் சாமான்களைக் கூடவே எடுத்துச் செல்ல வில்லை. அன்றைய தினம் பிரயாணப்படுவது சாத்தியமாயிருக்குமா என்பது எங்களுக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது. நாங்கள் சென்றதும் எங்களைப் பார்த்த முகாம் அதிகாரிகளில் ஒருவர் எங்களிடம் வந்து, வண்டியில் செல்ல வேண்டியவர் யாரார் என்று கணக்கெடுத்துக் கொண்டார். பெண்கள் மூவர்; குழந்தைகள் மூவர்; நோயாளி சர்டிபிகேட் பெற்ற நான் ஒருவன்; ஆக ஏழுபேர். இவர்களத்தனை பேருக்கும் ஒரு வண்டிதான் அனுமதிக்க முடியுமென்றும், எங்கள் சாமான்களைத் தூக்கிச் செல்ல ஆறு கூலியாட்கள் தரப்படுவார்களென்றும், அன்று மாலையே புறப்படுவதற்குத் தயாராயிருக்க வேண்டுமென்றும் அதிகாரதோரனை

யில் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். இதைத் தெரிந்து கொண்டு நாங்கள் அனைவரும் தபால் நிலைய விடுதிக்குத் திரும்பி வந்து அவசர அவசரமாக முட்டை முடிச்சுக்களைக் கட்டினோம். லேசாக ஆகாரம் செய்து கொண்டோம். குழந்தைகள் ராத்திரி ஆகாரம் கேட்டுமோ என்று எண்ணி ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் மோரில் கலந்த சோற்றை நிரப்பிக் கொண்டோம். இப்படி முன்னேற்பாடுகள் சிலவற்றைச் செய்து கொண்டு மாலை ஐந்தரை மணி சுமாருக்கு முகாம் போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்களுக்கென்று பிரத்தியேகப் பட்டிருந்த வண்டியைப் போல் சுமார் ஐம்பது வண்டிகள் தயாராக இருந்தன! கூலியாட்களும் தயாராகி இருந்தனர்.

இந்த இடத்தில், வேறொரு விஷயத்திற்குத் திரும்புவோம். டாமுவில் நாங்கள் தங்கியிருந்த பொழுது, அங்கிருந்த இந்தியாவின் கிழக்குப் பக்க எல்லைப்பிரசேத்தைச் சேர்ந்தவான் சிங் என்ற ஊர் வரையில் இரண்டுவழிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று கேள்விப்பட்டோம். ஒன்று கறுப்பு வழி; மற்றொன்று வெளுப்பு வழி. கேட்பதற்கு விசித்திரமாக இல்லை யா? வழிகளிலே கூட கறுப்பு வழியென்றும், வெளுப்பு வழியென்றும் இரண்டு வழிகள் உண்டா? என்று யாருக்குமே கேட்கத் தோன்றும் அதாவது சுதேசிகளாகிய இந்தியர்கள் செல்வதற்கு ஒரு வழி, கறுப்பு வழி; விதேசிகளாகிய ஐரோப்பியர்கள் செல்வதற்கு ஒரு வழி; வெளுப்பு வழி. இப்படி இரண்டுவழிகளுக்கும் பொருள் சொல்லப்பட்டது ஆனால் இந்தப் பிரிவினை முறையில் வழிகள் அமைக்கப்படவில்லை. அப்படி அமைக்கப்பட்டிருந்தால் யார் எந்த வழியில் செல்லலாமென்பது தெளிவாகத் தெரிந்து விடுமல்லவா? அப்படிக்கின்றி சாதாரண ஜனங்கள் செல்வதற்கான வழியென்றும், கனவான்கள் செல்வதற்கான வழியென்றும் நடைமுறையில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

கனவான்கள் யார்? அரசாங்க கெஜட்டிஸ் இடம் பெறத் தகுதி படைத்த உயர்தர உத்தியோகஸ்தர்கள், மேனாட்டு முறையில் வைத்தியத் தொழில் நடத்தும் டாக்டர்கள், வக்கீல்கள். ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் மட்டுமே கனவான்கள். இவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் சாதாரண ஜனங்கள் இந்தச் சாதாரண ஜனங்களென்போர். எவ்வளவு செல்வம் படைத்தவர்களாயிருந்தாலும் சரி, சமுதாயத்தில் எவ்வளவு செல்வாக்குடையவர்களாயிருந்தாலும் சரி, எத்தனை தான தருமங்களைச் செய்தவர்களாயிருந்தாலும் சரி, எத்தகைய மேலான குண நலன்கள் பெற்றவர்களாயிருந்தாலும் சரி, சாதாரண ஜனங்களின் வருக்கத்தில் சேர்ந்தவர்களாகவே கணிக்கப்பட்டார்கள். கனவான்களென்று கணிக்கப்பட்டவர்கள், எவ்வளவு இழி குணம் படைத்தவர்களாயிருந்தாலும் சரி, பிறர் வயிற்றை அடித்துத் தம் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்கிறவர்களாயிருந்தாலும் சரி, கனவான்கள் தான். ஆங்கிலோ இந்தியர்களில் காக்கை நிறமுடையவர்களாயிருந்தாலும் சரி, பிச்சை எடுக்கிறவர்களாயிருந்தாலும் சரி, வெள்ளைக்கார வருக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தாம் இவர்களனைவருக்கும் வெளுப்பு வழி, இப்படிப் பிரித்து வழிகளை வகுத்த பெருமகனுக்கு என்ன சம்மானம் கொடுப்பது?

கறுப்பு வழியென்பது, சுற்றி வளைத்துச் செல்வது; சுமார் ஐம்பது மைல் தூரம் ஏற்றமும் இறக்கமுடையது. வழியில் தங்குமிடங்களாக முகாம்களாக அமைக்கப்பட்டிருந்தவை வசதிக் குறைவானவை. வெளுப்பு வழி யென்பது சுமார் முப்பது மைல் தொலைவுடையது மட்டுமே. கூடிய மட்டில் நிரவலான வழி முகாம்களும் வசதியாக அமைக்கப் பட்டிருந்தன. கூட்டமும் அதிகம் இல்லை. நல்ல விதமான உணவும் அளிக்கப்பட்டது. கறுப்பு வழி பிரயாணிகளிற் சிலரும் பின்னகல்கத்தானிலோ அதற்கு முன்போ ஒன்று கூடிய பொழுது, இரண்டு வழிகளிலும் ஏற்பட்ட அநுபவங்களைப் பரிமாறிக்

கொண்டார்கள். வெறாப்பு வழியாக வந்தவர்கள், தங்களுக்கு இந்த வழி கிடைத்தது, தலையத்தனை பாவத்தில் கடுகத்தனை புண்ணியம் என்று சொல்லித் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வண்டியைப் போல்டாமுவினிருந்து புறப்பட்ட எல்லா மாட்டு வண்டிகளும் கூண்டு வண்டிகள். இவற்றின் சக்கரங்கள் தேர்ச் சக்கரங்கள் மாதிரி இருந்தன. ஆரைக் கால்கள் கிடையா. இந்த வண்டிகளில் பூட்டப் பெற்ற மாடுகள், மிகக் குட்டையாகவும் இளைத்தும் இருந்தன. கசாப்புக் கடைக்கு அழைத்துச் செல்லப்படும் மாடுகளைப் பார்த்தால் எவ்வளவு பரிதாபமாயிருக்குமோ அதைப் போல் இவைகளைப் பார்க்கும்போது எங்களுக்குப் பரிதாப உணர்ச்சியே உண்டாயிற்று. ஆனால் கரடு முரடான மலைப் பாதையில் பாரத்தை இழுத்துச் செல்ல இவைகளால் தான் முடியும் என்று எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது.

29. காட்டுத்தீ அனுபவம்

மூன்று பெண்டுகளையும் மூன்று குழந்தைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு எங்கள் வண்டி, மற்ற வண்டிகளுடன் பத்தேராந் தேதி (11-4-42) மலை, இருள் கவித்து வரும் நேரத்தில் புறப்பட்டது. புறப்பட்டுச் சிறிது தூரம் சென்றதும், வண்டியினிருந்த பெண்டுகளும், கூட வந்த நண்பர்களும், என்னையும் வண்டியிலேறி உட்கார்ச் சொன்னார்கள். வண்டியோ சிறிய வண்டி. தாராளமாக மூன்று பேருக்கு மேல் உட்கார முடியாது. இதில் ஏழு பேர் எப்படி அடைத்துக் கொண்டு உட்காருவது? பெண்டுகளுக்

குச் சங்கடமாக இருக்குமல்லவா? எனவே, வண்டியிலேறிக் கொள்வதற்கு நான் முதலில் சிறிது தயங்கினேன். ஆனால் பெண்டுகளின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க ஏறிக் கொண்டேன். சிறிது தூரம் சென்றதும் வண்டியில் அமர்ந்து அனுபவிக்கிற சுகத்தைக் காட்டிலும் வண்டிச் சக்கரங்களின் அடி பெயர்ந்து அதன் பின்னாலேயே நடந்து சென்று அனுபவித்த கஷ்டமே இனிதாயிருக்கும் போல் தோன்றியது. செப்பனிடப் பெற்ற பாதையாயில்லாமலிருந்ததால், வண்டியில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள் தகையோடு தகை மோதிக் கொண்டார்கள். முதுகுப் பக்கம் இடித்துக் கொண்டார்கள். இவற்றின் விளைவாக 'ஐயோ, அப்பா' என்று அடிக்கடி துன்பக் குரல் எழுப்பினார்கள். நான் மட்டும் இந்தத் துன்பங்களுக்கு விலக்காகயிருக்க முடியுமா? அனுபவித்தது போதுமென்ற சலிப்புடன், வண்டியிலிருந்து இறங்கி நடக்கத் துணிந்தேன். ஒரே கும்மிருட்டு. வண்டிச் சக்கரங்கள் செல்லும் தடத்தை தவிர்த்து, மத்தியிலும் இரு மருங்கிலும் ஒரே முட்டிதர்கள். சிறிது ஒதுங்கினால் கூட இந்தப் புதர்களில் இடுப்பு வேஷ்டி சிக்கிக் கொள்ளும்; கிழிந்தும் போகும்; கால்களிலும் குத்தும்; இருந்தாலும் பரவாயில்லை யென்று தீர்மானித்துக் குருடன் ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு நிதானமாகச் செல்வது போல், நான் வண்டியின் பின்னால் ஒரு பக்க விளிம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்து சென்றேன். கூட வந்த நண்பர்களும் எனக்கு அவ்வப்பொழுது ஜாக்கிரதை கொடுத்து வந்தார்கள்.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாகச் சென்ற இந்த வண்டித் தொடருக்கு முன்னால் வட இந்தியாவில் உத்திரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிலர்—இவர்களும் அகதிப் பிரயாணிகள்தான்—டார்ச் விளக்குப் போட்டுக் கொண்டு வழிகாட்டிக் கொண்டு சென்றார்கள். பின்வருகிறவர்கள் அதைரியப்படாமலிருக்கவும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள காட்டு மிருகங்கள் நெருங்கி வராம

லிருக்க வேண்டு மென்பதற்காகவும் அடிக்கடி, 'பம் மகா தேவ' 'ஹா ஹா மகா தேவ' என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டும் போனார்கள். இருளடர்ந்த மலைக் காட்டில் நள்ளிரவில் அப்பொழுது நடந்து சென்றதைப் பல ஆண்டுகளுக்கு பிறகு நினைத்தால் கூட குலை நடுங்குகிறது.

சில மைல்கள் தூரம் வண்டிகள் சென்றிருக்கும். இரவு சுமார் பன்னிரண்டுமணி. எங்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் பெரிய காட்டுத் தீ தோன்றிவிட்டது. வண்டிகளைச் சூழ்ந்து கொள்கிற மாதிரி வேகமாய்ப் பரவவும் ஆரம்பித்தது. வண்டிகளை ஓட்டி வந்தவர்கள். மீ மீ என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு வண்டிகளை வேறு வழியில் திருப்பி விட்டார்கள். பர்மிய மொழியில் மீ என்றால் நெருப்பு என்று அர்த்தம். பொய் வதந்திகள் வேகமாகப் பரவுவதற்குக் காட்டுத் தீயை உதாரணமாகச் சொல்வார்கள். நேரில் பார்த்த பிறகு தான் இதன் உண்மை எனக்குத் தெரிந்தது. நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்தப் பாதைக்குச் சுமார் மூன்று மைல்களுக்கு அப்பால் அந்தக் காட்டுத் தீ தோன்றியது. ஆனால் அது பரவி வருகிற வேகத்தினால் ஏற்பட்ட அனல் எங்களைத் தாக்கியது. அந்த நெருப்பு ஜுவாலையைப் பார்க்க எங்கள் கண்கள் கூசின. அவ்வளவு ஒளி! அவ்வளவு வேகம்! ஒரு குதிரைப்படை எப்படி வேகமாக முன்னேறி வருமோ அதைப் போல் இருந்தது. வண்டிகளில் வந்தவர்களும் கதி கலங்கிப் போனார்கள். ஆண்மக்களிற்சிலர், 'ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஒரு சிலர். என்ன தான் ஆகி விடும்? உயிர் தானே போகப் போகிறது' என்று விரக்தி தோய்ந்த குரலில் பெண்களுக்கு ஆறுதல்சொன்னார்கள். விரக்தியிலிருந்தும் ஏக்கத்திலிருந்தும் பிறந்த இந்த வார்த்தைகள் பெண்டுகளுக்கு ஆறுதல் அளிக்குமா? மேலும் மேலும் கூப்பாடு போடத் தொடங்கினார்கள். வண்டிகளோ வழியில்லாத வழியில் சென்று உள்ளிருந்தவர்களுடைய உடம்புகளை உலுக்கி விட்டுக் கொண்டிருந்தன. எனக்கென்னவோ எந்த விதமான பீதியும் உண்டாகவில்லை. மனம் குனியகாகவே இருந்

தது. யந்திர மனிதனாக வண்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு சென்றேன். ஒரு கம்பளிப் போர்வைையைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தேன். காட்டுத் தீயினால் உண்டான அனல், உடம்பின் மீது அதைப் போர்த்திக் கொள்ளாமற் செய்து விட்டது. தவிர பக்கத்திலுள்ள முட்டைகளில் அது அடிக்கடி சிக்கிக் கொண்டு தொல்லை கொடுத்து வந்தது. எனவே, எரிச்சல் மேலீட்டினால் அதை வண்டியில் வீசிப் போட்டு விட்டு மேல் சட்டையுடன் நடந்தேன்.

வண்டி ஓட்டிகள் அனைவரும் காட்டுத் தீயை நன்கு அறிந்தவர்கள். அடிக்கடி பார்த்து அதுபவம் கண்டவர்கள் அல்லவா? அது, எந்தப் பக்கம் திரும்பும் எந்தப் பக்கம் திரும்பாது என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. இந்த அறுபவத்தை யொட்டி, வண்டிகளைக் காட்டித் தீயைக் கடந்து கொண்டு போய் விட்டார்கள். சிறிது தூரத்திற்குப் பிறகு திரும்பிப் பார்க்கிறபோது அந்தக் காட்டுத்தீ அனைந்து வரும் அறிகுறிகள் தென்பட்டன. எங்கள் பீதியும் ஒருவாறு அனைந்து வந்தது. சுமார் ஒருமணி நேரந்தான் இந்தக் காட்டுத் தீ அனுபவம். ஆனால் இந்த ஒரு மணினேரம் எங்களுக்கு ஒரு வருஷம் போலிருந்தது.

இரவு ஒன்றரை மணி சுமாருக்கு வண்டிகள் ஓரிடத்தில் வந்து நின்றன. அங்குச் சிறிது நேரம் தங்கிக் களைப்பாறி மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடங்குவதென்று வண்டிக் காரர்களுடைய திட்டம் போலும். எங்களுக்கு அது தெரியாது அவர்களிடம் காரணத்தைக் கேட்பதற்குமில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் பேசும் பாஷை எங்களிற் பலருக்குப் புதிர் போல் இருந்தது. ஆகவே, வண்டிகள் நிற்கிற இடத்தில் நிற்பது மேற்கொண்டு புறப்பட்டால் புறப்படுவது என்ற திட்டத்தில் சென்றோம். எப்படியும் நடுவழியில் எங்களை இறக்கி விட்டு விட்டு, திரும்ப டாமுவக்குச் செல்ல மாட்டார்கள் என்ற தைரியம் மட்டும் எங்களுக்கு இருந்தது. பொதுவாக அவர்கள்

முகத்தில் ஒருவித பச்சாதாபக்குறி காணப்பட்டது, அவல நிலையிலுள்ள பிரயாணிகளிடம் அவர்களுடைய கண்கள் பேசின. இரக்க உணர்ச்சி என்பது மட்டும் இருந்துவிட்டால், அது வெளிப்படுவதற்கு வழிகள் தாமா இல்லை?

எங்கள் வண்டியை ஓட்டி வந்தவன், நெற்பயிர் செய்யப்பட்டு வந்த ஒரு நிலத்தில், தன் வண்டியை தனியாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான், அந்த நிலத்தில், சுமார் ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் அறுவடையாயிருக்க வேண்டும். நெல் தாளின் அடிக்கட்டைகள் பூமியில் குத்தி நீட்டி நின்றன. பூமி, பாளம் பாளமாக வெடித்திருந்தது. சந்து பொந்துகளுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? பனியோ, மழை மாதிரி பொழிந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் தரை, ஒரே சுரம். எங்கள் வண்டிக்காரன் பூட்டை அவிழ்த்துவிட்டு எருதுகளைச் சிறிது காலாற விட்டு விட்டு, ஒரு பக்கமாக உறங்கப் போய்விட்டான். எங்களுக்குத் தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றியது. வண்டியில் வந்த குழந்தைகள் வண்டியிலேயே உறங்கி விட்டன, அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்த ஆகாரத்தைக் கொடுப்பதற்குக் கூட முடியவில்லை. மோரில் கலந்த அந்தச் சோறு கொட்டிப் போய்விட்டது. அப்படிக் கொட்டிப் போனதில் பெரும்பகுதி, நான் வண்டிக்குள் வீசிப் போட்டிருந்த கம்பளிப் போர்வையில் அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டது போலும். பிறகுதான் இது எனக்குத் தெரிந்தது.

பெண்டுகள் மூவரையும், வண்டியின் அடியில் பூமி மீது யடுத்துக் கண்ணயருமாறு சொன்னோம். ஆண்களாகிய நாங்கள் ஐவரும் அவர்களுக்குக் காவல் காத்து நிற்க முடியுமா? எங்கள் தேகம், எங்கள் சுவாதீனத்தில் இல்லை. எங்கள் தலை எங்கனாயறியாமலே சாய்ந்து கொடுத்தது. உறக்கம் கீழே தள்ளியது; படுத்தோம். வெடித்துக் கிடந்த பூமி எங்களுக்குப் பயமாக அமைந்தது. வெடிப்புக்களில் பூச்சி பொட்டுகள் இருக்குமோ என்ற எண்ணம் கூட உண்டாகவில்லை.

குதித்தீடு நின்ற நெல் தாளின் அடிக்கட்டைகள் எங்கள் முதுகுப் பக்கத்தில் சொரணை இருக்கிறதா என்று அடிக்கடி பதம் பார்த்தன. பனியோ, எங்கள் உடலின் உஷ்ணத்தைத் தணிப்பதில் சிரத்தை காட்டியது. போதாக் குறைக்குச் சில் என்று காற்று வேறே. இந்த நிலையில் நான், என் உடம்பைப் போர்த்திக் கொள்ள விரும்பி வண்டியில் வீசியெறிந்து விட்டிருந்த கம்பளிப் போர்வையை எடுத்தேன். அது, மோர்ச் சாதம்பட்டு நனைந்திருந்தது. சோற்றுப் பருக்கைகள் நிறைய ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன.

என்ன செய்வது? போர்வையில்லாமல் படுக்க முடியாது போலிருந்தது. எனவே அதை—போர்வையை நன்றாக உதறி, போர்த்துக் கொள்வதற்குத் தகுதியுடையதாகச் செய்து கொண்டு, படுப்பதற்காக ஓரிடத்தில் சென்று தரையில் இருக்கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு அமர்ந்தேன். கடவுளே! இரண்டு உள்ளங் கைகளிலும் மலம் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டது. அதி விருந்து ஊரார், அறுவடையாகி முடிந்திருந்த இந்த நிலங்களை மலங் கழிக்கும் இடமாக உபயோகித்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்த இருட்டில்—அக்கம் பக்கத்திலிருக்கிறவர்களைக் கூடச் சரியாகப் பார்க்க முடியாத அந்தக் கும்மிருட்டில்—தரை மீது என்ன இருக்கிறதென்று பார்க்க முடிகிறதா? கைகளைக் கழுவிக்கொள்ளலா மென்றால் தண்ணீர் ஏது? தரையிலே நன்றாகத் தேய்த்து உதறிவிட்டு, சுத்தப் படுத்திக் கொண்டு விட்டதாகத் திருப்தியடைந்தேன். கம்பளியைப் போர்த்திக் கொண்டு வரப்பில் தலை வைத்துப் படுத்தது தான் தெரியும். சிறிது நேரங் கழித்துக் கண் விழித்துப் பார்க்கிறபோது அருணோதயமாகி விட்டிருந்தது. வண்டிக் காரனும் எங்களைத் துரிதப்படுத்தினான். மற்ற வண்டிகளோடு எங்கள் வண்டி, பெண்டுகள், குழந்தைகள் சகிதம் புறப்பட்டது.

இந்த இடத்திலிருந்து அடுத்த முகாம் வரை பாதை, மேடு பள்ளங்கள் அதிகமில்லாமல் கூடியமட்டில் சம தரை

யாக இருந்தது. இதனால் வண்டியில் அமர்ந்திருந்த பெண்டுகள் அதிக சிரமத்தை வெளிப்படுத்தவில்லை. நடந்து சென்ற ஆண் பிள்ளைகளாகிய எங்கள் ஐவருக்கும் சிரமம் தெரியவில்லை.

அடுத்த முகாம் வரையில் ஒரே தேக்க மரக் காடு. ஒவ்வொரு மரமும் எவ்வளவு உயரம்! எவ்வளவு பருமன்! இரண்டு பேர் கைகளை நீட்டிக் கோத்துக்கொண்டு அணைத்தால்கூட அணைப்பிற்குள் அடங்காத அவ்வளவு பருமன்! எல்லாம் வைரம் பாய்ந்த மரங்கள். இவைகளை ஒரு பிரிட்டிஷ் கம்பெனி குத்தகைக்கு எடுத்து நல்ல லாபம் சம்பாதித்து வந்தது. இந்தக் கம்பெனியார், ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் முத்திரை போட்டிருந்தார்கள். உலகத்திலுள்ள பல நாடுகளும், கப்பல் கட்டுவதற்காக இந்த பர்மா தேக்கையே பெரிதும் உபயோகித்து வந்தன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தத் தேக்க மர இலைகள் தாம் எவ்வளவு பெரியவை! ஓர் இலையை நான்காகத் துண்டித்துப் போட்டுக் கொண்டு நான்கு பேர் தாராளமாகச் சாப்பிடலாம். வழியில் சாப்பிடுவதற்கு இந்த இலைகளைத்தான் நாங்கள் பெரும்பாலும் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டோம்.

இந்த இலைக்கு ஒரு புனிதத் தன்மை உண்டென்று சொல்லலாம். சித்திரகூடப் பர்வதத்தில் ராமனும் சீதையும் தங்குவதற்கென்று லட்சுமணன் அமைத்த பர்ணசாலைக்கு, இந்தத் தேக்கமர இலையல்லவோ மேற்சுரையின் அடித்தளமாயமைந்தது? அறத்திற்கும், அன்பிற்கும் அச்சாணியாக அவதரித்த அந்தப் புண்ணிய தம்பதிகளுக்கு நிழல் கொடுத்துப் புண்ணியம் சம்பாதித்துக் கொண்டதல்லவா அது?

30. நாகர்களும் மணிப்பூரிகளும்

1942-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பன்னிரண்டாந் தேதி முற்பகல் சுமார் பத்து மணிக்கு வக்ஸு என்ற கிராமத்தைப்பொட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். இந்த இடத்திற்குச் சுமார் இரண்டு மைல் முந்தியே இந்தியாவின் எல்லை ஆரம்பித்து விடுகிறது. அதாவது இந்தியாவின் எல்லைக்குள் இரண்டு மைல் தூரம் வந்தால் இந்த வக்ஸு இருக்கிறது. நாங்கள் இந்த வக்ஸு கிராமத்திற்குள் சென்று பார்க்கவில்லை. யார்ப்பதற்கான வாய்ப்பு எங்களுக்குக் கிட்டவில்லை. இந்தக் கிராமத்திலிருந்துதான் நாகலாந்து என்ற பிரதேசம் ஆரம்பிக்கிறது.

இந்த வக்ஸு முகாமில் நாகர்கள், மணிப்பூரிகள் முதலிய இனத்தினரைப் பார்த்தோம். நாகர்களில் பல பிரிவினர் உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பிரிவினருடைய பழக்க வழக்கங்கள், நடை உடைகள் முதலியன வேறு பட்டவை யென்றும் தெரிந்து கொண்டோம்.

முகாமில் நாங்கள் பார்த்த நாகர்களிற் பலர் பிறந்த வடிவத்துடனேயே காட்சியளித்தார்கள். இவர்களுக்குப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்க அதிகாரிகள், இடுப்பின் கீழ் முன் பாகத்தை மட்டும் மறைத்துக் கொள்வதற்காக ஒரு சாண் அகலமுள்ள சிவப்புத் துண்டுகளை அளித்திருந்தார்கள். அத் துண்டுகளைச் சரியாக உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூட இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

பொதுவாக இந்த நாகர்கள் நரமாமிச பட்சணிகள்; முரட்டுச் சபாவமுடையவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள்.

இவர்களால் அகதிப் பிரயாணிகளுக்கு எவ்விதத் தொந்தரவும் ஏற்படக்கூடாதென்பதற்காக அரசாங்க அதிகாரிகள் வழி நெடுக இருந்த இவர்களுடைய கிராமங்களைச் சுற்றி வேலி போட்டு வைத்திருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். தவிர அந்தக் கிராமத் தலைவர்களிடமிருந்து பிரயாணிகளுக்கு எந்தவிதமான தொல்லைமும் உண்டாகாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதி மொழியும் வாங்கி இருந்தார்கள்.

இந்த நாகர்கள் முரட்டுச் சுயாவமுடையவர்களாகக் காணப்பட்டபோதிலும் நெருங்கி லேசாகப் பரிச்சயம் செய்து கொண்டு பார்த்தால் ஒருவகைக் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டவர்களென்பது தெரியும். நாகரிக வேஷத்தை இவர்கள் போட்டுக் கொள்ளவில்லையானாலும் நாகரிகப் பண்புகள் சில இவர்களிடம் காணப்பட்டன. இவர்களிற் பலரும் நடுத்தர உயரந்தான்; ஆனால் நல்ல தேகக்கட்டுடையவர்கள். எவ்வளவு தொலைவானாலும் எவ்வளவு பெரிய சுமையானாலும் அலுப்பின்றித் தூக்கிச் செல்லக்கூடியவர்கள்.

இந்த நாகர்கள், நவீன நாகரிகத்திற்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு, ஒரு வேடிக்கையான உதாரணம். வக்ஸு முகாமை விட்டுப் புறப்படவிருந்த தினத்தன்று காலை, நான் முகக்ஷைவரம் செய்து கொள்வதற்காக, கையோடு எடுத்து வந்திருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, சோப்பு முதலிய உபகரணங்களை என் முன்னாடி பரப்பி வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன். கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டே முகத்திற்கு சோப்பு தடவிக் கொண்டேன். நூரை வந்தது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாகர்கள் சிலர் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டுவிட்டார்கள். கண்ணாடியில் என் முகம் தெரிவதைப் பார்க்கிறார்கள்; கூடவே என்னைப் பார்க்கிறார்கள், சோப்பு நூரையை என் கன்னங்களிலிருந்து வழித்தெடுத்து, தங்கள் முகத்திலும் கைகளிலும் தடவிக் கொள்கிறார்கள். அதன் வாசனையை

முகர்ந்து முகர்ந்து பார்க்கிறார்கள். எல்லாம் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது அவர்களுக்கு. ஒருவன் துணிந்து முன்வந்து தனக்குச் சோப்புக் கட்டியைக் கொடுக்கும்படி என்னைக் கேட்டான். மறுக்க மனம் வரவில்லை. கொடுத்துவிட்டேன். ஆனால் இவற்றை இலவசமாகத் தரும்படி அவர்கள் கேட்க வில்லை. பணம் தருவதாக சமீக்கைகள் மூலம் தெரிவித்தார்கள். இந்த ஒன்றைக் கொண்டு அவர்கள் எவ்வளவு தன்மான உணர்ச்சியுடையவர்கள் என்பதை நான் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டேன். நான் பணம் வாங்குவேனா? பணம் வாங்கிக் கொண்டால் என்னை அவர்கள் எப்படி மதிப்பார்களென்பது எனக்குத் தெரியாதா? நானும் பணம் வேண்டாமென்று சமீக்கை மூலம் தெரிவித்தேன். அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்லவா வேண்டும்?

இந்த மாதிரி, சில மலிவான பொருள்களைக் கொடுத்துப் பாதிரிமார்கள் நாகர்களைக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்த்து விடுகிறார்கள் என்று நாங்கள் அப்பொழுது கேள்விப்பட்டோம். இதற்குச் சாட்சி கூறுவதுபோல், நாகர்களிற் சிலர் கழுத்தில் சிலுவை கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மணிப்பூரிகள், முழங்கால்வரை வரும்படியாக முரட்டுத் துணியைக் கச்சமாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாம் கையினால் நூற்று நெய்யப்பட்டவை. இந்தியாவில் காந்தியடிகளுக்குப் பிறகுதான் கதருக்கு அரசியல் முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டது. பிரபலமுடைந்தது. இந்த மணிப்பூரிகளோ நெடுங்காலமாக கதரைத் தவிர வேறென்றையும் உடுத்தாதவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் அனேகர் பூனூல் அணிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்றும் இந்த மணிப்பூரிகள் நாகர்களைப் போல அவ்வளவு முரட்டு சுபாவ முடையவர்களாகக் காணப்படவில்லை. பிறரிடத்தில் தயை காட்டும் பண்புடையவர்களென்று இவர்களுடைய முகத் தோற்றம் கட்டியங் கூறிக்

கொண்டு நின்றது. தெய்வபக்தி மிக்கவர்களாகவும், தூய்மைக்கும் அழகுக்கும் ஓரளவு மதிப்புக் கொடுத்து வருகிறவர்களாகவும், பிறருக்குத் தங்களாலான உதவியைச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் விருப்பமுடையவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். நல்ல திடகாத்திர முடையவர்களாயிருந்தபடியால் கடினமான வேலைகளுக்கு அஞ்சாதவர்களென்று இவர்களை மேலோட்டமாகப் பார்த்தாலே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அகதிகளாக வரும் பிரயாணிகளையும் அவர்களுடைய சாமான்களையும் தூக்கிச் செல்ல இந்த மணிப்பூரிகளையும் நாகர்களையும் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்க அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தார்கள்.

வக்ஸு முகாமை யொட்டி ஒரு சிறு வாய்க்கால் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இதன் இருமருங்கிலும், நெடிய மரங்களும் படர்ந்தசெடிகளும் பசுமையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. வாய்க்காலில் சுத்தமான நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இதனை முகாமுக்கு வருகிறவர்கள் அசுத்தமாக்கி விடாதபடிப் பார்த்துக்கொள்ள கூர்க்க சிப்பாய்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். முகாம் வாசிகள் குடி தண்ணீருக்கு இதனை உபயோகித்துக் கொள்ளட்டும் என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு. ஆனால் இந்த ஏற்பாட்டை எவ்வளவு தூரம் அலட்சியப்படுத்துகின்ற முறையில் முகாம் வாசிகள் நடந்து கொண்டார்களென்று வெட்கத்துடன் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

முகாமில், பிரயாணிகள் தங்குவதற்கென்று, பெரிய கொட்டகைகள் அமைத்து, தரைக்கு மேலே சுமார் இரண்டரை அடி உயரத்திற்கு மூங்கில் கழிகளை நிறுத்தி அவற்றின் மீது மூங்கில் பிளாச்சுகளை வரித்துக் கட்டிப் பரப்பியிருந்தார்கள்.

தென்னங் கீற்றை மேல் கூரையாக வேய்ந்திருந்தார்கள். அதற்கு மேல் நெட்ட நெடிய வளர்ந்திருந்த தேக்கு பாலை

முதலிய பல வகை மரங்கள் விதான மிட்டுக் கொண்டிருந்தன. முங்கிற் பரப்பு, சிறிது ஏற்றக் குறைச்சலாக அமைந்திருந்ததனால், படுப்பதற்கோ உட்கார்ந்து இளைப்பாறுவதற்கோ அதிக சௌகரியமாக இருக்கவில்லையானாலும், சமனாக்கப் படாத தரை மீதிருந்து பொழுதைக் கழிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலிருந்தது. இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்த முகாம் அதிகாரிகளுக்கு மனத்திற்குள் நன்றி செலுத்திக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சமையல் சாப்பாட்டுக்கான முஸ்தீப்புகளைச் செயத் தொடங்கினோம். எல்லாம் திறந்த வெளியில்தான். கொட்டகைக்குள் சமையல் சாப்பாடுகளை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று முகாம் அதிகாரிகள் உத்தரவிட்டிருந்தார்கள்.

ஆண்பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் மூலைக்கொருவராகச் சென்று சுள்ளிகளைப் பொறுக்கி வந்தோம். பெண்டுகள் ஓர் இடம் பார்த்து அதைத் துப்புரவு செய்து பள்ளம் பறித்து அதையே அடுப்பாக உபயோகித்தார்கள். சமையல் தொடங்க நண்பகலாகி விட்டது. அப்பொழுது ஒரு விதப் பேய்க்காற்றெடுத்து, புழுதி மண்ணை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. சூரியன் உஷணத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தான். தரையில் கால் வைத்தால் தணற்பரப்பில் வைக்கிற மாதிரி இருந்தது. முகாமில் தங்கியிருக்கும் பிரயாணிகள், மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடங்குவதற்காக, அங்குமிங்கும் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்தார்கள், சிலர், நோய் வாய்ப்பட்டவர்களாய் முணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இருந்த இடத்திலேயே மற்றவர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய அருவருப்பைப் பொருட்படுத்தாமல், நாணமோ, கூச்சமோ இன்றி மலஜலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் சிலர். மற்றொரு பகுதியில் 'ஐயோ, என்று சொல்லி அழுவதற்குக்கூட ஆளில்லாமல், இறந்து போனவர்களைத் தூக்கிச் சென்றார்கள். சவங்களைத் தூக்கிச் செல்வதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட

டிருந்த கூலியாட்கள். இந்தக் கதம்பக் காட்சிக்கு மத்தியில் எங்கள் சம்மயல் சாப்பாடு எல்லாம் நடைபெற வேண்டியிருந்தது. என்ன செய்வது? கூசிக் குலைந்து கொண்டிருந்தால் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதுதான். அப்படிக்கிடக்க எங்கள் வயிறு மறுத்துவிட்டது. ஏதோ ஒருவகையாக அன்றையச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டோம்.

31. டோலிகள் கிடைத்தன.

வக்ஸுவோடு வண்டிப் பயணம் முடிந்து விட்டது. இனி நடைதான். ஆனால் அதுவரை யாரார் வண்டியில் வந்தார்களோ அவர்களுக்குமட்டும் அரசாங்கச் செலவில் டோலி வசதி செய்து தரப்படுமென்றும், கூடவே, சாமான் களைத் தூக்கச் சில கூலியாட்கள் தனியாக அனுமதிக்கப் படுவார்களென்றும் அறிவிக்கப் பட்டிருந்தது. இது தெரிந்து, என் நண்பர்கள், பகல் சாப்பாட்டுக்கும் பிறகு டோலி பயணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதில் முனைந்தார்கள். டோலி என்றால், கட்டுக் கோப்பாயமைந்த சிவிகை என்று எண்ணி விடாதீர்கள். மூங்கில் கழிகளைக்கொண்ட ஒரு சப்பரம் என்று சொல்லலாம்.

வக்ஸுவிலிருந்து சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு மைல் வரையில் நெருக்கமான மூங்கில் காடு. பகல் நேரத்தில் கூட இந்தக் காட்டில் சூரிய வெளிச்சத்தைக் காண்பது அரிது. சிள் வண்டுகள் சதா கிரீச்சிட்டுக் கொண்டிருக்கும். சில சமயங்களில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து அதன் விளைவாக நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டு விடும். அதிர்ஷ்ட வசமாக, நாங்கள் சென்ற போது நெருப்பு ஏதும் உண்டாக வில்லை.

வக்ஸுவுக்குப் பத்துப் பன்னிரண்டு மைல்களுக்கு அப் பாவிருந்து மணிப்பூர்சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வான்சிங் என்ற ஊர் எல்லை வரையில் இடையிடையே மூங்கிற்காடுகளைத் தவிர, தேக்க மரக் காடுகளையும் பார்த்தோம். இந்தத் தேக்கமரக் காடுகள் அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தில் ரெயில் மார்க்கமாக வரும்பொழுது பல பகுதிகளிலும் தொடர்ந்து காணப்பட்டன. ஆனால், பர்மா தேக்குக்கும் அஸ்ஸாம் தேக்குக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். முன்னதன் பருமன், உயரம், உறுதி ஆகிய இவைகளை உத்தேசிக்கையில், பின்னது ஒரு பிஞ்சு அல்லது சிறு குழந்தை என்றே சொல்ல வேண்டும். இது இருக்கட்டும்.

டோலி தூக்க அமர்த்தப்பட்டவர்கள் அருகிலுள்ள மூங்கிற் காட்டிற்குள் சென்று சிறிது பருமனாயுள்ள அதாவது சுமார் மூன்று அல்லது நான்கு அங்குலம் சுற்றளவுள்ள மூங்கிற் கழிகளை அலட்சியமாக வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு வருவார்கள். ஓர் ஆள் உட்காருவதற்குப் போதுமான அளவு ஏறக்குறைய ஒரு சதுர கஜ பரப்பு இடம் விட்டு இந்த மூங்கிற் கழிகளைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக, மூங்கில் நாரினால் அலட்சியமாக இணைத்துக் கட்டுவார்கள். உட்கார வேண்டிய இடத்தில் சிறிது நெருக்கமாக இருக்கிறபடி சிறிது மூங்கில் துண்டுகளைச் சேர்த்துக் கட்டுவார்கள். மெல்லிய சில மூங்கில் கழிகளைக் கூண்டு வண்டிகளுக்கு போகிற மாதிரி, மேலே வளைத்துக் கட்டுவார்கள். இது தான் டோலி. வளைவுக்கு மேல் மறைவு ஏதும் இராது, நமக்குத் தேவையானால் ஒரு துணியைப் போட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அப்பொழுது வறுத்தெடுத்த வெயிலுக்கு, இந்தத் துணி விதானம் எந்த விதத்திலும் பாதுகாப்பு அளிப்பதாயில்லை. நம் மனத்திருப்திக்காகத் தான் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு டோலியைத் தூக்க நான்கு பேர் விகிதம் நியமிக்கப் பட்டிருந்தார்கள். நண்பர்களின் முயற்சியினால் எங்களைத் தூக்க ஐந்து டோலிகளுக்கும் எங்கள் சாமான்களைச் சுமந்து

வர எட்டு கூலியாட்களுக்கும் அனுமதி கிடைத்தது. ஏற்கனவே நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தபடி ஒரு நபர் தன்னோடு அறுபது பவுண்டு நிறையுள்ள சாமான்களை மட்டுமே எடுத்துச் செல்லலாம் என்றும், இதற்கான ஒரு கூலியானைக் கொடுக்க முடியுமென்றும் அதிகாரிகள் நிர்ணயம் செய்திருந்தார்கள். ஆனால் இந்த நிர்ணயத்துக்குட்பட்டுச் சாமான்களை எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமென்பதில் எல்லோராலும் கண்டிப்பாக இருக்க முடிகிறதா? அநேகர், தங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட கூலியாளிடம், அதிகப்படி இனும் தருவதாக நயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அதிகப்படியான சாமான்களைச் சுமக்கச் செய்தனர். பணத்திற்கானைப் பட்ட கூலியாட்களில் அநேகர் முக்கி முணங்கிக் கொண்டு, கூடுதலாகச் சாமான்களைச் சுமந்து வந்தனர். எங்கள் குழுவைப் பொறுத்த மட்டில், அறுபது பவுண்டு நிர்ணயத்துக்குட்பட்டே சாமான்களை எடுத்து வரச் செய்தோம்.

ரங்கூனிலிருந்து புறப்பட்ட பிறகு ஆங்காங்குத் தங்கிய இடங்களில், சாமான்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கழித்து விட்டு வந்திருந்ததனால் எங்களுடைய சாமான்களின் எண்ணிக்கையும் நிறையும் குறைந்தே இருந்தன. ஆக எங்கள் குழுவுக்கு மொத்தம் அனுமதிக்கப்பட்ட கூலியாட்கள் $5 \times 4 = 20 + 8 = 28$ பேர். இவர்களுக்கு இவர்களிலேயே ஒருவன் மேஸ்திரி. அதாவது மேலாள் அல்லது தலைவன். அதிர்ஷ்ட வசமாக எங்களுக்குக் கிடைத்த மேஸ்திரி மணிப்பூரிகளில் ஒருவன். ஹிந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் சில சில வார்த்தைகள் இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தன. இவன் சொன்னால் தான் மற்றவர்கள் கேட்பார்கள். இவன் மூலமாகத் தான் மற்றவர்களோடு நாங்கள் பேச முடிந்தது. ஒருவர் பாஷை ஒருவருக்குத் தெரியாதது தான் காரணம்.

டோலிகளுக்கும் கூலியாட்களுக்கும் அனுமதி கிடைத்து விட்டபடியால், மறுநாள் எப்படியும் முகாமை விட்டுப் புறப்

பட்டு விடலாமென்ற தைரியம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. சிறிது நிம்மதியாகப் படுத்து இராப் பொழுதைக் கழிக்கலாமென்று எண்ணி, உறுத்துகின்ற மூங்கிற் பரப்பின் மீது தலை சாய்த்தோம். படுக்கை கொண்டால் தானே? ஏதோ இனந் தெரியாத ஒரு பீதி எங்கள் மனத்தில் புகுந்து குடைந்து கொண்டிருந்தது. இதற்கேற்றும் போல் நள்ளிரவுக்குச் சிறிது நேரம் முன்பு, முகாமே அதிர்ந்து போகும்படியாக ஒரு கூச்சல் எழும்பியது. அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்தோம். நாகர்களில் ஒரு கூட்டத்தினர், முகாமைக் கொள்ளையடிக்கும் நோக்கத்துடன் ஆயுத பாணிகளாய் வந்திருக்கிறார்களென்று அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் நடுங்கிய குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது எங்கள் காதில் எழுந்தது. இனி என்ன? வக்ஸுமுகாம், மண்ணுக்கு இரையாக வேண்டியது தான் என்று தீர்மானித்தோம். எங்கள் நாடி நரம்பு களெல்லாம் எங்களை விட்டு எங்கோ ஓடிப் போய் விட்டதாக உணர்ந்தோம். ஸ்தம்பித்துப் போய், இருந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டு வெறிக்க வெறிக்கச் சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். சில நிமிஷங்களில் கூச்சல் அடங்கி விட்டது. என்ன விஷயம் என்று எனக்கே புரியவில்லை. பிறகு விசாரித்ததில், யாரோ ஒரு பிரயாணி, கொள்ளை கூட்டத்தினர் சிலர், தன்னைத் தாக்க வருவதாக கனவு கண்டு 'கொள்ளைக்காரர்கள்' என்று வாய் உளறிக் கொண்டாராம். அவர் கனவிலே போட்ட கூச்சலை, அண்டை அயலிலிருந்தவர்கள் நிஜமென்று, நம்பி தாங்களும் சேர்ந்து கூச்சல் போட ஆரம்பித்தார்கள். இதுதான் விஷயம். மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் தானே? இதைக் கேட்டு நாங்கள் சிரித்து விட்டு மீண்டும் தலைசாய்த்தோம்.

மறுநாள், அதாவது வக்ஸுவுக்கு வந்த மறுநாள் (11-4-42) பகல் இரண்டு மணிக்கு மேல் முகாமை விட்டுக் கிளம்புவதென்று ஏற்படாயிற்று, அன்று பகல் (13-4-42) சமையல் சாப்பாட்டை அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்

டோம். அந்த விந்தையை இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டால் கூடச் சிரிப்பு வருகிறது. முந்திய தினம் மாதிரி அன்று கடுமையான வெயில் பழுதிக் காற்று; இந்தக் காற்றில் அடுப்பு சரியாகப் பற்ற வில்லை. குழம்பு சாதம் என்று சொல்வார்களே அந்த ஒன்றை மட்டும் செய்து முடிக்கப் பெண்டுகளுக்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேலாகி விட்டது. சமையல் நடந்து கொண்டிருந்த போது, ஒருவன் அடுப்பு நெருப்பில் சுருட்டு பற்ற வைத்துக் கொண்டு போனான். அவனைத் தடுக்க முடியுமா? தீக்குச்சி இருக்கிறதா என்று எங்களைக் கேட்பதற்குக் கூட அவனுக்கு அவகாசமில்லை போலும்! சமையல் நடந்து கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வெகு சமீபத்தில், வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஓர் அம்மையார், ஒரு குடையை மறைவாக வைத்துக் கொண்டு இயற்கைக் கடன்களைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தார். யாரை என்னச் சொல்ல முடியும்? ஒருவாறு சமையலும் முடிந்தது. ஏற்கனவே தேக்க இலையைப் பறித்துத் தயாராக வைந்திருந்தோம். குந்தின வாக்கில் உட்கார்ந்து ஆளுக் கொடுவராக கையிலே இலையை வைத்துக் கொண்டு அதில் குழம்புச் சாதத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். ஆஹா! மேலே எரிக்கின்ற வெயில்; கீழே கொதிக்கின்ற தரை; கையிலே சுடுகின்ற சாம்பார் சாதம். இந்த லட்சணத்தில் கூலியாட்களின் மேஸ்திரி வந்து 'ஆச்சா ஆச்சா', 'ஜல்தி ஜல்தி' என்று அரை குறை ஹிந்தியில் உத்தரவிட்டு சென்றான். எப்படியிருந்தது தெரியுமா எங்கள் நிலைமை? சிரிப்பாக இருந்தது. ஆம்! சிரித்தோம். அழ மாட்டாத குறையாகச் சிரித்தோம். "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக்" என்று எங்களுக்காகத் தானே சொல்லியிருக்கிறார் வள்ளுவர்! எப்படியோ சேற்றுக் கடனைத் தீர்த்துக் கொண்டோம். 'புறப்படுவதற்குத் தயார்' என்று மேஸ்திரிக்குத் தெரிவித்தோம். சற்று நேரத்திற்கு முன் எங்களை அவசரப்படுத்திய அவன், இப்பொழுது தயங்கித் தயங்கி எங்கள் அருகில் வந்து நின்றுலேசாகப் பல்சையும் காட்டி, தலையையும் சொறிந்தான்.

‘என்ன சமாசாரம்?’

“ஆட்களில் இரண்டு பேர் குறைகிறார்கள்.”

“மொத்தம் இருபத்தெட்டு பேர் வேண்டுமே?”

“ஆம்; தெரியும். ஆனால் இருபத்தாறு பேர் தான் கிடைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களை வைத்துக் கொண்டு இப்பொழுது புறப்பட வேண்டியதுதான். பாக்கி இரண்டு பேருக்காகக் காத்திருந்தோமானால் இன்று பயணத்தைத் தொடங்க முடியாது போலிருக்கிறது என்ன செய்வது?

இப்படி அவன் சொல்லிக் கொண்டே, என்னை மட்டும் ஏற இறங்கப் பார்த்தான். என்ன செய்வது என்று இவன் கடைசியாக கேட்ட கேள்விக்கு விடை கண்டு விட்டது போல் அவன் உதட்டில் லேசாகப் புன்சிரிப்பு விளையாடியது. உடனே என்னைப் பார்த்து சார், இவர் பத்லா (ஒல்லியான) ஆசாமி. இவரை இரண்டு பேர் தூக்கினால் போதும் என்று தீர்மானமாகவே சொல்லிவிட்டான். அப்புறம் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடமேது? பிரயாணத்தைத் தொடங்கினோம். ‘ஆள் பற்றுக்குறை என் தலைமீதுதானா வந்து விடியவேண்டும்’ என்று நான் ஏக்கப்பட்டு அங்கேயே தங்கியிருக்க முடியுமா?

மேஸ்திரி, உடனே ஐந்து டோலிகளைக் கொண்டு வரச் செய்தான். மூன்று டோலிகளில் பெண்டுகளும், நான்காவது டோலியில், நோயாளியாக அத்தாட்சிப் பத்திரம் பெற்றிருந்த நானும் முறையே அமர்ந்தோம். ஐந்தாவது டோலியில் மூன்று குழந்தைகளும் அமர்ந்தனர். நான்கு டோலிகளுக்குப் பதினாறு பேர்; நான் அமர்ந்த ஒரு டோலிக்கு இரண்டு பேர் தூக்குவதற்குத் தயாராக நின்றார்கள். டோலி தூக்கின பதினெட்டு பேரும் மணிப்பூரிகள். சாமான்களைத் தூக்குவதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட எட்டு பேரும் நாகர்கள். இவர்

களும் சாமான்களை முதுகிலே சுமந்து கொண்டு நின்றார்கள். கூட வந்த நண்பர்கள் நால்வரும் நடைக்குத் தயாரானார்கள். மேஸ்திரி சமிக்ஞை காட்டினான். மலைப்பயணம் தொடங்கியது; இனி மலைவழிதானே? அப்பொழுது பிற்பகல் சுமார் இரண்டு மணி.

32. கடைசி யாத்திரைக்கு ஒத்திகையா?

எங்கள் டோலிகளுக்கு முன்னும் பின்னுமாகப் பல டோலிகள்; பிரயாணிகளும் பலர். ஊர்வலம் மாதிரி இருந்தது இந்தக் காட்சி. கடைசி யாத்திரையின் போது நான்கு பேர் சுமந்து செல்கின்ற காட்சிக்கு இந்த டோலி யாத்திரை, ஒத்திகை மாதிரி இருந்ததென்று சொல்லலாம். யாரும் ஒருகாலத்தில் இறக்க வேண்டியவர்கள்தான். அதற்காகப் பயந்து பயனில்லை. ஆகவே இந்த டோலிப் பயணத்தைக் கடைசி யாத்திரைக்கு ஒத்திகை என்று நான் சொன்னால் அதை யாரும் அசுபமாகக் கொள்ள வேண்டாம்.

டோலியில் உட்கார்ந்து செல்வதற்கு ஒரு சாகஸம் வேண்டும். சிறிது தூரம் சென்ற பிறகுதான் இதில் பயிற்சி ஏற்படும். இரண்டு கைகளையும் பக்கவாட்டிலுள்ள மூங்கில் கழிகளில் நன்றாக ஊன்றிக் கொள்ள வேண்டும். மேட்டுப் பகுதிகளில் ஏறிச் செல்லும்போது முன் பக்கமும், பள்ளப் பகுதிகளில் இறங்கிச் செல்லும்போது பின் பக்கமும் முறையே சாய்ந்து கொடுத்து, தூக்குகிறவர்களுக்குச் சிரமம் இல்லாத படி உதவ வேண்டும். நிமிர்ந்தாற்போல் ஒரே பாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தால், சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு முதுகு

வலிக்கும். சிறிது சாய்ந்தாற்போல் உட்கார்ந்தாலோ, படுத்தாலோ சௌகரியமாயிருக்குமென்று தோன்றும். ஆனால் அந்தச் சௌகரியத்தை விரும்பாமலிருக்க வேண்டும். அடிக்கடி உடம்பை நெளிந்துக் கொடுக்கக் கூடாது. அக்கம்பக்கங்களில் அதிகமாகக் கவனஞ் செலுத்தக் கூடாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தூக்குகிறவர்கள், அவ்வப்பொழுது வெளியிடும் அனுபவங்களிலும் உணர்ச்சிகளிலும் நம்மால் முடிந்த வரையில் பங்குகொள்ள வேண்டும். மேட்டுப்பாங்கில் ஏறுகிறபோது, நத்தை நகர்ந்து செல்கிற மாதிரி ஏறுவார்கள். மேல்முச்சு வாங்கும், பள்ளமான பகுதிகளில் இறங்குகிற போது வேகமாக இறங்குவார்கள். அதில் மகிழ்ச்சியும் அடைவார்கள். பொதுவாக தூக்கமுடியாத ஒரு சமையைத் தூக்கிச் செல்வதாக அவர்கள் உணராதபடி நாம் அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த வித்தைகளை நான் டோலியில் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குள் கற்றுக் கொண்டு விட்டேன். ஆனால் அந்த வித்தைகளை உடனேயே கைவிட வேண்டியதாகி விட்டது. பயன்படுத்த வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. காரணம், என்னுடைய திருஷ்டம், என்னோடு தொடர்ந்து வந்ததுதான்!

புறப்பட்டுச் சுமார் ஒரு மைல் தூரம் வந்திருப்போம். என்னுடைய டோலியின் இடது பக்கத்து மூங்கில் கழி கட்டிவிழ்ந்து விழ்ந்து விட்டது. டோலியோடு நான் இடது பக்கமாகச் சரிந்து விழுந்தேன். இடது பக்கத்துக் கையிலும் கன்னத்திலும் லேசாகச் சிராய்ப்பு ஏற்பட்டது. சட்டை (கதர் ஜிப்பா) போட்டுக் கொண்டிருந்ததனால் விலாப்பக்கம் காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. சட்டையில் தூசி படிந்திருந்தது. விழுந்தது தெரியாமல் உடனே விறைப்பாக எழுந்து, சட்டையைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டேன். ரத்த காயம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லைபென்று அறிந்து சிறிது ஆறுதலடைந்தேன். டோலிக்காரர்கள் எனக்கு அதுதாயம் தெரிவித்தார்கள். உடனே அருகில் மண்டிக்கிடந்த மூங்கில்களில்

ஒன்றை வெட்டியெடுத்து வந்து, பழைய மாதிரி இறுக்க மாகக் கட்டி, ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். மறுக்க முடியுமா? அல்லது 'வலுவாகக் கட்டியிருக்கிறீர்களா? மீண்டும் விழும்படி நேரிடாதே' என்று கேட்க முடியுமா? பலவந்தமாகப் புன்சிரிப்பை உதட்டில் ஏற்றிக்கொண்டு டோலியில் ஏறி அமர்ந்தேன். சுமார் முக்கால் மைல்தூரம் சென்ற பிறகு டோலியின் வலது பக்கத்து மூங்கில் கழி கட்ட விழ்ந்துவிட்டது. வலது பக்கம், இடப்பக்கம் மாதிரி சிராய்ந்து விட்டது. சட்டையைத் தூசி தட்டி விட்டுக் கொண்டு கற்சிலை போல் நின்றேன். டோலிக்காரர் இருவரும் என்னை அநுதாபந் துடன் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில், வேறொரு டோலியைத் தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த மேஸ்திரி, அந்த டோலியைக் கீழே இறக்கி வைத்து விட்டு, என் அருகில் ஓடி வந்தான் நிலைமையைச் சட்டென்று புரிந்து கொண்டேன். விழுந்து கிடந்த டோலியின் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது அவனுக்கு. அதைத் தூர வீசி ஏறிந்தான், தூக்கி வந்த ஆட்களில் ஒருவனை தனக்குப் பதிலாகத் தான் தூக்கி வந்த டோலியைத் தூக்கிச் செல்லும் வேலைக்கு மாற்றினான். என்னை மேற்கொண்டு அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பை, தானே மேற்கொண்டான். அவனுக்குத் தெரிந்த அரை குறை இங்கிலிஷிலும் ஹிந்தியிலும், 'பாபு' கவலைப்படாதீர்கள். இன்று பயணம் சிறிது கடினமாய் இருக்கும். ஏற்றத் திலேயே செல்ல வேண்டும். ஒரு மூங்கில் கழியை வெட்டி ஊன்று கோலாகக் கொடுக்கிறேன். அதைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்கள் முதுகுப் பக்கத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறேன். இன்றையப் பயணத்தைக் கடத்தி விடலாம். நாளை வேறு ஏற்பாடு செய்கிறேன்' என்று கனிவேசுடன் கூறினான்.

இவனை நான் முதலில் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. கூலியாட்களை மேய்க்கும் ஒரு மேஸ்திரி என்ற அளவில்தான்

மதித்திருந்தேன். இவனுக்கு எழுத்து வாசனையோ, படிப்பு வாசனையோ எவ்வளவு இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியாது. அதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் நான் விரும்பவில்லை. இவன் முழங்காலுக்கு மேல்தான் துணி உடுத்தியிருந்தான். உடம்பின்மீது ஒட்டுப் போட்ட சட்டைதான், ஆனாலும் இவனிடம் தூய்மையான, பரந்த கனிந்த உள்ளம் குடிகொண்டிருந்தது. சூது வாதுகளை அறியாதவனாய் இருந்தான். மணிப்பூர் நாட்டியக் கலையில் ஓரளவு பயிற்சியும் இவனுக்கு இருந்தது. இவற்றையெல்லாம் போகப்போகத்தான் தெரிந்து கொண்டேன்.

அடுத்த முகாம் லும்லிங், கடல் மட்டத்திற்கு மூவாயிரம் அடி உயரத்திலுள்ளது. வக்ஸு முகாமிலிருந்து சுமார் பத்து மைல் தூரம்தான். இருந்தாலும் ஏற்றத்திலேயே செல்ல வேண்டியிருந்ததால் பிரயாணிகள் சீக்கிரத்தில் களைப்படைந்து போனார்கள். இத்தனைக்கும் நான் சுமார் இரண்டு மைல் தூரத்தை டோலியிலேயே கடந்து விட்டேன்.

நான் சொன்னபடியே, மேஸ்திரி ஒரு பச்சை மூங்கிலை வெட்டி எடுத்து வந்து எனக்கு ஊன்றுகோலாகக் கொடுத்தான். என் நடையும் தொடங்கியது. மேஸ்திரி, என் முதுகின் மீது கை வைத்து நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். வழி ஒற்றையடிப் பாதையாகவே இருந்தது. ஏற்றங்கள் அதிகம். சறுக்கல்கள் வேறே. நல்ல கோடையிலும், தங்கள் பசுமையை விட்டுக் கொடாமல் பாதுகாத்து வந்த செடி கொடிகளும் மரங்களும் வழிநெடுகச் செறிந்திருந்தன. மேஸ்திரி இவைகளை அவ்வப்பொழுது சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டு வருவான்.

தவிர, இரண்டு அல்லது இரண்டரை மைல் தூரம் சென்றதும் பசுமை நிறைந்த ஓரிடத்தில் என்னை உட்காரச் சொல்லி விட்டு மணிப்பூர் நாட்டிய மாடுவான். பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிற பிரயாணிகள், நாட்டியக் கச்சேரி நடக்கும். நடையில் எனக்குக் களைப்புத் தட்டிக் கூடாதென்

பதற்காக இந்த வித்தைபைப் பயன்படுத்திய மேஸ்திரியின் பரிவை எந்த வார்த்தைகளால் வியத்து பேசுவது?

மேஸ்திரி சொன்னபடிப் பயணம் சிறிது கடினமாகவே இருந்தது. டோலிக்கு விடை கொடுத்த பிறகு, ஏறக்குறைய முக்கால்வாசி தூரம் எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டு நடந்து விட்டேன். லும்விங் முகாமைப் போய்ச் சேர இன்னும் ஒரு மைல் தூரமே அதற்குக் குறைவாகவோ தான் இருக்கும். முகாமின் கீற்றுக் கொட்டகைகள், அங்கு ஜனங்கள் நடமாடுவது ஆகிய எல்லாம் நன்றாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் அந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர இன்னும் மூன்று சிறு குன்றுகளையும் மூன்று கணவாய்களையும் கடந்தாக வேண்டும். சூரியன் மலைவாயிலில் விழுகிற தருணம் எனக்கு முன்னும் பின்னுமாக வந்து கொண்டிருந்த டோலிகளும் எங்கள் குழுவினரும், மற்ற பிரயாணிகளும் இருள் மூடுவதற்குள் முகாமுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலில் வேகமாக முன்னேறிச் சென்று விட்டார்கள். என்னோடு வந்த மேஸ்திரியும் 'அதோ, முகாம் தெரிகிறது. இனி நீங்கள் சுலபமாக வந்துவிடலாம். நான் முன்னாடி சென்று முகாமின் நிலவரத்தைத் தெரிந்து கொள்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு மற்ற டோலிகளோடு சேர்ந்து சென்று விட்டான். நான் மட்டும் தனியாகத் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தேன். உடம்பில் உயிர் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்ச்சி மட்டும் இருந்தது.

இந்த நிலையில், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, டோலி பயணத்தில் சலிப்பு ஏற்பட்டதாலோ, சிறிது காலாற நடக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினாலோ, தான் ஏறி வந்த டோலியை முன்னாடி அனுப்பிவிட்டு, நடந்து வந்து என்னோடு சேர்ந்து கொண்டாள். இருவரும் சிறிது தூரம் நடந்து வருகையில் ஓரிடத்தில் நான் திடீரென்று ஸ்தம்பித்து

நின்றுவிட்டேன். என் வாழ்க்கைத் துணைவியைப் பார்த்து 'இனி என்னால் நடக்க முடியாது போலிருக்கிறது. இங்கேயே நான் மடிய வேண்டியதுதான். நீயாவது சௌக்கியமாகப் போய்ச் சேர்' என்று சொல்லிக் கொண்டே மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். சிறிது நேரங்கழித்துக் கண் திறந்து பார்க்கிறேன். நல்ல இருட்டாகி விட்டிருந்தது. சிள் வண்டுகளின் கிரீச் சப்தம் காலைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையில் என்னை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமலிருந்த என் துணைவி, அந்த நிலையில் என்னை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஆத்திரம்தான் வந்தது. அவள் மீது எனக்கிருந்த பாசந்தான் இதற்குக் காரணம். அந்த ஆத்திரத்தில் அவளை அங்கேயே விட்டு விட்டு நான் வேகமாகச் சென்று முகாமில் எங்கள் குழுவினர் தங்கியிருந்த இடத்தையடைந்து தேகந் தெரியாமல் கீழே விழுந்து விட்டேன். முன்னாடி வந்திருந்த எங்கள் குழுவினர், அப்பொழுது தீ மூட்டி வெந்நீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வெந்நீரை எடுத்து விழுந்து கிடந்த என் முகத்தில் அறைந்து தெளிவு பெறச் செய்தார்கள். உடனே சிறிது தேநீர்ப் பானமும் கொடுத்தார்கள். உயிர் பிழைத்திருப்பதாகிற உணர்வு எனக்கு வந்தது. பின்னாடி தனியாக அந்தக் கும்மிருட்டில் வந்து கொண்டிருந்த என் வாழ்க்கைத் துணைவியை, என்னோடு வந்த அன்பர்கள் எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்து வந்து முகாமில் சேர்ப்பித்தார்கள். அவர்கள் அவ்வப்பொழுது செய்து வந்த உதவிகளை அடிக்கடி நான் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

லும்மிங் பயணம் கடினமானதாயிருந்தாலும் இதற்கு ஈடு செய்கின்ற முறையில் அந்த—லும்மிங்—முகாம், இயற்கையழகு செறிந்த சூழலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தவிர முகாமில் பிரயாணிகள் சௌகரியமாகத் தங்கியிருக்கக்கூடிய வண்ணம் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் அதிகாரிகள் செய்திருந்

தார்கள். இதனால் இரவுச் சாப்பாட்டை எங்களிடத்திற்குத் தயாரித்துக் கொள்வதற்கான வசதிகள் கிடைத்தன. டோலிகள் தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகள் சமையல் செய்வதற்கு வேண்டி, மண்ணைக் கிண்டி அடுப்பாகத் தயாரித்துக் கொடுத்ததோடு, சுள்ளிகள் பொறுக்கிக் கொடுப்பது, தண்ணீர் கொண்டு வருவது ஆகிய பல உதவிகளையும் செய்து கொடுத்தார்கள். பெண்டுகளும் ஏதோ ஒருவகைச் சாப்பாடு தயாரித்தார்கள். வியஞ்சன வகைகள் ஏதுமில்லாத சாப்பாடாயிருந்தாலும் அந்தச் சமயத்தில் அது எங்களுக்கு அமுதம் போலிருந்தது. முகாமையடைந்த சிறிது நேரத்திற்குள் எங்கள் பிரயாண அலுப்புத் தீர்ந்து, மறுநாள் பயணத்திற்கு தேவையான அளவு உற்சாகத்தைப் பெற்றோம்.

எங்கள் உணவில் ஒரு சிறு பகுதியை, உதவி செய்த மணிப்பூரிகளுக்குக் கொடுக்க முற்பட்டோம். ஆனால் அவர்கள் அதை ஏற்க மறுத்து விட்டார்கள். காரணம் எங்கள் சாப்பாடு அவர்களுக்குப் பிடிக்காது என்பதன்று. எங்களுக்கே பற்றுக்குறையாக இருக்க, அதில் ஒரு பகுதியைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்வது நியாயமன்று என்றும், தங்களுடைய சாப்பாட்டைப் பற்றி நாங்கள் எந்த விதத்திலும் கவலைப்படக்கூடா தென்றும், தங்களால் எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்ள முடியுமென்றும் சமாதானம் கூறினார்கள். அவர்களுடைய பெருந்தகைமையைக் கண்டு நாங்கள் வியப்படைந்தோம்.

33. ஒன்று படுத்திய ராம காதை

சாப்பாடு முடிந்ததும், உடம்பைச் சிறிது உஷ்ணப் படுத்திக் கொள்ள விரும்பினோம். இதை ஜாடையாகத்

தெரிந்து கொண்ட மணிப்பூரிகள், சமையலுக்குச் செலவழிந்தது போக மிச்சமிருந்த சுள்ளிகளை ஒன்று சேர்த்துக் குவித்து வைத்து நெருப்புப் பற்ற வைத்தார்கள். அதைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டாற்போல், அவர்களுக்கு எதிர்பக்கமாகவும் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்கிற மாதிரி உட்கார்ந்து குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தோம். உடம்புக்கு மிகவும் இதமாய் இருந்தது. அவர்களோடு நாங்கள் என்ன பேசுவது? சிறிதுநேரம் மௌனம். பிறகுதான் மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு, என்னுடைய வழிபடு கடவுளாகிய ராமனுடைய திரு நாமத்தை ஜெபிக்க ஆரம்பித்தேன். 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே.' உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு இடையிடையே ராமனைப் பற்றிய சில வடமொழி சுலோகங்களும் என் உள்ளத்திலிருந்து வெளிவருகின்றன என்பதை அந்த மணிப்பூரிகள் அறிந்துகொண்டு அவற்றை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததோடு என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டுமிருந்தார்கள். மீண்டும் சிறிது நேரம் மௌனம்.

பிறகு அவர்களில் ஒருவன் - ஓரளவு விவரம் அறிந்தவன் என்னைப் பார்த்து ஹிந்தியில், 'பாபு தாங்கள் ஹிந்துவா?' என்று கேட்டான். 'ஆம்; நிச்சயமாக நான் ஹிந்துதான்' என்றேன். ஆனால் அவனுக்குச் சந்தேகம். ஏனென்றால் அவனுடைய அபிப்பிராயத்தில், ஹிந்துவாயிருக்கின்றவன் உச்சிக் குடுமி வைத்திருக்க வேண்டும்; பூணூல் தரித்துக் கொண்டிருந்தால் மிக விசேஷம். நானே அப்பொழுது கிராப் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன், மேலே கதர் சட்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த படியால் எனக்குப் பூணூல் இருப்பது அவன்கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. இதனால் நான் ஹிந்து அல்லாதவனே என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு. ஆனால் நான் ராம நாமத்தை உச்சரிப்பதைக் கேட்கிற போது சுத்தமான ஒரு வைதீக ஹிந்துவின் வாக்காக இருந்தது, அவனுக்குப் புதிதாக இருந்தது போலும். அவன் என்ன செய்வான்? தன் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் துணிந்து விட்டான். எப்

படித் தீர்த்துக் கொண்டான் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அது தான் விசேஷம். நாகரிகம் தெரித்தவர்களென்று தற்பெருமை பேசிக் கொண்டிருக்கிற நாம் 'பொய் சொல்லாதே; உண்மையைச் சொல்; நீ ஒரு ஹிந்துதானா? கிராப் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே?' என்றெல்லாம் சரமாரியாக இங்கித மறியாமல் கேள்விகளைத்தொடுத்திரும்போம். முன்பின்பழக்க மில்லாதவனைப் பார்த்து 'பொய்சொல்லாதே. உண்மையைச் சொல்' என்று கேட்பது நாகரிகக் குறைவு என்று நமக்குப் படுவதில்லை. படித்தவர்களென்று நாம் கொண்டிருக்கும் அகந்தை தான் இதற்குக் காரணம். ஆனால் அந்த மணிப் பூரியோ, படிப்பு வாசனையை நுகராதவன்; முரட்டுத் துணியைத் தான் உடுத்திக் கொண்டிருந்தான். பேசுகின்ற பாஷை உச்சரிப்பு சுத்தமில்லாமலும் நயமில்லாமலும் இருந்தது. ஆனாலும் அவனிடத்தில் பண்பாடு நிறைந்திருந்தது. அந்த ஒன்றின் மூலம்தான் அவனை நான் பார்த்தேன்.

அவன் என்னைப் பார்த்து 'தங்களுடைய கோத்திரம் என்ன?' என்று நாளுக்காகக் கேட்டான். கோத்திரத் திரத்தைச் சொன்னால் ஹிந்து அல்ல என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு விடலாமென்பது அவன் கேள்வி கேட்டதன் நோக்கம். நான் உடனே 'மௌத்கல்ய கோத்திரம்' என்றேன். 'அப்படியா பாபு; நிரம்ப சந்தோஷம்; நான் பாரத் வாஜ கோத்திரம்' என்றான் அவன், உற்சாகத்துடன். அதனோடு நில்லாமல், ராம நாமத்தை மேலும் மேலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். நான் சொல்லச் சொல்ல, அவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் மெய்மறந்து தாளம் போட ஆரம்பித்தார்கள். சுருக்கமாக, ராம பஜனை சிறிது நேரம் நடந்தது.

அந்த மணிப்பூரிகள் வசிப்பது பாரத நாட்டின் வடகிழக்குக் கோடி; நாங்கள் வசிப்பது தென் கோடி; ஆயினும்

எங்களை இணைத்துக் கொடுத்தது. சகோதரர்களாக உறவு கொண்டாடும்படி செய்தது ராம நாமம். ஹிந்துக்களனைவரையும் ஒன்றுபடுத்துவது ராமகாதையன்றோ? அனைவரையும் சகோதரர்களாகக் கருத வேண்டுமென்று நடைமுறையில் காட்டியவன் கோசலை பயந்த குரிசிலல்லவா? அவனுக்கு ஆயிரங்கோடி வணக்கங்கள்.

உண்மையில் என்னுடைய ராமன்தான். ஆம்; என்னுடைய ராமன் என்று உரிமையோடு அழைக்கிறேன். இந்த பர்மா வழிநடைப் பயணத்தின் போது என்னைக் கைவிடாது காப்பாற்றி வந்தான் என்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை. வழிநெடுக நான் ராம நாமத்தைத்தான் ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தேன்.

ராமபஜனைக்குப் பிறகு அந்த மணிப்பூரிகள், என்னைத் தங்கள் மதிப்புக்குரியவனாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள். 'எங்களுடைய குருநாதராகி விட்டீர்கள் தாங்கள்' என்றெல்லாம் சொல்லி வாயாரப் புகழ்ந்தார்கள். மேற்கொண்டு என்னுடைய பயணத்தை இனிதாகச் செய்ய, தங்களுடைய பூரண ஒத்துழைப்பையும் தருவதாக முகத் தோற்றத்தினால் தெரிவித்தார்கள்.

34. ஏனையில் அமர்ந்து வருகை

மறுநாள் (14-4-42) பொழுது புலர்ந்ததும், அடுத்த முகாமுக்குப் புறப்படத் தயாராகுமாறு டோலிக்காரர்கள் எங்களைத் துரிதப்படுத்தினார்கள். எனக்கு இன்னும் சிறிது தாமதித்துப் புறப்பட வேண்டுமென்று தோன்றியது. ஏனென்

ரூல் குரியோதயக் காட்சியைச் சிறிதுநேரம் கண்டு அனுபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். உயர்ந்த மேட்டுப் பாங்கான இடம்; சுற்று முற்றும் பசுமையின் செழிப்பு; உடம்புக்குத் தெம்பூட்டும் குளிர்ந்த காற்று; வண்ண வண்ணப் பறவைகளின் அணிவகுப்பு; நோக்குந் திசையெங்கணும் குன்றுகளின் முகட்டில் மேகத்திரளின் படிமானம்; செங்கதிர்ச் செல்வன் தோன்றுகிறான். தன் ஆயிரமாயிரம் கிரணங்களைத் தரையென்றும் தருவென்றும், பசிய இலையென்றும் உலர்ந்த சருகென்றும், பாறையென்றும், புற்றரையென்றும், அசை பொருளென்றும் அசையாப் பொருளென்றும் எந்தவித வேற்றுமையும் பாராட்டாமல் எல்லா இடத்தும் எல்லார் மீதும் பாய்ச்சுகின்றான்; பாய்ச்சி எல்லாவற்றிற்கும் உர மூட்டுகின்றான். பார்க்கின்றேன். உளம் பூரிக்கிறது, மெய் மறந்து நிற்கின்றேன். 'சோதியே இருட்டைப் பொசுக்கும் அணற் பிழம்பே, நித்திரையின் சத்துருவே, சோம்பலைச் சாடும் சாட்டையே, என்றெல்லாம் கரங்குவித்து, சிரங்குவித்து ஏத்திப் போற்றினேன். மனம் மலர்ந்தது. கவலையும் சோர்வும் மருண்டு ஓடின; ஊக்கத்தை தோளிற் சாத்திக் கொண்டேன்; மனத்தில் மகிழ்ச்சியை நிரப்பிக் கொண்டேன்; புறப்பட்டேன்.

புறப்படுவதற்கு காலை பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. வக்ஸூவிளிந்து என்னை டோலியில் சுமந்து வந்த மண்ப்பூரிகள் இருவரில் ஒருவன், மேஸ்திரியின் விருப்பப்படி கை பருமனுள்ள ஒரு மூங்கில் கழியை எடுத்து வந்து ஒழுங்கு படுத்தி அதில் தான் மேலே போர்த்தியிருந்த ஈரிழைத் துப்பட்டியை ஏணியாகக் கட்டித் தயாராக வைத்திருந்தான். அதில் நான் அமர்ந்து கொண்டேன். குழந்தைப் பருவத்தில் என்னை என் தாயார் ஏணியில் படுக்க வைத்துத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்தாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய நாற்பத்தேழாவது வயதில் ஏணியில் அமர்ந்து செல்லும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்

தது. உண்மையில், எனக்கு அது புதிய அனுபவம். இரண்டு முழங்கால்களையும் இணைத்து வைத்துக் கொண்டும், இரண்டு கைகளையும் ஒன்று சேர்த்து மார்பில் அணைத்து வைத்துக் கொண்டும், சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருக்கிற மாதிரி இருந்து கொண்டும் வர வேண்டியிருந்த உட்கார்ந்திருக்கும் நிலையும் இல்லை; படுத்திருக்கும் நிலையும் இல்லை; இரண்டுங் கெட்டான் என்பார்களே அந்த நிலை. லேசாக ஒருக்களித்தாற் போல் புரளக் கூட முடியாது. தலையைச் சிறிது தூக்கினால் போதும்; மேலேயுள்ள மூங்கிற்கழி முட்டி விடும். இப்படி மணிக்கணக்காக பிரயாணம் செய்து வந்த தன் பின் விளைவு? நான் சென்னை போந்த சிலநாட்களுக்குப் பிறகு மாதக்கணக்காகப் படுக்கையில் கிடத்தி விட்டது. கால்களை நீட்டவோ மடக்கவோ முடியாமலாகி விட்டது இது பின்னர் பேச வேண்டிய கதை.

இப்படி ஒருவன் தன் துப்பட்டியை எனக்கு ஏணியாகக் கட்டிவிட்டதைப் பார்த்த மற்றொருவன், அவனை விட நான் என்ன குறைந்தவனா என்று சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டுகிற மாதிரி, நான் மேற்போர்வையை எடுத்துக் குளிருக்கு அடக்கமாக இருக்குமென்று எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டே, ஏனை மேலே போர்த்திவிட்டு வெற்றுடம் போடு புறப்பட்டான். இங்ஙனம் இருவர் சுமக்க ஏணியில் அமர்ந்து பிரயாணம் செய்ய முற்பட்டேனாயினும் என் மனம் என்னவோ வேதனைப்பட்டுக் கொண்டு தானிருந்தது. “தங்கள் துப்பட்டிகளை ஏனைக்குப் போர்வையாகவும் ஆக்கிவிட்டு என்னைத் தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகள் திறந்த உடம்போடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒற்றை வேஷ்டி மட்டும் இருக்கிறது. அவர்களுக்குக் குளிரினின்று பாதுகாப்பு தேவையில்லையா? நம்முடைய உடம்பைப் போலத் தானே அவர்கள் உடம்பும். அவர்கள் உடம்பு கட்டு மஸ்தாய் இருக்கலாம். குளிருக்கோ வெயிலுக்கோ தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய சக்தியுடையதாயிருக்கலாம். ஆனாலும் மனித சரீரம் தானே? அதிலும், கை கால்களை வீசிக் கொண்டு வரு

கிறார்களா? ஓர் ஆணையல்லவா சுமந்து வருகிறார்கள்? ஆள் பளுவும் மூங்கில் கழியின் பளுவும் சேர்ந்து அவர்களுடைய இரண்டு தோள் பட்டைகளைத் தழும்பேறச் செய்து விடுமல்லவா? என் சுகத்திற்காக அவர்கள் தங்கள் சுகத்தையல்லவா தியாகம் செய்து விட்டிருக்கிறார்கள். அப்படித் தாங்கள் தியாகம் செய்திருப்பதாக அவர்கள் நினைக்கவாவது செய்கிறார்களா? தியாகம் என்ற சொல்லே அவர்களுக்குப் பொருள் விளங்காத சொல்லாயிருக்கலாம். ஆனாலும் அவர்கள் தியாகிகள். தங்கள் தியாகத்தை அலங்கார பாஷை மூலம் வெளிப்படுத்த அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் செயலின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அவர்கள் இப்படி வெற்றுடம்போடு தாங்கள் வர வேண்டியிருப்பதைப் பற்றிச் சிறிதேனும் வருத்தப்படுகிறார்களா? அவர்கள் முகத்தில் சிணுக்கமுண்டா? மற்றவர்கள் செய்யாத ஒரு காரியத்தைத் தாங்கள் செய்கிறதான பெருமிதமுண்டா? அவைகளுக்குப் பதில் அவர்கள் முகத்தில் புன்சிரிப்பல்லவோ விளையாடுகிறது? நியாயமாகச் செய்ய வேண்டிய ஒரு கடமையைச் செய்வதாகிற ஒருவித திருப்தி அல்லது மன நிறைவல்லவோ அவர்களிடத்தில் காணப்படுகிறது? பிறவித் தியாகிகளோ அவர்கள்? ஏனையில் அமர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கையில் இப்படியெல்லாம் என் சிந்தனை ஓடியது.

இதனால் சிறிது தூரம் வரையில் மௌனமாக இருந்து வந்தேன். ஆனாலும், இரண்டு வார்த்தைகளாவது அவர்களோடு பேச வேண்டுமென்ற துடிப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அவர்களுக்குப் புரிகிற மாதிரி, கொச்சை ஹிந்தியில் 'எனக்காக, நீங்கள் போர்த்திக் கொண்டிருக்கிற துப்பட்டிகளைக் கொடுத்து விட்டீர்களே? இதனால் உங்கள் உடம்பு பாதிக்காதா? எனக்காக நீங்கள் ஏன் இப்படிக்கஷ்டப்பட வேண்டும்' என்று கேட்டேன். அவர்களில் ஒருவன் 'இது என்ன பெரிய காரியமா? எங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் கஷ்டமில்லை.

எங்களைப் போலொத்தவர்களுக்குக் குளிரும் வெயிலும் ஒன்றுதான். நாங்கள் தாக்குப்பிடித்துக் கொள்வோம், உங்களைப் போலொத்தவர்களால் முடியாது. நீங்கள் மனக் கஷ்டப்படாமல் வாருங்கள்' என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு, 'நீங்கள் வழிபூராவும் ராம நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்போலிருக்கிறது. நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டுவந்தால், எங்களுக்குத் தெம்பு உண்டாகும். உங்களைத் தூக்கிச் செல்வதில் எங்களுக்குச் சிரமமே தோன்றாது' என்றவேண்டுகோளையும் விடுத்தான். நான் மறுப்பேனா? வழிநெடுக ராமநாமத்தை உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். அவர்களும் கூடவே சேர்ந்து சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

35. ஒரு சட்டைக்குள் இருவர்

அடுத்துப் போய்ச் சேரவேண்டிய முகாம் சிட்டா; கடல் மட்டத்திற்கு ஐயாயிரத்தறுநூறு அடி உயரமுள்ளது. லும்லிங்கிலிருந்து எட்டரை மைல் தூரந்தான். ஆனாலும் முந்திய நாள் போலவே கடினமான பிரயாணம். செங்குத்தான மலைப் பாதையிலேயே செல்ல வேண்டும். உயரமான சில இடங்களில், ஓர் ஆள் மட்டும் நடந்து செல்லக்கூடிய அகலத்துக்கே பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் நாலாயிரம் ஐயாயிரம் அடி ஆழமுள்ள பள்ளத்தாக்குகள். பாதையிலிருந்து இவற்றைப் பார்க்கிறபோது தலை சுற்றும். மணிப் பூரிகளுக்கு இந்த வழி பழக்கமான வழியாயிருந்த போதிலும் இந்தக் குறுகலான பாதையில் மிகவும் நிதானத்துடனும் ஜாக்கிரதையுடனும் வந்தார்கள்.

ஓரிடத்தில் வந்து கொண்டிருந்தபோது, பேய்க் காற்று எடுத்து விட்டது. என் ஏணையும் வேகமாக ஊசலாட ஆரம் பித்தது. ஏணையோடு பூமியின் அடித்தளத்திற்குப் போய் விட்டதாகவே உணர்ந்தேன். என்னையறியாமலே என்னிரு கண்களும் மூடிக்கொண்டன. நானென்ன? தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகளே பயந்துவிட்டார்கள். தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு ஏணையைத் தூக்கி வந்தார்கள். ராம நாமத்தை உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு வருமாறு என்னை உஷார் படுத்தினார்கள். நானும் அப்படியே சொல்லிக் கொண்டு வந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு காற்றும் நின்றது; வழியும் லேசாகத் திரும்பியது. ஆபத்துக் காலத்தில் கை கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறவன் ஆண்டவன் ஒருவன் தான் என்ற அசையாத நம்பிக்கை கள்ளங்கபடற்ற அந்த மணிப்பூரிகளின் உள்ளத்தில் எவ்வளவு ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிற தென்பதை அப்பொழுது கண்டு கொண்டேன்.

இந்தக் குறுகலான பாதைக்குக் கீழ் மட்டத்தில் மேகங்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன, இந்த மேகங்கள் தான் எத்தனை எத்தனை வடிவங்களெடுத்து உலவின! யானை போல்வன சில; கை கால்களை வீசிக் கொண்டு செல்லும் வாட்ட சாட்டமான மனிதனை போல்வன சில மலர்ந்திருக்கும் தாமரை போல்வன சில; தோகை விரித்துக் கொண்டு நிற்கும் மயில் போல்வன சில; சில மேகங்கள் கடல் அரசன் மீது காதல் கொண்டதனாலே என்னவோ அவனை நாடி வேகமாகச் சென்றன. ஊடலுக்குப் பிறகு கூடும் காதலர்களைப் போல், சில மேகங்கள் முதலில் சிறிது தூரம் இரண்டாகப் பிரிந்து சென்று; பிறகு ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு போயின.

இந்த மஹிமையான காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு செல்லச் செல்ல, என் மனத்தில் ஒரு வித சாந்தி ஏற்பட்டது. ஏணையில் கூனிக் குறுகி உட்கார்ந்து வருவதனால் ஏற்பட்ட

வலியை மறந்திருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் இந்த மேகங்கள் எந்த விதமான கைமாற்றையும் எதிர் பாராமல் உலகத்திற்குச் செய்துவரும் உபகாரத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன். இவை கருணை மழையைப் பொழியா விட்டால் ஜீவராசிகளோ, தாவர வர்க்கங்களோ உயிர் பிழைத்திருக்க முடியுமா? மேகமே, உலகத்தைக் காக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற திருமால் உன்னுடைய உபகார சிந்தையும் கருணை உள்ளமும் தனக்கு என்றென்றும் இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் உன் நிறத்தைத் தன் நிறமாக்கிக் கொண்டான் போலும். நீ பரோபகாரி என்று தெரிந்துதான் காளிதாஸ மகாகவி உன்னைத் தூதனாக நியமித்து பாரத தேசமெங்கனும் அனுப்பினான் போலும் !

இங்ஙனம் மேகத்திற்கு மேற்பட்ட குறுகலான யாதையில் ஏணியில் வந்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு சக்கிலியர் குடும்பம் நாலைந்து குழந்தைகளுடன் கூடவே வந்து கொண்டிருந்தது. கடைசியாகப் பிறந்தவை இரட்டைக் குழந்தைகள். சில மாநங்கள்தான் ஆகியிருக்கும். குடும்பத்தின் தலைவன், அவ்விரண்டு குழந்தைகளையும் ஒரு காலடியில் சதுரமான இரண்டு பலகைகளை வைத்து, தோள்மீது தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். குடும்பத் தலைவி தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை ஒரு கோணிப்பையில் சுட்டி அதை இடுப்பில் சுமந்து வந்தான். குழந்தைகளில் மூத்தது ஒரு பெண், சுமார் எட்டு வயதிற்குக். இடுப்பில் இரண்டு முழத் துண்டும் கிழந்திருந்த ரவிக்கையும் அதன் உடை. மேலே ஒரு தாவாணி கூட கிடையாது. அதற்கடுத்தவை இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். ஒருவனுக்கு ஆறு வயது; மற்றொருவனுக்கு நான்கு வயது; இப்படி அவ்விரண்டு பேரும் பிறந்த வடிவத்தோடு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். குளிரினின்று பாதுகாத்துக் கொள்ள மூன்று குழந்தைகளும் தங்கள் மார்க்பை, இரண்டு கைகளாலும் முடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றப் பெரியவர்களோடு சேர்ந்து வரவேண்டு

மென்பதற்காக இவர்கள் நான் அமர்ந்து வந்த ஏணையைத் தொடர்ந்தாற்போல் ஓட்டத்திலேயே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். நான் ஏணையில் உட்கார்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து இவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டார்களோ? உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய பருவமோ பக்குவமோ இவர்களுக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை அல்லவா? ஆனாலும் முகத்தில் எவ்விதச் சோர்வோ, சலிப்போ காட்டாமல் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த மூவரையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்த எனக்கு ஒரே வேதனை! என்ன அநியாயம் இது? யாருக்கும் யாருக்குமோ யோர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, அந்தப் போருக்கு எந்த விதத்திலும் சம்பந்தப்படாத அந்தப்போரின் காரண காரியங்களைப்பற்றிச் சிறிதும் அறிந்து கொள்ள முடியாத பாமர ஜனங்கள், வருணிக்க முடியாத துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே? எத்தனை குடும்பங்கள் நாதனற்றுப் போயிருக்கின்றனவோ? உழைத்துப் பிழைக்க முடியாத வகையில் எத்தனை பேர் உடலுனமுடையவர்களாகி விட்டிருக்கிறார்களோ? இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நினைக்க நினைக்க என் கண்களில் நீர்பெருகத் தொடங்கியது. ஆனாலும் அப்பொழுது நான் என்ன செய்யக்கூடும்?

சிறிது தூரம் வரை இந்த மூன்று குழந்தைகளும் ஓட்டத்தில் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். இதற்கு மேல் என்னால் சும்மாயிருக்க முடியவில்லை. என் மேல் சட்டையை (கதர் ஜிப்பாவை)க் கழற்றி முத்த பையனிடத்தில் கொடுத்தேன். அதை அவன் ஆவலோடு வாங்கி உடம்பில் போட்டுக் கொண்டபோது, அவனுக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. இளங்கன்று போல் துள்ளிக் குதித்தான். அவனுக்கு அந்த சட்டை பெரிதாயிருந்தது. அதைப் பார்த்த அவனுக்கு அடுத்த நான்கு வயதுச் சிறுவன் அந்தச் சட்டைக்குள் நுழைந்து கொண்டான். இருவருக்கும்

அது போதுமானதாகவே இருந்தது. குளிருக்குப் பாதுகாப்பு கிடைத்து விட்டதாக மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஆனால் ஒரு கண நேரந்தான் அந்த மகிழ்ச்சி. ஒரு சட்டையை இரண்டு பேர் போட்டுக் கொண்டு எப்படி நடந்து வரமுடியும் தட்டுத் தடுமாறி இரண்டு மூன்று அடி எடுத்து வைத்த பிறகு இளைப்பை யனுக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது. சட்டையிலிருந்து வெளி வந்து விட்டான். மூத்தவனைப் பார்த்து 'நீயே இந்த சுகத்தை அனுபவி' என்று சொல்லுகிற மாதிரி அவனுக்குச் சமிக்ஞை செய்துவிட்டுப் பின்னாடி சிணுங்கிச் சிணுங்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. என்னிடம் இன்னொரு சட்டை இருந்திருந்தால் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கலாமே என்று தோன்றியது. ஆனால் அந்தச் செல்வம் அப்பொழுது என்னிடத்தில் இல்லை.

எனக்கிருந்த ஒரு சட்டையைக் கொடுத்த பிறகு நான் வெற்றுடம்போடு தான் இருந்தேன். ஆனால் மணிப்பூரிகளின் துப்பட்டி எனக்குப் போதுமான பாதுகாப்பாயிருந்தது. அடுத்த முகாம் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு, வேறொரு சட்டையை உபயோகித்துக் கொண்டேன். ஆனாலும் சிறிது தூய்மை சட்டையில்லாமல் வந்தது, என் உடம்பை லேசாகப் பாதித்து விட்டது. மார்ச்சளி கட்டிக் கொண்டு இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவதிப்பட்ட பிறகு சரியாகி விட்டது. இதற்காக நான் சிறிதும் வருந்தவில்லை. மேலும் இரண்டு சட்டைகள் இருந்திருந்தால் அந்தக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்திருக்கலாமே, அப்படிக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற வருத்தமே எனக்கு ஏற்பட்டது. காவடியில் தூக்கி வரப்பட்ட இரட்டைக் குழந்தைகள் குளிர் தாங்கமுடியாத காரணத்தினாலோ என்னவோ அடுத்த முகாமுக்கு அந்தக் குடும்பம் வந்து சேருவதற்கு முன்பு இறந்து விட்டன.

இந்த உயர்ந்த மலைப் பகுதியில் வந்து கொண்டிருந்த போது, பிரயாணிகளில் பலர். குளிர் தாங்க முடியாததாலோ

நடை தாள முடியாததாலோ உயிரிழந்து விட்டனர். இவர்களுடன் கூட வந்து கொண்டிருந்த உற்றூர் உறவினர் இவர்களுக்காக அங்கேயே தங்கி அழுது கொண்டிருக்கமுடியுமா? பெயரளவிலாவது ஈமச்சடங்குகளென்று ஏதாவது செய்ய முடியுமா? போனவர்களை உருட்டிக் கீழே தள்ளி விட்டு மேலே போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். அப்படித் தான் செய்தார்கள்.

மனிதன் எப்பொழுதுமே, தனக்கு மிஞ்சின ஆபத்திற்கோ, துக்கத்திற்கோ உட்படுகிறபோது, அவன் உள்ளத்திலுள்ள அற்ப சொற்பமான ஈரங்கூட உலர்ந்து போய்விடுகிறது. கல்நெஞ்சமாகிவிடுகிறான். பனிக்குளமாக வேண்டிய அவன் கண்கள் பாழுங்கிணறுகளாகின்றன. 'வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்' என்று யாரோ ஒருவர் எப்பொழுதோ பாடினது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்குமோ தெரியாதோ, அந்த வாசகத்தின் உண்மையை நேரடியான அனுபவத்தின் மூலம் உணர்ந்து கொண்டு விடுகிறான். ஆனால் இந்த அனுபவம் சிறிது நேரந்தான், அவனிடம் தங்கியிருக்கிறது. உணர்ந்த உண்மையைச் சீக்கிரத்தில் மறந்து விடுகிறான். 'ஊருஞ்சதம், உற்றருஞ் சதம், தானும் தான் பெற்ற பேரும் பொருளும் சதம், எல்லாம் சதம்' என்ற எண்ணத்தின் மீது ஊர்ந்து சென்று பழையபடி சம்சாரச் சூழலில், பந்த பாசங்களில் சிக்கிக் கொண்டு நெளிய ஆரம்பித்துவிடுகிறான்.

36. இயற்கைக் காட்சிகள்

'கைக் கெட்டியது வாய்க் கெட்டவில்லை' என்று சொல்வார்கள். இந்த வாசகத்தின் உண்மையை இந்த

மலைப் பயணத்தின் போது, பிரயாணிகள், அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவர்களானார்கள். வழி நெடுக, ஏறக்குறைய வக்ஸு முகாமை விட்ட சிறிது தூரத்திலிருந்து கடைசி முகாம் வான்சிங் என்ற இடத்திற்குச் சிறிது முன்பு வரையில், பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் கண்ணுக்குத் தெரிகிற தூரத்தில் மலைச் சரிவுகளிலும் மலை ஏற்றமான பகுதிகளிலும் மா, பலா, வாழை, தென்னை, நாவல், விளா முதலிய மரங்களிலிருந்து காய்களும் கனிகளும் கொத்துக் கொத்தாக, குலைகுலையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

பிரயாணிகளுக்கு இவற்றைப் பார்க்கும்போது நாவில் ஜலம் ஊறும். பறித்துத் தின்றால் பசியடங்கும் என்ற எண்ணமும் தோன்றும். ஆனால் இந்த எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த முடியாது. ஏனென்றால் இந்த மரங்கள், சுட்டிக் காட்ட மட்டும் முடிகின்ற முந்நூறு நானூறு அடி தூரத்தில் சரிவிலோ, ஏற்றத்திலோ இருக்கும். கிட்டச்செல்ல முடியாது. கீழே இறங்கிச் செல்ல முயன்றால், ஒன்று, குப்புற கவிழ்ந்து உருண்டு உருண்டு கீழே போக வேண்டும். அல்லது மேலே ஏறிச் செல்ல முயன்றால், கால் சறுக்கிச் சறுக்கித் தலை கீழாக விழவேண்டும்.

தவிர சில இடங்களில், நெருக்கம் நெருக்கமாக இருக்கும் மலர்ச் செடிகள், இவற்றில் பல வண்ண மலர்கள் பூத்துக் கிடக்கும். இவை அளிக்கும் வாசனையை நாம் நன்கு நுகர்ந்து கொண்டு போகலாம். இந்த வாசனை வயிற்றுப் பசியைத் தீர்க்காது போனாலும் மனத்திற்குச் சிறிதளவு இன்பத்தை அளிக்கும்.

இன்னும் சில இடங்களில், பூச் செடிகள் நெடிய மரங்களைத் தழுவிக்கொண்டு மேலே படர்ந்து சென்று உச்சாணிக்கிளைக்குப் போன பிறகு காற்றினால் அசைந்து ஆடிக் கொண்டிருக்கும். அவற்றைப் பார்க்கும்போது, சுய பலமில்

லாத மெலியார் சிலர், தம்மினும் வலியாரோடு சேர்ந்து கொண்டு விட்ட, தமக்கு மிஞ்சினவர் யாருமில்லையென்று தலையை ஆட்டி ஆட்டிப் பேசுவார்களே அவர்களை நினைக்கத் தோன்றும்.

பசுமைக்கும் எளிமைக்கும் எடுத்துக் காட்டுப் போல் இருக்கும் இந்த மலர்ச் செடிகளையும் காய் கனி மரங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே போகிற போது, 'ஐயோ' யாருக்கும் பிரயோஜனப் படாமல் இவ்வளவும் வீணாகப் போகிறதோ' என்று நமக்குத் தோன்றும். மற்றும் இவை-பிறர்க்குப் பிரயோஜனப் படாமல் செழித்து கொழித்திருக்கும் இவை-பாசி படிந்திருக்கிற அளவுக்குப் பொருட் செல்வம் படைத்த சிலர், அந்தச் செல்வத்தில் சிறு பகுதியைக் கூட பிறர்க்குப் பயன்படுத்த மனமில்லாதவர்களாய், அதே சமயத்தில், அந்தச் செல்வத்தைப் பிறர் மெச்ச, பரப்பிக் காட்டுகிறார்களே அப்படிப்பட்ட உலுத்தர்களை நமக்கு நினைவு படுத்தும். பொதுவாக, காட்டில் தன்னிசையாக உற்பத்தியாகி வளர்கிற பொருள்கள் செழுமையாயிருக்கு மென்று சொல்வார்கள். நேரில் பார்த்தால் தான் இது எவ்வளவு உண்மை என்பது தெரியும்.

இயற்கை வளமை மிகுந்த இந்த இடங்களை நான் பார்த்துக் கொண்டு வரும்பொழுது, ஒவ்வொரு இடமும் அழகும் அமைதியும் இங்கிருந்துதான் பிறந்தனவே என்று எண்ணுவேன். ஒவ்வொரு இடத்திலும் சிறிது நேரம் தங்கித் தங்கித்தான் வருவேன். ஏனை தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகளும் என் உள்ளக் கிடக்கையை அறிந்து எனக்கு உதவியாயிருந்தார்கள். அந்தந்த இடத்தில் தங்கி ஆயுள் பூராவையும் அங்கு கழித்து விட்டாலென்ன என்று நினைப்பேன். ஆனால் நினைப்போடு சரிதான். 'நினைப்பைச் செயலாக்குவதற்கான பக்குவம் உனக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை' யென்று யாரோ ரகசியமாகக் காதில் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போவது போல இருக்கும். மேற்கொண்டு பயணப்பட வேண்டியதுதான்.

இந்த இயற்கைக் காட்சிகளைத் தவிர, வழி நெடுக, அதாவது வக்ஸு முகாமுக்குப் பிறகு வான்சிங் முகாம்வரை மலைஜாதியினர் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களைப் பயிரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் காட்சிகளையும் பார்த்து வந்தேன். மேலிருந்து கீழே நெடுக்க வாட்டில் வகுக்கப் பட்ட பாத்திகளில் பயிர்கள் பச்சைப் பசேலென்று வளர்ந்து ஆடி அசைவது பச்சைப் பாம்புகள் நெளிந்து கொடுப்பது போல் இருக்கும். சில இடங்களில் இந்தப் பாத்திகளில் கருமை படர்ந்திருக்கும். பயிர்கள் முற்றிப் பக்குவமடைந்த பிறகு கதிர்களை அறுத்துக்கொண்டு, தாள்களை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி விடுவார்கள். தாள்கள் எரிந்து அந்த நிலத்திலேயே படிந்து நல்ல எருவாகிவிடும். அடுத்துப் பயிரிடுவதற்கு நிலம் பண்பட்டதாகி விடும்.

37. வறுத்த கேழ்வாகு கொடுத்த வேளை!

கூடலை பத்து மணிக்கு சுமாருக்கு லும்லிங் முகாமிலிருந்து புறப்பட்ட நாங்கள் மாலை சுமார் ஐந்து மணிக்கு சிட்டா முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். எட்டரை மைல் தூரத்திற்கு ஏழு மணி நேரம் பிடித்தது.

வசதிக் குறைவான இடத்தில் இந்த முகாம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. உயர்ந்த மலைப்பகுதியானபடியால், குளிர் அதிகம். பிரயாணிகள் தங்குவதற்கென வேயப்பட்டிருந்த கீற்றுக் கொட்டகைகள் குளிரினின்று பாதுகாப்பு அளிக்கக் கூடிய வகையில் இருக்கவில்லை. ஈரமான தரை; அதுவும் சமனாகப்படவில்லை. உடம்பில் ஊசி குத்துவதுபோல், சில்லென்று காற்று சுழன்று சுழன்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் வந்து சேர்ந்த சிறிது நேரத்திற்குள்ளாகவே மையி ருட்டுக் கப்பிக்கொண்டு விட்டது. கையோடு கொண்டு வந்திருந்த சின்னஞ் சிறு மெழுகுவார்த்திகளில் ஒன்றை ஏற்றினால் அது உடனே அணைந்துவிடும்; தீக்குச்சியும் சீக்கிரத்தில் பற்றாது. மூன்று நான்கு தடவை மெழுகுவார்த்தியை ஏற்றி வைத்துக்கொள்ள முயன்று தோல்வியடைந்தோம். சளிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த நிலையில் ஆகாரம் என்னவேண்டிக் கிடக்கிறது? என்ன முயன்றாலும் தயாரித்துக் கொள்ள முடியாதென்பது நிச்சயம். எனவே உண்ணாவிரதம் எங்களை வலிய வந்தடைந்தது. நித்திரா தேவியும் கூடவே வந்து விட்டாள். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் எங்களை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டாள். உண்ணா நோன்பு இருக்கிறவர்களை அரவணைத்துக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லையோ என்னவோ? ஆனாலும் பிரயாண அலுப்பு எங்கள் கண்களை மூடச்செய்தது. இப்படித் தூங்காமலே கண்களை மூடிக் கொண்டு இராப்பொழுதைக் கழிக்க வேண்டியவர்களானோம்.

நடு நிசியிருக்கும். என் வாழ்க்கைத் துணைவி, தன் உள் ளங்காலை ஏதோ ஒரு பிரயாணி நக்குவதுபோல் உணர்ந்து, மெழுகுவார்த்தியை ஏற்றிப் பார்த்தாள். அது சிறிது வெளிச்சம் கொடுத்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் ஒரு முள்ளம்பன்றி தன் முட்களை விரித்துக் கொண்டு ஓடியது தெரிந்தது. நல்ல வேளையாக அதன் முட்கள் அவள் உடம்பில் படவில்லை. அவள் உள்ளங்களில் அது என்ன ருசி கண்டதோ?

எப்படியோ அன்றிரவைக் கழித்து விட்டு மறுநாள் (15-4-42) காலை சுமார் எட்டு மணிக்கு மேல் நும்டாக் என்ற அடுத்த முகாமுக்குப் புறப்பட்டோம். இது கடல்மட்டத் திற்கு நாலாயிரம் அடி உயரத்தில் உள்ளது. சிட்டாவிலிருந்து இது எட்டரை மைல் தூரம். ஆனாலும் கடினமான பயணம். ஏனென்றால் மலை இறக்கத்திலேயே வரவேண்டியிருந்தது. சாதாரணமாக மலைப்பகுதியில் ஏறு முகத்தில் செல்வதைக்

காட்டிலும் இறங்கு முகத்தில் செல்வதுதான் கடினம். ஒழுங்கான படிகளில்லை. கால் சறுக்கி விழக்கூடிய இடங்கள் பல. உடம்பின் மேல் பாகத்தைப் பின் பக்கம் லேசாகத் தள்ளி விட்டுக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற் போல் நடந்தால்தான் சறுக்கி விழாமல் இருக்கலாம். உடம்பை முன் பக்கம் சிறிது வளைத்துக் கொடுத்தாற்போல் நடக்க முற்பட்டால் தலை கீழாக உருண்டு போக வேண்டியதுதான். என் கூட வந்த நண்பர்கள் மிகுந்த பிரயாசையுடனேயே இந்தப் பயணத்தைச் சமாளித்தார்கள். இந்த விஷயத்தில் டோலியில் வந்த பெண்டுகளும், ஏனையில் வந்த நானும் ஓரளவு அதிருஷ்ட சாலிகள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்த வழிநெடுக ஆங்காங்கு மலைபருவிகள் காட்சி யளித்தன. மேலே இருந்து கீழே இவை நுரையுடன் கூடி இழிந்து வருகிறபோது அதிகளின் அவலநிலை கண்டு இந்த மலைகள், நெஞ்சம் கரைந்து துக்கக் கண்ணீர் வடிக்கின்றனவோ என்று தோன்றியது. பல இடங்களில் இந்த அருவி களைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தோமாயினும், இவை பிரயாணிகளின் உபயோகத்திற்குத் தகுதியுடையனவாயில்லை. குளிப்பதற்கோ குடிப்பதற்கோ இவற்றை உபயோகித்தால் மலேரியா காய்ச்சல் வருமென்று எங்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இருந்தும் ஈயாதாரை நினைவுறுத்தின இந்த அருவிகள். குடிநீர் கிடைக்கப்பெறாமல் பிரயாணிகள் பலர் தவியாகத் தவித்துப் போயினர் இந்தத் தவிப்பை ஆங்காங்கு இருந்த மலைவாசிகள், பணம் சம்பாதிப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். மலைப்பகுதிகளில் விளையும் ஒருவகை அரிசியைப் பக்குவப்படுத்திச் சாராயமாகக் காய்ச்சி சிறு சிறு குப்பிகளில் நிரப்பி, ஒரு குப்பி ஆறண வீதம் விற்பனை செய்ய முற்பட்டனர். தாகத்தினால் தவித்துக்கொண்டு வந்தவர்கள், வாங்கிக் குடித்தார்கள். தாகம் தீர்ந்ததோ என்னவோ, ஒருவிதமான மயக்கத்திற்குட்பட்டார்கள். இந்த மயக்கத்தினால் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தார்கள்.

எனக்கு நா வறட்சி இல்லாமலில்லை. ஆனாலும் இந்தக் குடிக்கு நான் ஆளாகவில்லை. என் முன்னோர்கள் செய்த புண்ணியம் என்றே சொல்ல வேண்டும். மற்றவர்களைப் போல் நான் ஒரு குப்பியை வாங்காமல் வந்ததைப் பார்த்து ஏனை தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகள், என்னிடம் அதுகாரும் காட்டி வந்த மரியாதையை மேலும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஏனையில் கால்களை முடக்கி வைத்துக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த எனக்கு, சிறிது தூரம் நடந்தால் நல்லது என்று தோன்றியது. ஏனையிலிருந்து வெளிபட்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். ஓரிடத்தில், ஒரு நாகன், கேழ் வரகை லேசாக வறுத்து வைத்துக் கொண்டு, ஒரு செரங்கை (கைப் பிடி அளவு) இரண்டணு என்று விற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்து எனக்குப் பரிதாபம் உண்டாயிற்று. முதுமைப் பருவத்தின் முதிர்ந்த நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தான். வறுமையோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று தெரிந்தது. எனக்கும், வாயை அசைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டு போனால் தாகத்தை மறந்திருக்கலாம் போல் தோன்றியது. எனவே அவனுக்கும் உதவி செய்தாற்போலிருக்கும், எனக்கும் தாகந் தணிந்தாற் போலிருக்கும் என்று எண்ணி ஒரு கைப்பிடி கேழ்வரகை இரண்டணு கொடுத்து வாங்கிக் கொறித்துக் கொண்டு நடந்தேன். அப்பொழுது டோலியில் வந்த பெண்களும் கூட வந்த என் நண்பர்களும் சற்று முன்னோக்கிச் சென்று விட்டிருந்தார்கள். ஏனையோடு வந்த மணிப்பூரிகள் இருவரும் நானும் மட்டுமே வந்து கொண்டிருந்தோம். சிலகெஜ தூரம் வந்திருப்பேன். விக்கல் எடுத்தது பாருங்கள்; முச்சை அடக்கிப் பார்த்தேன். முச்சே போய் விடும் போலிருந்தது. கடைசி காலத்தில் விக்கல் எடுக்குமென்பார்கள். அந்த விக்கல் தானே என்று எண்ணி, கடைசி முச்சுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

38. மணிப்பூரிகளின் கலையுணர்ச்சி

மணிப்பூரிகள் இருவரும் பயந்து போயினர். ஆனால் ஆண்டவனுடைய கட்டளை நான் இன்னும் சிலகாலம் உயிரோடு இருக்க வேண்டுமென்றிருந்தது போலும். சுமார் அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு விக்கல் தானாகவே நின்றது; தாகமும் மறைந்து விட்டது. இந்த அரைமணி நேர அநுபவத்தை என்னால் மறக்க முடியாது.

நும்டாக் முகாம் ஓர் ஆற்றோரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மனோரம்மியமான சூழ்நிலை. ஆனால் பேய்க்காற்று வீசிக் கொண்டே இருந்தது. இதனால் முதலில் ஓரிடத்தில் அமைத்துக்கொண்ட ஜாகையை வேரோரிடத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டோம். இந்தப் புதிய இடத்தில் சமையல் செய்து கொள்வதற்கான வசதிகளிருந்தன. சமையலுக்கு ஆற்று நீரையே உபயோகித்துக் கொண்டோம். நல்ல வேளையாக அதனால் எங்கள் உடம்பு பாதிக்கப்படவில்லை. தவிர, பச்சைக் காய்கறிகள் இங்கு கிடைத்தன. இவற்றைப் பார்த்ததும் எங்களுக்கு நல்ல பசி எடுத்து விட்டது. நன்றாக இருட்டுவதற்கு முன்பு சமையல் சாப்பாட்டை முடித்து கொண்டோம். முந்திய இரவு நல்ல தூக்கம் இல்லாதமலிருந்ததற்குப் பரிசாரமாக அன்றைய இரவில், களைப்புத் தீரத் தூங்கினோம்.

மற்றும் இந்த முகாமில்தான், வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சில நாட்களுக்கு முற்பட்ட பத்திரிகைகளாலும் அவற்றைப் புரட்டிப் பார்ப்பதில் எங்களுக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. குறிப்பாக, என்னைப் பொறுத்த மட்டில், பத்திரிகை பாராத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே என்ற ரீதியில் அன்றாடக் காலைப்

பொழுதைச் செலவழித்து வந்த பழக்கத்தினால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்பட்ட மசிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் என்னுடைய மகிழ்ச்சி கூடுதலாகவே இருந்ததென்று சொல்ல வேண்டும்.

மறுநாள் (16-4-42) காலை, சுமார் ஏழுமணிக்கு முந்தின நாள் மாலை சமையல் செய்ததில் மிகுந்திருந்ததைக் கட்டுச் சாதமாகக் கட்டிக்கொண்டு, வான்சிங் என்ற அடுத்த முகாமுக்குப் புறப்பட்டோம். சுமார் ஏழரை மைல் தூரம் இருக்கும். பத்து மணி சுமாருக்கெல்லாம் இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டோம். பாதை அதிக ஏற்ற இறக்கங்கள் இல்லாதிருந்தபடியால் பயணம் கடினமில்லாமல் இருந்தது; சீக்கிரத்தில் வந்து சேர்ந்து விடவும் முடிந்தது.

வான்சிங்குக்கு வந்து சேரு முன்பு, நும்டாக் முகாமி லிருந்து சுமார் ஒன்றரை மைல் வந்த பிறகு ஹீரோக் என்ற ஒரு சிற்றூர் இருக்கிறது. மணிப்பூர் ராஜ்யத்தின் எல்லைக்குட்பட்டது.

மணிப்பூர் ராஜ்யம் அப்பொழுது (1942-ஆம் வருஷம்) ஒரு சுதேச சமஸ்தானமாயிருந்தது. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிறகு 1949-ஆம் வருஷம் இது, இந்திய அரசாங்கத்தின் நேரடியான நிர்வாகத்திற்குட்படுத்தப் பெற்றது.

ஹீரோக் வந்த பிறகுதான், ஜனநடமாட்டத்தையும் நாகரிகச் சின்னங்களையும் எங்களால் பார்க்க முடிந்தது. இந்தச் சிற்றூரில் வீடுகளைல்லாம் எவ்வளவு சுத்தமாயிருந்தன! சின்னஞ்சிறு குடில்கள் போல் இருந்தன. என்னுடைய ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கலைக் கோயிலாகவே திகழ்ந்தது. எளிமை, இனிமை, அழகு ஆகியவெல்லாம் ஒவ்வொரு குடிலும் குடியிருப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்பும், திறந்த வெளி; அது, வீட்டிலுள்ளவர்

களுடைய பரந்த மனத்திற்குக் கட்டியங் கூறுவதுபோல் இருந்தது.

ஒரு வீட்டில் நுழைந்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். ஏனையிலிருந்து இறங்கி உள்ளே சென்றேன். உட்புறம் ஆண்டளும் பெண்களுமாக நாலிந்து பேர் இருந்தனர். என்னைப் பார்த்தவுடன் கை கூப்பி வரவேற்று, நான் வந்த காரணத்தை அறிய விரும்பினார்கள். 'வெளியிலிருந்து பார்க்கும் போது வீட்டிற்குள் நுழைந்து பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. அதனால் வந்தேன்' என்று சுருக்கமாகச் சொன்னேன். வீட்டின் உட்புறத்துத் தரையும் சுவர்களும் எவ்வளவு மழ மழப்பாயிருந்தன! சுவர்களின் உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் எத்தனை வண்ண வண்ண ஓவியங்கள்! ஓவியக்கலை இவர்களுடன் பிறந்த ஒன்று போலும் என்று கருதினேன். அவர்களும் அன்போடு, பழங்கும் உட்பகுதியையும், கையாளும் பாத்திரங்களையும் ஒளிவு மறைவின்றிக் காட்டினார்கள், வீட்டின் அமைப்பையும் அழகையும் நான் பாராட்டிப் பேசிய போது அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது. 'நாங்கள் ஏதாவது கொடுத்தால் நீங்கள் சாப்பிடுவீங்களா?' என்று அவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட போது, அந்தக் கேள்வியிலே எவ்வளவு பணிவு! பார்வையிலே எவ்வளவு கனிவு! 'எனக்கு இப்பொழுது ஒன்றும் தேவையில்லை. உங்கள் அன்பே எனக்குப் போதும்' என்று சொல்லி அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, வெளியே வந்தேன்.

நான் மேற்படி வீட்டிற்குள் சென்ற போது, என்னோடு ஏனை தூக்கி வந்த மணிப்பூரிகள் இருவரும் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய இனத்தவரோடு ஒரு சில நிமிஷங்கள் நான் கலந்து பழகியது மிகப் பெருமையாயிருந்தது. என்னிடத்தில் அவர்கள் செலுத்திய அன்பும் மதிப்பும் மேலும் அதிகப்பட்டன.

ஹீரோக்கிலிருந்து வான்சிங் வரையில் ஆங்காங்கு மரத்தடிகளிலோ, சிறிய சிறிய குளங்களின் கரைகளிலோ சிவபிரானுடைய கற்சிலைகள் பல இருந்தன. பாதை வழியே செல்லும் ஒவ்வொரு மணிப்பூரியும் ஒவ்வொரு சிலை முன்பும் மிதியடியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு ஒருமுறையாவது வலம் வந்து, கண் மூடிய வண்ணம் கை கூப்பித் தொழுது விட்டுத் தான் மேற்கொண்டு செல்வான். ஆண்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள் ஆகிய எல்லோருமே இந்தப் பழக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தார்களென்பதை நான் பார்த்து வந்தேன்.

39. அன்பின் பிணைப்பு

வான்சிங் முகாம், வக்ஸீ முகாமைப் போல் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. தங்குவதற்கென்று கட்டப்பட்டிருந்த கொட்டகைகளில் பிரயாணிகள் தரைமட்டத்திற்குச் சுவர் ஓர் அடிக்கு மேல் மூங்கில் கழிகளைப் பரப்பி, குறுக்கும் நெடுக்கு மாகக் கயிறுகளைப் போட்டுக் கட்டியிருந்தார்கள். இவற்றின் மீது உட்கார்ந்தாலோ, படுத்தாலோ உறுத்தும். ஆனால், கீழே ஈர மண்ணின் மீது இருப்பதைக் காட்டிலும் இது சற்று வசதியாகவே இருந்ததென்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்தக் கொட்டகைகள் ஒன்றில் நாங்கள் ஓர் இடம் பிடித்துக் கொண்டு, சாமான்களைப் போட்டு விட்டு, முதல் வேலையாக, கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கட்டு சாதத் தைச் சாப்பிட்டுப் பசியாற்றிக் கொண்டோம். பிறகு டாலிகளை யும், ஏணையையும், தூக்கி வந்தவர்கள், சாமான்களைச்

சுமந்து வந்தவர்கள் ஆகிய இருபத்தாறு பேரும் பெற வேண்டிய கட்டணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளச் செய்ய முற்பட்டோம். ஓர் ஆளுக்கு ஒன்பது ரூபாய் விழுக்காடு கொடுக்கப்படுமென்றும் இதற்கு இவர்களை அமர்த்திக் கொண்டு வந்தவர்கள் அத்தாட்சிச் சீட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், இந்த அத்தாட்சிச் சீட்டு பெற்றுக் கொண்டு வருகிறவர்களுக்கு, வான்சிங்கில் தற்காலிகமாக நிறுவப்பட்டுள்ள கஜானாவிலிருந்து பணம் பட்டுவாடா செய்யப்படுமென்றும் அரசாங்க அறிக்கையொன்று கூறியிருந்தது. இதை அனுசரித்து, இருபத்தாறு பேருக்கும் அத்தாட்சிச் சீட்டுக் கொடுத்தோம்.

ஒரு டோலிக்கு நான்கு பேர் விகிதம் மொத்தம் $4 \times 9 = 36$ ரூபாயாகிறது. அதாவது டோலியில் வந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இந்திய அரசாங்கம் முப்பத்தாறு ரூபாய் விகிதம் செலவழித்தது. சாமான்கள் தூக்கி வந்தவர்களோடு சேர்த்து மொத்தம் இருபத்தாறு பேருக்கு, (ஆளொன்றுக்கு ஒன்பது ரூபாய் விகிதம் $26 \times 9 = 234$) இருநூற்று முப்பத்து நான்கு ரூபாய் எங்கள் குழுவினருக்காகப் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டது.

டோலிகாரர்களும் மற்றக் கூலியாட்களும், நாங்கள் கொடுத்த அத்தாட்சிச் சீட்டுடன் கஜானாவுக்குச் சென்று பணம் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்து எங்களிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார்கள். ஆனால், மேஸ்திரி மட்டும் அவர்களுடன் செல்லாமல் தயங்கித் தயங்கி நின்றான். எங்களிடம் அதிகப்படியான இனும் எதிர்பார்த்து அவன் தயங்கி நின்றான் என்று சொல்வதற்கில்லை. அப்படிப்பட்ட மனிதன் என்று அவனைச் சொல்ல முடியாது. எங்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் நிற்கிறான் என்று அவன் முகக்குறி கூறியது. அப்படியானால் அவனை எங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு வர முடியுமா? அவன்தான் வருவானா? அவன், குறிப்பாக

என்னைப் பற்றி அவன் என்ன மதிப்புப் போட்டிருந்தானோ எனக்குத் தெரியாது. சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அவனைப் பார்த்து 'மற்றவர்கள் போய் விட்டார்களே; நீ அவர்களுடன் போகவில்லையா?' என்று கேட்டேன். அவன் கண்ணீர்விட ஆரம்பித்தான். எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. 'என்ன வேண்டும் உனக்கு' என்றேன். 'எனக்கென்ன வேண்டும் பாபூ? உங்களை விட்டு எப்படிப்பிரிந்து போவேன்?' என்று தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டான். என் மனம் மெழுகாகியது. அவனை எப்படிச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்புவது? ஒரு கண நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். பிறகு, உடுத்திக் கொண்டிருந்த கதர் வேஷ்டி, அணிந்து கொண்டிருந்த கதர் ஜிப்பா, குல்லாய், அங்கவஸ்திரம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவனிடம் கொடுக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. வேற்றுடை மாற்றிக் கொண்டு, அப்படியே எல்லாவற்றையும் கழற்றி அவனிடம் கொடுத்தேன். அவனும் பணிவோடு பெற்றுக் கொண்டான். தான் அதுகாரும் உடுத்தியிருந்த வேஷ்டி முதலியவற்றைக் களைத்து விட்டு நான் கொடுத்தவற்றை அணிந்து கொண்டு, கீழே விழுந்து வணக்கஞ் செலுத்தினான், 'இதை வைத்துக் கொள்' என்று சொல்லி இரண்டு ரூபாய் கொடுக்கப் போனேன். ஆனால் அவன் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்தான். 'உங்கள் பணம் எனக்குத் தேவையில்லை, உங்கள் அன்பும், ஆசியும் தான் எனக்குத் தேவை, உங்களைப் போன்ற சாதுக்களை நான் எப்பொழுது பார்க்கப் போகிறேன்' என்று கம்மிய குரலில் கூறினான். 'என்னுடைய ஆசி உனக்கு எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கும். நீ உபகாரச் சிந்தையுள்ளவன்; உனக்கு ஒரு குறைவும் வராது' என்றும், இந்த இரண்டு ரூபாயையும் என் அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக்கொள்; ஆம், நீ பெற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்' என்றும் சொல்லி, அவன் கையில் திணித்தேன். அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. பெற்றுக் கொண்டான். மீண்டும் ஒரு முறை வணக்கஞ் செலுத்திவிட்டுச் சென்றான். அவன் யாரோ?

நான் யாரோ? இருந்தாலும் அன்பானது அவனையும் என்னை யும் பிணைத்து விட்டது. வேற்றுமைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தன்ரோ அன்பு!

40. மேலதிகாரியின் மேலோட்டமான பார்வை

வான்சிங்கோடு நடைப் பயணம் ஒருவாறு முற்றுப் பெற்றது. இனி லாரி பயணம்; இந்தப் பயணத்திற்கு ராணுவ லாரிகள் பயன் படுத்தப் பெற்றன. வான்சிங் முகாம் வந்து சேர்ந்த அன்றே, லாரி பயணத்திற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டியவர்களானோம்.

இந்த ராணுவ லாரிகள் இந்தியாவை நோக்கி முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்த ஜப்பானியப் படைகளை, முடிந்த வரையில் தடுத்து நிறுத்த முயன்று கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் இந்தியப் படைகளுக்கு, இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்து ரெயில் மார்க்கமாக டிமாபூர் ஸ்டேஷன் வரை கொண்டு வரப்பட்ட உணவுப் பொருள்கள், பெட்ரோல் முதலிய வற்றை வான்சிங்கிற்குச் சில மைல்களுக்கு முன்னால் கொண்டு கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தன. இவை டிமாபூர் ஸ்டேஷனில் முழுச் சுமையோடு புறப்படும். திரும்பும் போது காலியாக வரும்; இப்படி வரும் லாரிகளில் அகதிகளாக வந்திருக்கும் பிரயாணிகளை, அடுத்த முகாம் இம்பாலுக்கும் அதற்குப் பிறகு டிமாபூர் ஸ்டேஷனுக்கும் படிப்படியாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பிப்ப தென்று

அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஆனால் இந்தக் காலி லாரிகள் வான்சிங் முகாமுக்கு எப்பொழுது வரும். எத்தனை வரும் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. வரும் போது ஏறிக் கொள்ள வேண்டும். இதற்காக, ஆயிரக்கணக்கான பிரயாணிகள் இந்த லாரிகள் வரும் பாதை யோரமாக மணிக்கணக்கில் காத்துக் கிடந்தார்கள். இந்த ஜன நெரிசலைப் பார்த்த போது எங்களுக்குப் பிரமை தட்டி விட்டது. நாள் கணக்கில் காத்துக் கிடந்தால் கூட இடம் கிடைக்காது போல் தோன்றியது.

ஆனால், அங்கேயே தங்கியிருக்க முடியுமா? முகாம் வந்து சேர்ந்த தினத்தன்றே (16.4.42) மூட்டை முடிச்சு களுடன் பாதையோரத்தில் ஜனங்களோடு ஜனங்களாக உட்கார்ந்து கொண்டோம். அப்பொழுது பகல் சுமார் இரண்டு மணி. மண்டை காய்ந்து போகிற அளவுக்கு வெயில் தகித்து கொண்டிருந்தது. லாரிகள் போக்குவரத் தினாலும் எழுப்பிய புழுதிப் படலம் எங்களைத் திணைச் செய்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் நாங்கள் இவற்றைப் பொருட்படுத்த வில்லை.

லாரிகள் வந்து போவதே ஒரு வேடிக்கை. ஒரு லாரி வந்து நிற்கும். அதில் எப்படியாவது தொத்திக் கொண்டு விடலாமென்று ஜனங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இடித்துக் கொண்டும், மோதிக் கொண்டும், மிதிப்பட்டுக் கொண்டும் அதனிடம் நெருங்குவார்கள். எல்லோருக்கும் இடங்கிடைக்குமா? போலீஸார் வருவார்கள். நல்ல வார்த்தைகளால், பெண்டு பிள்ளைகள் முதலில் ஏறிக்கொள்ள வழிவிடுமாறு சொல்லிப் பார்ப்பார்கள். கேட்பார் யார்? பிறகு நாக்கில் நரம்பில்லாமல் திட்டுவார்கள். அதனாலும் பயனிராது. பிறகு தடிப்பிரயோகம், பூட்ஸ் காலால் உதை எல்லால் ஈடை பெறும். கடைசியில் முப்பது, மிஞ்சினால் நாற்பது பேரை, புளி மூட்டை மாதிரி லாரியில் அடைப்பார்கள். லாரியும்

உறுமிக் கொண்டு புறப்பட்டு விடும். ஒவ்வொரு லாரி வந்து போகும்போதும் இதே கோலந்தான்.

நாங்கள் (16-4-42) மாலை வரை காத்துப் பார்த்தோம், அன்று போக முடியாதென்று தெரிந்தது. முகாமில் நாங்கள் அமர்த்திக் கொண்டிருந்த ஜாகைக்குத் திரும்பிச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இதற்குள் எங்களுக்கு நல்ல பசி எடுத்து விட்டது. காலையில் சாப்பிட்டது தானே? இனி ஜாகைக்குச் சென்று பண்டம் பாத்திரங்களைத் தேடி சமையல் செய்து சாப்பிட முடியாதென்று உணர்ந்தோம். பாதையோரத்தில் தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறு சிறு கடைகளில் பூரி விற்கப்பட்டு வருவதைப் பார்த்தோம். எங்கள் பசி, எங்களை ஒரு கடைக்கு இழுத்துச் சென்றது. கடுகெண்ணெயில் பொரித்தெடுக்கப்பட்ட பூரி, ஒன்றின் விலை ஓராணு என்று சொன்னார்கள். பேரம் பேச முடியுமா? கடுகெண்ணெய் உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளுமா, என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? பாதையிலிருந்து லாரி இறைத்துக்கொண்டிருக்கும் புழுதி மண்ணை பூரிகளின் மீது படியாதே, வாணலியின் மீது விழாதே என்று தடை போட்டுத் தடுக்க முடியுமா? வியஞ்சன வகைகள் ஏதும் இல்லையே என்று ஏங்கிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல். ஏதும் பேசாமல் பூரிகளை வாங்கி வாய்க்குள் திணித்தோம். அந்தச் சமயத்தில் அவை எவ்வளவு சுவையுடையனவா யிருந்தன தெரியுமா? குடிப் பதற்குத் தண்ணீர் இல்லவசமாகக் கிடைத்தது. நல்ல வேளையாக அதற்கு யாரும் காசு கேட்கவில்லை, ஏதோ ஒரு வகையாக வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு, எங்கள் ஜாகைக்குச் சென்று இராப்பொழுதைக் கழித்தோம்.

நாங்கள் பூரிக்கடையில் அமர்ந்து எங்கள் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த போது, கஜாணு அமைக்கப்பட்டிருந்த பக்கத்தில் ஒருவிதப் பரபரப்பு காணப்பட்டது. போலீஸாரும், முகாமை நிரு

வகித்து வந்த அதிகாரிகளும் சுறுசுறுப்புடன் அப்படியும் இப்படியுமாகப் போய்க்கொண்டு வந்துகொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தோம். என்னவென்று விசாரித்ததில் அப்பொழுது இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாக சபை அங்கத்தினருள் ஒருவராயிருந்த எம். எஸ். ஆனே என்பவர், முகாமைப் பார்வையிட வந்திருக்கிறாரென்று தெரிய வந்தது. பர்மாவிருந்து அகதிகளாக வந்தவர்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு இவருடைய இலாகாவைச் சேர்ந்ததாயிருந்தது. இவரும் வந்து கஜானா அலுவலகத்தில் சிறிது நேரம் கங்கி விட்டுத் திரும்பிச் சென்று விட்டார். வந்தார்; இருந்தார்; சென்றார். அவ்வளவு தான் என்ன காரியம் சாதித்தாரோ? மணிக்கணக்கில், நாள் கணக்கில் கூடக் காத்துக்கிடக்கும் அகதிகளுக்கு இவர் வருகையினால் என்ன அறுகூலம் ஏற்பட்டதோ? இவையெல்லாம் எங்களுக்கு மறை பொருள் களாகவே இருந்தன. பாதையோரத்தில் வரிசை வரிசையாக அமர்ந்திருக்கும் அகதிகள் பக்கம் இவர் தமது திருப்பார்வையைத் திருப்புவாரோ என்று நாங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் முகாம் அதிகாரிகள், அவர் பார்வையை வந்த வழியிலேயே திரும்பி விட்டார்கள் போலும். அவரும் வந்த வழியாகவே திரும்பிப் போய் விட்டார். மேலதிகாரிகள், மேலோட்டமாகத்தானே எதையும் பார்ப்பார்கள்?

41. இம்பால் முகாமில்

மறு நாள் (17-4-42) பொழுது விடிந்ததும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் நேற்று மா திரி வான்சிங் முகாம் பாதையோரமாக 'கியூ' வரிசையில் உட்கார்ந்து கொண்

டோம். அதிருஷ்டவசமாக எங்கள் வயிறு எங்களோடு ஒத்துழைக்கின்ற முறையில், ஆகாரம் எதையும் கேட்க வில்லை. நேற்றுமாலை ஏற்றுக் கொண்ட பூரியோடும் தண்ணீரோடும், போராடுவதில் அது முனைந்திருந்தது. தான் நடத்தும் போராட்டத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்ற முறையில் அடிக்கடி ஏப்பத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கிழக்கைப் பார்த்தாற் போல் நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த படியால், சூரியன் தன் கிரணங்களை எங்கள் மீது வீசி எறிந்து கொண்டிருந்தான். போய் வந்து கொண்டிருந்த லாரிகளும், ராணுவ ஜீப்புகளும் புழுதி மண்ணைக் கிளப்பி விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தன. வாயு பகவான், அப்படிக்கிளம்பிய புழுதி மண்ணை எல்லோர் உடம்பின் மீதும் சமமாகப் படிய வைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டான். இடையே படையே போலீசார் குறுந்தடியும் கையுமாக உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் முன்னால் நடைபயின்று காட்டினார்கள். கூடவே தாங்கள் அதிகார சக்தியின் வாரிசுதாரர்கள் என்பதை உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் எங்கே மறந்து விட்டிருக்கப் போகிறார்களோ யென்பதற்காக 'பின்னாடி தள்ளி உட்கார், நெருங்கி உட்கார், மூட்டை முடிக்ககளை அங்கே வை, இங்கே வை' என்று இப்படி அதட்டல் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய பூட்ஸ் காலின் ஸ்பரிசமும் சிலருக்குக் கிடைத்தது. நாங்கள் இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு பொறுமையாக உட்கார்ந்திருந்தோம்; ரசித்துக் கொண்டுமிருந்தோம்.

ஒன்பது மணி சுமாருக்கு ஒரு லாரி வந்தது. அதில் எங்கள் குழுவினர் அனைவருக்கும் இடம் கிடைத்தது. அடுத்த முகாமுக்குப் பன்னிரண்டு மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

அடுத்த முகாமென்பது மணிப்பூர் ராஜ்யத்தின் தலைநகராகிய இம்பால் என்ற ஊருக்குச் சுமார் ஆறுமைல் வடக்கே

டிமாபூர் ஸ்டேஷனுக்குப் போகிற வழியில் ஒரு சிறு கிராமத்தின் அருகில் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றருவி ஓரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இது இந்தியர்களுக்கென்று அமைக்கப்பட்ட முகாம். இது தவிர, இம்பால் நகரத்திற்கு அருகில் ஐரோப்பிய பிரயாணிகளுக்கென்று ஒரு முகாம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த இந்தியர் முகாமில் பிரயாணிகள் தங்குவதற்கென்று விசாலமான கொட்டகைகள் போடப்பட்டிருந்தன. வக்ஸ் முகாமைப் போலவே, இங்கும் தரை மட்டத்திலிருந்து சுமார் மூன்றடி மேலே மூங்கில் கழிகளைப் பரப்பி கயிற்றினால் கட்டிப் பிணைத்திருந்தார்கள். உட்கார்ந்தாலும் படுத்தாலும் உறுத்தியதென்ற ஒரு குறையைத் தவிர, மற்றபடி சௌகரியமாகவே இருந்தது. மற்ற முகாம்களைக் காட்டிலும் இந்த முகாமில் ஜன நடமாட்டமும் பரபரப்பும் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. தற்காலிகமாக நிறுவப்பட்ட சிறு நகரமாகவே இது காட்சியளித்தது. கறிகாய்க் கடைகளும், மணிப்பூர் சமஸ்தானத்தில் தயாரிக்கப் பெற்ற பலவிதமான கைவினைப் பொருள்கள் நிறைந்த கடைகளும் நிரம்பியிருந்தன. மணிப்பூர் வாசி ஒருவர் நடத்தி வந்த ஒரு சாப்பாடு ஹோட்டலும் இருந்தது.

நாங்கள், முகாமில் ஒரு சிறு ஜாகையைப் பிடித்து, அதில் மூட்டை முடிச்சுகளை இறக்கி வைத்து விட்டு மேற்படி சாப்பாட்டு ஹோட்டலை நாடிச் சென்றோம். நல்ல — வேளையாக எங்கள் சூழுவினர் அனைவருக்கும் சாப்பாடு கிடைக்குமென்று தெரிந்தது. நபருக்கு ஆறண வீதம் கொடுத்துச் சாப்பிட்டோம். என்ன சாப்பாடு! நன்றாக பதமாகாத புழுங்கலரிசிச் சோறு: வாழைப்பட்டை பொரியல்; பயத்தம் பருப்புப் போட்ட குழம்பு. மணிப்பூரிகளின் சமைப்பில் தாளிதம் இடம் பெறுவதில்லை போலும். வாழைப்பட்டை வேகுமா என்று கேள்வியை நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. வெந்திருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு அதை வாப்குள் செலுத்தினோம். அதுவும் தொண்டையில் சிக்கிக் கொள்.

ளாமல் வயிற்றுக்குள் புகுந்து விட்டது. எப்படியோ அந்தப் பசி வேளைக்கு இந்தச் சாப்பாடு சுவையுடையதாகவே யிருந்தது; வயிறும் நிரம்பியது. இந்தப் பகல் சாப்பாட்டோடு அன்றைய பொழுதைக் கழித்தோம்.

மேற் கொண்டு பயணம் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி விசாரிக்கையில், ஒரு வாரம் பத்து நாட்களாகப் பிரயாணிகள் வந்து காத்துக் கிடக்கிறார்களென்றும், அவர்களுக்கு இடம் கிடைத்துப் போன பிறகுதான் பின் வந்தவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கு மென்றும் சொன்னார்கள். ஆகவே, இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களாவது இந்த முகாமில் தங்க வேண்டியிருக்குமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டோம்.

மறு நாள் (18-4-42) காலை அன்றைய ஆகாரத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளைப் பற்றி நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் மூன்று பேர் எங்கள் அருகில் வந்தார்கள். நாங்கள் தமிழில் பேசிக் கொண்டிருந்தது அவர்கள் செவிக்கு விருந்தாயிருந்தது போலும். அவர்கள் தமிழர்கள். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த முகாமில் சுகாதார இன்ஸ்பெக்டர்களாக அலுவல் பார்த்து வருகிறவர்கள். தமிழில் பேச வேண்டுமென்றும், தமிழ்ப் பேச்சைக் கேட்க வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு வெகு நாட்களாக ஆவல் இருந்தது போலும். எங்களிடம் வந்து, நாங்கள் இந்த முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டு வந்திருப்பதைப் பற்றியும், இங்குத் தங்களுக்குப் பொருளாதார விஷயத்தில் ஓரளவு அனுசூலம் இருந்த போதிலும் மற்ற விஷயங்களில் அநேக அசௌகரியங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், குறிப்பாகத் தங்கள் குடும்பத்திலிருந்து பிரிந்து இவ்வளவு தொலை தூரத்திற்கு வந்திருப்பது, மனத்திற்கு எந்த விதத்திலும் அமைதியைத் தருவதாயில்லையென்றும் சொன்னார்கள். எங்கள் ஷேம லாபங்களைப் பற்றியும் விசாரித்தார்கள். ஆனால் மேற் கொண்டு லாரியில் பிரயாணம் செய்வதற்கான

அதிகாரமோ, செல்வாக்கோ ஏதும் தங்களுக்கில்லையென்றும் முகாம் நிருவாகம் பூராவும் ஆங்கிலேயர் வசம் இருக்கிற தென்றும், அவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் அதிகாரம் செலுத்திப் பழக்கப் பட்டவர்களான படியால் தங்களிடம் மட்டுமல்ல, முகாம் சிப்பந்திகள் அனைவரிடத்திலும் இங்கிதம் தெரியாமல் நடந்து கொள்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்றும், ஓரளவு மனக் குறையுடன் கொண்டார்கள். தங்கள் சிப்பந்திகளிடத்தில் இப்படி நடந்து கொள்கிறவர்கள் அகதிகளாக பிரயாணிகளிடத்தில் எப்படி நடந்து கொள்வார்களென்பதை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டோம். இவர்கள் பார்வையில், முகாமுக்கு வந்தடையும் பிரயாணிகள், அவர்கள் எந்த அந்தஸ்திலுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், எவ்வளவு செல்வமோ, செல்வாக்கோ படைத்தவர்களாயிருந்தாலும், அனைவரும் கதியற்றவர்கள் தாமோ? அகதிகள் தாமோ!

அன்று (18-4-42) மாலை நானூர், கூட நண்பர்கள் இருவரும் இம்பால் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து வர நடந்து சென்றோம். இந்த நகரம் இயற்கை வளம் செறிந்த ஒரு கணவாயில், கடல் மட்டத்திற்குச் சுமார் இரண்டாயிரத்தறுநூறு அடி உயரத்தில் அமைந்திருந்தது. நகரம் சிறிது தான். ஆனால் அழகாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தது. பெரும்பாலான ரோடுகளுக்கு சிமெண்ட் போடப்பட்டிருந்தது. ரோடுகளும் சுத்தமாயிருந்தன. மார்க்கெட்டு பெரியதாயிருந்தது. கறிகாய்கள் முதற்கொண்டு துணிமணிகள் வரை யாவும் இந்த மார்க்கெட்டில் கிடைக்கக் கூடிய மாதிரி ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. கறிகாய்கள் தான் எத்தனை செழுமை! கத்திரிக்காய்கள் புடலங்காய்கள் மாதிரி நீண்டு வளைந்திருந்தன. என்றால் மற்ற வகைகள் எப்படியிருக்குமென்பதை சொல்லத் தேவையில்லை யல்லவா?

மறு நாள் (19-4-42) மேற்கொண்டு பயணப்படுவதற்கான வாய்ப்பு கிடைக்காதென்று தெரிந்தது. அன்றைய

ஆகாரத்திற்கு என்ன வழி? எங்கள் குழுவினர் அனைவருக்கும் மணிப்பூரி ஹோட்டல் சாப்பாடு கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. சுயமாகச் சமைத்துக் கொள்வோமென்றால், அதற்கான பண்டப் பாத்திரங்கள் போதுவான அளவு எங்களிடம் இல்லை. இதனால் நான் ஹோட்டல் முதலாளியான மணிப்பூரியிடம் சென்று, 'உங்கள் ஹோட்டலின் ஒரு பகுதியில் சிறிது இடங் கொடுங்கள், நாங்கள் அங்குச் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறோம். உங்களிடம் அதிகப்படியாயுள்ள இரண்டு மூன்று பாத்திரங்களைக் கொடுத்து உதவுவீர்களாயின் மிகவும் நன்றி' என்று தயமாகக் கேட்டேன். அவரும் தயங்காமல் 'இது என்ன பிரமாதம்? தாராளமாக இடம், பாத்திரம் எல்லாம் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்ன போது நான் உண்மையில் வியப்படைந்தேன். அவர் படித்து பட்டம் பெற்றவரல்லர்; நாகரிக வாசனையை அதிகம் நுகராதவர். இதனால் தான் அவரிடம் பரந்த உள்ளம் குடிகொண்டிருந்தது போலும்.

நான் உடனே மார்க்கெட்டுக்குச் சென்று தேவையான அளவு புளி, மிளகாய் முதலிய மளிகைச் சாமான்களையும் காய்கறிகளையும் வாங்கி வந்து சமையல் செய்யத் தொடங்கினேன். கத்தரிக்காய் பெரியலும், ரசமும் நான் தயாரிக்க முடிந்தது. ஆனாலும் அனைவரும் நன்றாகச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார்கள். குறிப்பாக, கூட வந்த குழந்தைகள் வெகுவாக அனுபவித்தார்கள். 'மாமா, மாமா, இனிமேல் நீங்களே எங்களுக்குச் சமையல் செய்து விடுங்கள்; நாங்கள் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிடுகிறோம்' என்று குதூகலத்துடன் உத்தரவிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட மற்ற நண்பர்களும் பெண்களும், 'மாமாவை, வேலை வாங்குகிறீர்களா?' என்று அவர்களை அதட்டினார்கள். ஆனால் நான் அந்த அதட்டலுக்குத் தடை விதித்தேன். குழந்தைகள் எந்த மனப்பான்மையோடு சொல்கிறார்கள் என்பதுதான் எனக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. அவர்கள் இப்படி எனக்குப் போட்ட உத்தரவில் என்பது அவர்களுக்குள்ள நம்பிக்கை, விசுவாசம்

எல்லாம் அடங்கியிருப்பதையே நான் பெரிதாகக் கருதினேன். அவர்களுடைய கட்டளைக் கிணங்க அன்று இரவும் சமைத்து, குழந்தைகளுக்கு என் கையாலேயே பரிமாறினேன். ஹோட்டல் முதலாளி, என் கூட இருந்து வேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்தார். அன்றைய பொழுது ஓரளவு நிம்மதியாகவே கழிந்தது.

அன்று மாலை முகாமையொட்டியிருந்த கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். கிராமமென்றால், வரிசையான வீடுகளைக் கொண்ட தென்று சொல்ல முடியாது. கிராமவாசிகள் அனைவரும் சொந்தப் பயிர் செய்து வந்த விவசாயிகள். அழகான தொரு சிறு குடில் அமைத்துக் கொண்டு அதில் வசித்து வந்தார்கள். இதனால் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகவே இந்தக் குடிசைகள் காணப் பட்டன. இவர்களுடைய வாழ்க்கை இயற்கையோடியேந்ததாகவும், எல்லா வகையிலும் நிறைவுடையதாகவும் காணப்பட்டன. இவர்களுடைய பார்வையில் சகோதர உணர்ச்சி நிரம்பியிருந்தது. ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால் இப்படிப் பட்டவர்களுடைய வாழ்க்கைதானே நிஜமான வாழ்க்கை.

42. இலவசச் சுவாரி

மறுநாள் (20-4-45) சூரியோதய சமயம் டிமாபூர் ரெயில் நிலையத்தில் ராணுவ லாரிகள் ஒன்றில் இடம் பெற, வான்சிங் முகாமில் இருந்தது போல், ரோடு ஓரத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டோம். ஒன்பது மணி வரை எங்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. இனி கிடைக்காதென்றும், காத்திருப்பதில் பலனில்லை என்றும் தெரிந்து கொண்டு

எங்கள் ஜாகைக்குத் திரும்பினோம். பழையபடி மணிப்பூரி ஹோட்டல் சாப்பாடுதான். முந்தின நாள் மாதிரி என்னால் சமைபல் செய்ய முடியவில்லை. குழந்தை களென்னவோ என்னை நச்சரிக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் என் முடியாமையைத் தெரிவித்ததும் என்னிடம் அநுதாபம் காட்டினார்கள். அன்று இரண்டு வேளையும் ஹோட்டல் விருந்தாளிகளாகவே இருந்தோம்.

அன்று மாலை நானும், என் நண்பர்களும் காற்று வாங்க முகாமை விட்டுச் சிறிது வெளியே சென்றுவர முற்பட்டோம். ரோட்டில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது, இம்பால் நகரத்தை நோக்கிக் காவியாகச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு பஸ், எங்களுக்குச் சற்று முன்னால் சென்று திடுதிப்பென்று நின்றது. அதில் பிரயாணிகள் யாருமில்லை. பஸ் ஓட்டி வந்தவனுக்கு, எங்களைப் பார்த்து என்ன தோன்றியதோ, 'இம்பாலுக்கு வருகிறீர்களா? ஏற்றிக் கொண்டு போகிறேன். பணம் ஏதும் வேண்டாம்' என்று அரைகுறை ஹிந்தியில் சொன்னான். மறுப்போமா? இலவசச் சவாரியல்லவா! உடனே ஏறிக் கொண்டோம். பஸ்ஸும் காற்றுகப் பறக்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் சிறிது தூரம் சென்றதும் எங்கள் உயிரும் எங்கள் உடம்பினிருந்து பறந்துவிடும் போலிருந்தது. பஸ்ஸுக்கு 'நியூமாடிக்' டையர் இல்லை. கட்டை டையர், தவிர, ஆள் பளுவுமில்லை. ரோடோ கச்சா ரோடு; ரோடு பூராவும் சிறிய சிறிய கருங்கற்கள் குத்திட்டுக் கிடந்தன. எப்படியிருக்கும் பிரயாணம்? சொல்லவா வேண்டும்? எங்களை உலுக்கி உலுக்கி எடுத்து விட்டது. எங்கள் கண் இமைகள் முதல் நரம்பு நாடிகள் வரை எல்லாம் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தன. நடுவழியில் இறங்கி விடுகிறோம் என்று பஸ் ஓட்டுகிறவனிடம் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் தான் பஸ்ஸை வேகமாக ஓட்டுவதில் தனக்குள்ள சாமர்த்தியத்தை எங்களுக்கு நிரூபித்துக் காட்ட முற்பட்டு விட்டானே? எப்படியோ உயிருடன் இம்பாலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அவனுடைய சாமர்த்தியத்தை மெச்ச

கின்ற முறையில் எங்கள் உடல் உபாதையை மறைத்துக் கொண்டு முகத்தில் புன்னகையை மறைத்துக் கொண்டு முகத்தில் புன்னகையை வருவித்துக் காட்டினோம். அவனும் தன்னுடைய சவாரியில் எங்களுக்குத் திருப்தியென்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, விடை பெற்றான்.

நானும் என் நண்பர்களும் முந்தின தடவை மாதிரி இம்பால் நகரத்தை லேசாகச் சுற்றிப் பார்த்தோம். ஒரு பலகாரக் கடையில் நுழைந்து சில தின்பண்டங்களை விலை கொடுத்து வாங்கி ருசி பார்த்தோம். கூடவே வயிற்றுச் சங்கடத்தையும் சம்பாதித்துக் கொண்டோம். அந்தப் பகுதியில் பலகாரக் கடைகள் பெரும்பாலும் சுத்தம் என்பதைக் கண்டறியாதனவாகவே காணப்பட்டன. பலகாரம் தயாரிக்கிறவர்கள், பரிமாறுகிறவர்கள், ஆகிய இவர்களுடைய உடைகளைப் பார்த்தாலே நமக்கு ஒருவித அருவருப்பு உண்டாகும். வட இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பாலான பலகாரக் கடைகள் இந்த வகையில் தான் இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், தமிழ்நாட்டிலுள்ள பலகாரக் கடைகள் எவ்வளவோ தேவலை என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

பலகாரக் கடை அருபவத்திற்குப் பிறகு நாங்கள் கடைத் தெருவிற்குச் சென்று பார்த்தோம். பெரும்பாலான வியாபாரம் மணிப் பூரிகளல்லாதார் வசமே இருந்தது. இவர்களும் சுறுசுறுப்பு இல்லாதவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள். ஏன் இப்படி இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ச்சியில் நாங்கள் இறங்காமல் அப்பொழுதையை அவசரத் தேவையை முன்னிட்டுச் சில துணிமணிகளை வாங்கிக் கொண்டு முகாமுக்கு நடந்தே திரும்பி வந்து சேர்ந்தோம். பஸ்ஸை நாங்கள் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வில்லை. இலவசச் சவாரி கிடைத்தாலும் அதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராயில்லை. ஒரு தடவை அருபவப்பட்டது போதாதா?

43. லாரியில் நாற்காலி தண்டனை

ஹிறுநாள் (24-4-41) காலை டிமாபூருக்குச் செல்ல லாரி கிடைக்கக் கூடுமென்று முந்தினநாள் இரவே எங்களுக்கு லேசாகச் செய்தி எட்டியது. ஆகவே அன்று (21-4-42) பொழுது விடிந்ததும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் முன் மாதிரி ரோட் ஓரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டோம். இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு வெயிலில் எரிக்கக் காத்துப் கிடப்பது என்பது கடுமையான பரிசோதனைக்குட்படுவது போலாகும். பிரயாணிகளை ஒழுங்காக லாரிகளில் அனுப்பி வைக்கின்ற பொறுப்பு தேயிலைத் தோட்டங்களைச் சேர்ந்த ஐரோப்பிய அதிகாரிகள் சிலரிடம் விடப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் இங்கிதம் என்பதை இம்மியும் அறியாதவர்களென்பதை ஏற்கனவே நாங்கள் தெரிந்து கொண்டிருந்தோம். அல்லா? பிரயாணிகள் ஏழெட்டு பேர் கொண்ட வரிசைகளில் ஒரு வரிசைக்குப் பின்னால் மற்றொரு வரிசையாக மூட்டை முடிச்சுக்களை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஓர் ஐரோப்பிய அதிகாரி வருவான். அவன் பார்வையிலே எவ்வளவு கடுகடுப்பு? புன்சிரிப்புக்கும் அவன் உதடுகளுக்கும் தான் எவ்வளவு கடுமையான பகைமை? அவன் கையில் நீண்டதொரு கழி இருக்கும். இந்தக் கோலத்துடன் லாரியில் இடங் கிடைக்குமா என்று ஏங்கி உட்கார்ந்திருக்கும் பிரயாணிகளிடம் வருவான். ஒரு லாரியில் எத்தனை பேருக்கு இடம் கிடைக்குமென்று உத்தேசமாக மனக்கணக்குப் போட்டுக் கொள்வான். லாரியொன்று ரோட்டில் வந்து நிற்கும். அவன் உடனே தன் கழியை ஐந்தாறு வரிசைகளுக்கு மத்தியில் குறுக்காக வைத்து, கழிக்குமுன் பக்க

முள்ளவர்கள் லாரியில் ஏறிக் கொள்ளலாம் என்று ஓர் அதட்டுப் போடுவான். ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏழெட்டு பேர் இருப்பார்கள். அவர்களில் முன் வரிசையில் மூன்று நான்கு பேர்களும், பின்வரிசையில் நான்கைந்து யேரும் அமர்ந்திருப்பார்கள். முன் வரிசையில் உள்ளவர்களுக்கும் பின் வரிசையில் உள்ளவர்களுக்கும் மத்தியில் அவன் கழி விழும். முன் வரிசையிலுள்ளவர்கள் லாரியைப் பிடிக்கப் போவோர்கள்; தங்களைச் சேர்ந்த பின் வரிசையிலுள்ளவர்கள் தங்களோடு வரட்டும், ஒரே குடும்பத்தினராகப் போகிறோம், என்று சொன்னாலோ, அல்லது பின் வரிசையில் தங்கிவிட்டவர்கள் முந்தியவர்களோடு தாங்களும் போக விரும்புவதாக அனுமதி கேட்டாலோ, அந்த அதிகாரி சீறி விழுவான். தனக்குத் தெரிந்த வசைமொழிகளைத்தாராளமாக வழங்குவான். கழியைத் தூக்கிக் காட்டி யயமுறுத்தவும் செய்வான். இதனால் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரிந்து பிரிந்து வெவ்வேறு லாரிகளில் செல்ல வேண்டியவர்களானார்கள். முந்திச் சென்றவர்களுக்கும் பிந்தி வருகிறவர்களைப் பற்றிக் கவலை. அப்படியே பிந்திச் செல்கிறவர்களுக்கு முந்திச் சென்றவர்களைப்பற்றி கவலை. குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் ஒன்றுகூட வேண்டுமே; தடம் தப்பி விட்டால் என்ன செய்வது? என்ற விசாரத்துடன் தான் அநேக குடும்பத்தினர் டிமாபூர் வரையில் பிரயாணம் செய்தனர்.

எங்கள் குழுவைப் பொறுத்த மட்டில் அதிருஷ்டவசமாக எங்களுக்குக் குறுக்கே அதிகாரியின் கழிவிழவில்லை; இரண்டு மூன்று வரிசைகளுக்குப் பின்னால் விழுந்தது. நாங்கள் அனைவரும் ஒரே லாரியில் செல்லும்படி நேரிட்டதே என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு லாரி நிற்குமிடத்திற்குச் சென்றோம். இரண்டு மூன்று லாரிகள் வந்து நின்றன. அங்கு ஓர் ஐரோப்பிய அதிகாரி, பிரயாணிகள் ஏறுவதை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தான். எங்கள் குழுவைச்

சேர்ந்த ஒருவர் அவனை அணுகி ஆங்கிலத்தில் ஒரு லாரியைச் சுட்டிக் காட்டி 'இந்த லாரியில் தான் நாங்கள் ஏறிக்கொள்ள வேண்டுமா?' என்று கேட்டு விட்டார். அவன் "உங்களுக்கு 'ரோல்ஸ் ராய்ஸ்' கார் வேண்டுமா என்ன?" என்று வள்ளென்று விழுந்தானே பார்க்கலாம்! வள்ளென்று விழு கின்ற சுபாவமுடைய பிராணிக்கு நன்றியுணர்ச்சியாவது இருக்கும். அவனுக்கு அது இருக்குமா இராதா என்ற ஆராய்ச்சியில் நாங்கள் இறங்காமல், அவன் சுட்டிக் காட்டிய லாரியில் ஏறிக் கொண்டோம். ஏறிக் கொள்வ தென்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமாக இருக்கவில்லை. ஒருவரோடொருவர் மிதித்துக்கொண்டும், ஒருவரைபொருவர் தொத்திக் கொண்டும், இப்படித்தான் ஏறிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எப்படியோ ஒருவிதமாக ஏறிக்கொண் டிருக்கும்போது கழியின் துணையுடன் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய அதிகாரி 'ஜல்தி ஜல்தி' என்று விரட்டினான். இப்படி இடங்கிடைத்து ஏறுவதென்பது வேதனை தரத்தக்க அநுபவமாக இருந்தது.

ஏதோ ஒரு வகையாகப் பிரயாணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு, சுமார் பத்து லாரிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, காலை ஏழு மணிக்கு முகாமிலிருந்து புறப்பட்டன. நாங்கள் எங்களுக்குக் கிடைத்த லாரியில் ஏறிக் கொண்டதும் எல்லோருக்கும் இருமல், தும்மல் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது. ஒரே பெட்ரோல் நெடி, கீழே வைக்கோலைப் பரப்பி அதன்மீது பெட்ரோல் டிண்டனை அடுக்கி வைத்துக் கொண்டு சென்று, டிண்டனை ராணுவ தளத்தில் இறக்கிவிட்டு காலியாகத் திரும்பி, வந்த லாரிகளில் ஒன்று இது என்று நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம், வைக்கோல் மீது பெட்ரோலும் தெளித்துக் கிடந்தது. கேட்க வேண்டுமா இருமல் தும் மலுக்கு!

ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு நெருக்கி உட்கார்ந்து கொண்டோம் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் அடைத்துக்

கிடந்தோம் என்று சொல்லுவது பொருத்தமாய் இருக்கும். மூட்டை முடிச்சுக்களுக்குமேல் ஆட்கள்; ஆட்களுக்கு மேல் மூட்டை முடிச்சுக்கள்; இப்படித் தான். துரதிர்ஷ்டவசமாக எனக்கு, நின்று கொள்ளத்தான் இடம் கிடைத்தது. சிறிது தூரம் நின்று கொண்டே சமாளித்துப் பார்த்தேன். லாரி செல்லும் வேகத்தில் நீண்ட நேரம் நிற்க முடியுமா? சில்லரை சாமான்களுடன் ஒரு கோணி மூட்டை இருந்தது. அதன் மீது உட்காரப் போனேன். எங்களோடு ஒரு சக்கிலியக் குடும்பம் வந்து கொண்டிருந்தது அல்லவா? அந்தக் குடும்பமும் இந்த லாரியில் வந்தது. அந்தக் குடும்பத்தின் சாமான்கள் அடங்கிய கோணி மூட்டையே அது. அதில் ஒரு சில மண் பாண்டங்கள் இருந்தன போலும். நான் மூட்டை மீது அமர்ந்ததும், மூட்டைக்குரிய பெண்மணி "சாமி, சாமி அதன் மீது உட்காராதீர்கள் என் வீட்டுச் சட்டிப்பாளை எல்லாம் அதிலிருக்கிறது. நீங்கள் உட்கார்ந்தால் அது உடைந்து போகும்" என்று எச்சரிக்கை செய்தாள். பிறகு நான் என்ன செய்வது? லாரியின் உட்பக்கவாட்டில் இருக்கும்] சுமார் ஓர் அங்குல அகல முள்ள வரிச் சட்டத்தின் மீது உட்கார்ந்த நிலையுமில்லாமல், நிற்கும் நிலையுமில்லாமல் இருந்து கொண்டு வந்தேன். முற்காலத்து கிராமத்துத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஒழுங்காகப் படிக்காத அல்லது அடங்கலுக்குப் புறத்தியான பிள்ளைகளுக்கு நாற்காலியில் உட்காரும் தண்டனை கொடுப்பதுண்டு. அதாவது சுவர் மீது முதுகுப் பக்கத்தைச் சாத்தி வைத்துக் கொண்டும், நாற்காலியில்லாமல் ஆனால் இரண்டு கால்களையும் தொங்க விட்டுக் கொண்டும் நாற்காலியில் உட்காருகிற மாதிரி உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டும். நான் சிறுவயதில் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது இந்தத் தண்டனையை அனுபவித்ததில்லை. இந்தத் தண்டனை முறை அப்பொழுது ரத்தாகி விட்டது. ஆனால் என்னுடைய நாற்பத்தேழாவது வயதில் இம்பால் முகாமிலிருந்து டிமாபூர் ரெயில் நிலையத்திற்கு வந்த லாரியில் இந்தத் தண்டனையை நன்றாக அனுபவிக்கும்படி நேரிட்டது. இதற்காக அப்பொழுதும்

சரி இப்பொழுதும் சரி நான் வருந்தவில்லை. அந்தச்சக்கிலியக் குடும்பத்தின் சொத்துப் பற்றுக்கள் அடங்கிய கோணியை எவ்விதப் பழுதும் அடையாமல் லாரியில் பிரயாணம் செய்த தற்காக திருப்தியே கொண்டேன். சென்னை சேர்ந்த பிறகு சில காலம் கால் நடக்க முடியாமல் அவதிப்பட்டதற்கு இந்த நாற்காலிப் பயணமும் ஒரு காரணம்.

ஒவ்வொரு ராணுவ லாரிக்கும் இரண்டு 'டிரைவர்கள்' நியமனம் செய்யப்பெற்று, மூன்று மாறி ஓட்டினார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் சீக்கியர்கள். வழிநெடுக, (இம்பால் முகாமிலிருந்து டிமாபூர் ஸ்டேஷன் வரை) பாதை முழுவதும் செப்பனிடப் படாததாகவும், கொண்டை ஊசி வளைவுகள் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. அநேக இடங்களில், காட்டு மரங்களை இணைத்துத் தற்காலிகமான பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஜெர்மானிய யுத்தக் கைதிகள், பாதையைச் செப்பனிடும் வேலையில் ஈடுபடுத்தப்பெற்றிருந்தார்கள். உண்மையில் இம்பால் முகாமிலிருந்து டிமாபூர் ரெயில் நிலையம் வரை அமைக்கப் பட்டிருந்த பாதை, இஞ்சினியர்களின் மகத்தான சாதனைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருந்ததென்று சொல்ல வேண்டும். தவிர, பாதை நெடுக கோவேறு கழுதைகள், துருப்புகளுக்குத் தேவைப்படுகின்ற உணவுப் பொருள்கள் முதலியவற்றை ஏற்றிக் கொண்டு உரிய இடத்தில் இறக்கிவிட்டு, சாரிசாரியாகப் போவதும் வருவது மாயிருந்தன. இவற்றின் போக்குவரத்தினால் அநேக இடங்களில் லாரிகளின் வேகம் தடைப்பட்டதுடன் லாரிகளைத் திருப்பி விட்டுக் கொண்டும், வளைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்தக் காரணங்களினாலேயே ஒவ்வொரு லாரிக்கும் இரண்டு டிரைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்களும் உடல் வலுவும் மன உறுதியும் படைத்தவர்களென்பதை இவர்களுடைய தோற்றம் அறிவித்தது.

44. தாய் நாட்டு மண்ணிலே

இந்த லாரி பிரயாணம் கடினமாயிருந்த போதிலும், வழி நெடுக இயற்கைக் காட்சிகள் மலிந்து கிடந்தமையாலும், அந்தக் காட்சிகளை அறியவிக்கும் பக்குவம் எங்கள் குழுவினருக்கு இருந்தமையாலும், பிரயாண அலுப்பு எங்கள் குழுவினரைப் பொறுத்த மட்டில் அதிகமாக ஏற்படவில்லை. ஆனால் லாரிகள் செல்லும் வேகத்தில், பாதையின் இரு பக்கங்களிலிருந்தும் புழுதி மண் கிளம்பி, பிரயாணிகளை வேகமாக வந்து தாக்கி, அணைவரையும் திக்கு முக்காடச் செய்து கொண்டிருந்தது. டிமாபூர் ரெயில் நிலையத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது பிரயாணிகள் அணைவரும், புழுதி மண்ணில் புரண்டெழுந்தவர்கள் போலானார்கள். இதற்கு எங்கள் குழுவினர் விலக்காக இருக்கவில்லை.

இம்பால் முகாமிலிருந்து காலை சுமார் ஏழு மணிக்குப் புறப்பட்ட லாரிகள், பிற்பகல் சுமார் இரண்டரை மணிக்கு 'கோஹிமா' என்ற நகரத்தில் வந்து நின்றன. இந்த ஊரைக் கடந்துதான் டிமாபூர் ரெயில் நிலையத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். இங்கு லாரிகள் வந்து நின்றதும், காணாவ அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு லாரியையும் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விட்டு மேற்கொண்டு போகலாமென்பதற்குச் சமிக்ஞை கொடுத்தார்கள். இதற்காகப் பிரயாணிகள், லாரியிலேயே ஒன்றரை மணி நேரம் காத்துக் கிடக்கவேண்டியிருந்தது.

இப்படிக் காத்துக் கிடந்தாலும் அதனால் கோஹிமா நகரத்தில் செறிந்து கிடந்த இயற்கை அழகை நன்றாக அறியவிக்கும் வாய்ப்பு பிரயாணிகளுக்குக் கிடைத்தது.

என்னைப் பொறுத்த மட்டில் கோஹிமாவின் அழகை மனங் கொண்டவரை பருகினேன்.

கோஹிமா நகரம் கடல் மட்டத்திற்குச் சுமார் நாலாயிரத்து எழுநூற்றைம்பது அடி உயரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. சுருக்கமாக இதனை 'வண்ணக் களஞ்சியம்' என்று சொல்லலாம். நகரத்திற்குள் நுழைந்து பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை. ஆனால் அது நிறைவேற அப்பொழுது வாய்ப்பு எங்கே?

இந்த நகரத்தின் இயற்கை வனப்பைச் சீர்குலைக்கின்ற முறையில் இங்கு 1944-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கும் ஜப்பானியப் படைகளுக்கும் கடுமையான போர் நடைபெற்றது. தவிர, சுபாஷ் சந்திர போஸ்தின் இந்திய தேசிய ராணுவத்திற்கும் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்திற்கும் நடைபெற்ற சண்டையும் இங்கு தான்.

ராணுவ அதிகாரிகளின் சோதனைக்குப் பிறகு லாரிகள் டிமாபூர் முகாமை நோக்கிப் புறப்பட்டு மாலை ஏழு மணி சுமாருக்கு அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தன.

லாரியிலிருந்து இறங்கிப் பூமியில் என் கால்கள் பதிந்ததும் என்னைப்பறியாமல் ஒருவிதப் புல்லரிப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. தாய் நாட்டு மண்ணை மிதித்து விட்டோம் என்ற பெருமித உணர்வ்ளி, என் உடலுக்குள் மின்சாரம் போல் பாய்ந்ததனால் தான் அந்தப் புல்லரிப்பு ஏற்பட்டதென்று நான் சொல்வா வேண்டும்? அதுமட்டுமன்று. என் கண்கள் பனித்தன; உடற்சோர்வும் அகன்றன; அதுவரையில் அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடந்த தன்னம்பிக்கை, நிமிர்ந்து நிற்கத் தொடங்கியது; பேச்சிலே அழுத்தம் தோன்றத் தலைப்பட்டது; கூட வந்த நண்பர்கள் சர்மாவுக்கு இது வரையில் இல்லாத தெம்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது; எவ்வளவு உற்சாகத் தோடு இருக்கிறார், என்று பேசிக் கொண்டது என் செவிகளில் விழாமலிருக்குமா?

45. டிமாபூர் முகாமில்

இந்தியாவின் வடகிழக்குப் பகுதியில் கடைசியாக உள்ள ரெயில்வே ஸ்டேஷன் டிமாபூர் இதனை மணிப்பூர் ரோட் என்றும் அழைப்பதுண்டு. பர்மாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் புறப்பட்டு, மாந்தளை, மொனீவா, கலேவா, டாமு, நாகாமலைத்தொடர், இம்பால் ஆசிய ஊர்களின் வழியாக இங்கு வந்து சேரும் பிரயாணிகள் இங்கிருந்து இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் ரெயில் மார்க்கமாக அனுப்பப்பட்டனர், இங்ஙனம் இந்த நிலையத்திற்கு வந்து சென்ற பிரயாணிகள் தாம் பெரும்பாலோர். சிலர் ரங்கூனிலிருந்து புறப்பட்டு புரோம் வந்து அங்கிருந்து டாங்கப், அக்யாப் வழியாக இந்தியாவுக்கு வந்துசேர்ந்தனர். இவர்கள் சிறுபான்மையோர். இவர்கள் புரோமிலிருந்து பெரும்பாலும் நடந்தே வரவேண்டியிருந்தது. ஒரு சில இடங்களில் ஆழ்ந்த நீரோட்டங்களைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. வாகன வசதிகள் கிடையாது. இந்த வழியில் குடிதண்ணீர் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது. காட்டுப் பூச்சிகளின் தொந்தரவும் அதிகம். இவை காரணமாக உயிரிழந்தவர் அநேகர். நடைப் பயணத்தின் களைப்பு மிகுதியினால் மாண்டவரும் பலர்.

டிமாபூர் ரெயில் நிலையத்திற்கு வெகு சமீபத்தில் அகதிகள் முகாம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றிலும் பரந்த மைதானம். இந்த மைதானத்தில்தான் லாரிகளில் வந்த பிரயாணிகள் இறக்கப்பட்டனர். முகாம் மிகவும் விசாலமாயிருந்தது. அலுத்துச்சனித்து வந்த பிரயாணிகளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய குழ்நிலை இங்குக் காணப்பட்டது. பிரயாணிகளுக்கு உணவு கொடுத்துத் தேவையான உதவிகளைச் செய்வதற்கென்று இங்குப் பொதுநல ஸ்தாபனங்கள் சில,

தற்காலிகமாக ஏற்பட்டு நற்பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். இவற்றுள் ராமகிருஷ்ண மடத்தையும், மார்வாரி கஷ்ட நிவாரண சங்கத்தையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த ஸ்தாபனங்களைச் சேர்ந்த தொண்டர்கள், அவ்வப் பொழுது வந்து கொண்டிருந்த லாரிகளிலிருந்து பிரயாணிகளை இறக்கி, அவர்களுடைய மூட்டை முடிச்சிக்களை முகாமில் கொண்டு சேர்ப்பித்து, அவரவர்களுக்குத் தேவையான அரிசிச் சோரோ, வியஞ்சனத்தோடு கூடிய ரொட்டியோ எனவையும் தேவையான அளவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. குடிப்பதற்கு வெந்நீரோ, குளிர்ந்த நீரோ கிடைத்தது. குழந்தைகளுக்குப் பாலும் வழங்கப்பட்டது. எல்லாவற்றிற்கும் அனுமதிச் சீட்டு பெற வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

எங்கள் குழுவினரில் ஆண்கள் ரொட்டிக்கும், பெண்கள் அரிசிச் சோற்றுக்கும் அனுமதிச் சீட்டைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டோம். சீட்டு வழங்கிய பெருமகனார் ஆளுக்குப் பத்து ரொட்டி விகிதம் அனுமதிச் சீட்டுக் கொடுத்தார். நீண்ட பயணத்தினால் களைத்துப் போயிருக்கிறவர்களுக்கு நிறையப்பசிக்கும் என்று கருதினார் போலும். ஆனால், கொடுக்கப்பட்ட ரொட்டிகள் மிகக் கனமாகவும் அகன்ற வட்ட முடையதாகவும் இருந்த படியால் ஆளுக்கு ஒன்றரை அல்லது இரண்டு ரொட்டிகளுக்கு மேல் எங்களால் உட்கொள்ள முடியவில்லை. பரிமாறிய தொண்டர் 'நீங்களென்ன மதராஸிகளோ?' என்று பரிசாசமாகக் கேட்டார். 'ஆம்' என்று தலையசைத்தோம். 'அதனால்தான் குறைவாகச் சாப்பிடுகிறீர்கள்; புத்திசாலிகளாகவும் இருக்கிறீர்கள்' என்று சொல்லி மேற்கொண்டு பரிமாறுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். ஆகாரத்திற்கும் அறிவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறதென்பதை இந்தத் தொண்டர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார், பொதுவாக, தென்னிந்தியர்களனைவரையும் மதராஸிகள் என்று அழைப்பது வட நாட்டார் வழக்கம்.

மேற்சொன்ன பொதுநல ஸ்தாபனங்கள் ஆகார வகைகளை வழங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தது சிறப்பானதுதான். ஆனால் அதைவிட வழங்கிய முறைதான் என்னைப் பொறுத்த மட்டில் சிறப்பாக இருந்தது. எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஓடிவந்த அகதிகள் தாமே என்று யாரையும் அலட்சியம் செய்யாமல், எல்லோரிடத்திலும் ஒரே மாதிரி இன்முகம் காட்டி, நயமான சொற்களைச் சொல்லி இந்த ஸ்தாபனங்களின் தொண்டர்கள் உபசரித்த பாங்கு என் ஒருவன் உள்ளத்தை மட்டுமல்ல, பண்புடையார் அனைவரின் உள்ளத்தையும் கவர்ந்துவிட்டது. இந்தத் தொண்டர்களிற் சிலர் இப்பொழுது அரசியல் வாழ்க்கையிலும், சமுதாய அந்தஸ்திலும் மேம்பட்டவர்களாகத் திகழ்கிறார்களென்று அறிந்து மகிழ்கின்றேன்.

டிமாபூர் முகாமுக்கு வந்த பிரயாணிகள் அவரவர் சொந்த ஊருக்குச் செல்ல இலவசமாக ரெயில்வே பிரயாண அனுமதிச் சீட்டு கொடுக்கப்பட்டார்கள். முகாமில் பிரயாணிகள் நாட் கணக்கில் தங்கித் தவிக்காமலிருக்கும் பொருட்டு அவ்வப்பொழுது வரும் பிரயாணிகளின் எண்ணிக்கையை அனுசரித்து அவ்வப்பொழுது விசேஷ ரெயில்களும் விடப்பட்டன.

நாங்கள் டிமாபூருக்கு வந்த அன்று இரவு (21-4-42) பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு வந்து முகாமைப் பார்வையிட்டார். பிரயாணிகளுக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கும் சௌகரியங்களை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, மேற் கொண்டு சில யோசனைகளையும் தெரிவித்தார். அவருடைய வருகை, பிரயாணிகளுக்கு அதிக உற்சாகத்தைத் தருவதாகவும் ஆறுதல் அளிப்பதாகவும் இருந்தது. அவரைச் சென்று காண வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல். கூட வந்த நண்பர்களும், பார்க்கும்படி தூண்டினார்கள். ஆனால் எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. நான் அப்பொழுது நலிந்து மெலிந்து கிடந்தேன். நீராடி ஒரு வாரத்திற்கு மேலாயிருந்தது. அழுக்குப் படிந்த

உடைகளையே அணிந்து கொண்டிருந்தேன். தாடி, மீசை வளர்ந்திருந்தது. இந்தக் கோலத்தில் என்னை அவர் அடையாளங் கண்டு கொள்வாரோ, என்று எனக்குச் சந்தேகம்.

1937-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் அவர் தமது மகள் இந்திராவுடன் பர்மாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தபோது, நான் அவருடன் சில ஊர்களுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். சில ஊர்களில் அவருடைய சொற்பொழிவுகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சொல்லும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. பிரயாணத்தின்போது அவருடன் நெருங்கிப் பேசும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. 1937-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் என்னுடைய ஆசிரியப் பொறுப்பில் தொடங்கப்பட்ட 'ஜோதி' மாதப் பத்திரிகைக்கு என் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, ஆசிச் செய்தியும் வழங்கியிருந்தார். இவ்வளவு தூரம் அவருடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருந்தும், டிமாபூர் முகாமில் அவரைப் பார்க்க எனக்குச் சங்கோஜமாகவே இருந்தது. அவரும் வந்த சீக்கிரத்திலேயே திரும்பிச் சென்று விட்டார்.

46. கல்கத்தா நோக்கி

எங்கள் குழுவினருக்கு, டிமாபூர் முகாம் வந்து சேர்ந்த அன்று (21-4-42) இரவே கல்கத்தா செல்ல - இலவச அனுமதிச் சீட்டு கிடைத்தது சுமார் பதினொரு மணிக்கு அகதிகளுக்கான விசேஷ ரெயில் டிமாபூர் ஸ்டேஷனை விட்டுப் புறப்பட்டது. மறுநாள் பிற்பகல் சுமார் இரண்டு மணிக்குப் பிரம்ம புக்ரா நதிக்குத் தென்கரையிலுள்ள 'பாண்டு' என்ற ஸ்டேஷனை வந்தடைத்தது. வழி நெடுக ஆங்காங்கு

ஸ்டேஷனில் அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், சுண்டல், வடை, ரொட்டி முதலியவைகளைத் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து பிரயாணிகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுத்து உபசரித்தார்கள். இவர்கள் காட்டிய அன்பு ஆழ்ந்ததாகவும் அப்பழுக்கு இல்லாததாகவும் இருந்தது.

பாண்டு ஸ்டேஷனில் விசேஷ ரெயில் வந்து நின்ற போது கடுமையான வெயில், பிரயாணிகள் தூசுக்கதினால் தவித்தார்கள். நல்ல வேளைபாக, பிளாட்பாரத்தில் இளநீர்க் காய்கள் விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் முதல் வேளையாக ஆளுக்கு முன்று நான்கு இளநீர்க் காய்கள் விகிதம் வெட்டிக் கொடுக்கச் சொல்லிப் பருகினோம். பிறகு தான் எங்கள் களைப்பு ஒருவாறு தீர்ந்தது.

ஸ்டேஷனை ஒட்டினார் போல், ஒரு பெரிய கொட்டகை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் ஆங்கிலோ-இந்தியப் பெண்மணிகள், ரெயில் வரும் பிரயாணிகளுக்கு ஆகாராதிகள் கொடுத்து உபசரித்தார்கள். வங்காளி முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட மீனும் கலந்திருந்ததோ என்று வாசகர்கள் சந்தேகிக்க வேண்டாம். அப்படிக்க கலந்திருந்தால் சுத்த சைவர்களாகி நாங்கள் உட்கொண்டிருக்க மாட்டோமல்லவா? ஐரோப்பிய முறையில் மேஜை, சாப்பாடு முதலியன எல்லாம் இருந்தன. அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிலவியிருந்த காலமல்லவா? ரெயில்வேக்களில் கூட ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு என்று பிரத்தியேகமாகப் பெட்டிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததைப் பலரும் அறிவர். ஆனால் பாண்டு ஸ்டேஷனில் உபசரித்த ஆங்கிலோ இந்தியப் பெண்மணிகள் இந்த வேற்றுமைகளைக் கடந்தவர்களாய் இருந்து அனைவரையும் ஒரே கண்ணோட்டத்துடன் உபசரித்தார்கள். அப்பொழுதைய சூழ்நிலையில் இது பாராட்டக் கூடிய விதமாகவே இருந்தது.

ஆங்கிலோ—இந்தியப் பெண்மணிகளைத் தவிர ராம கிருஷ்ண மடத்துத் தொண்டர்களும், இங்குப் பிரயாணிகளுக்குப் பல வகையிலும் உதவி செய்தார்கள்.

பாண்டு ஸ்டேஷனிலிருந்து பிரம்மபுத்ரா நதியைக் கடந்து வடக்குக் கரையிலுள்ள அமிங்கோன் என்ற ஸ்டேஷனை அடையவேண்டும். நதியைக் கடக்க அப் பொழுது பாலம் அமைக்கப்படவில்லை. நீராவிப் படகுகள் மூலமாகத்தான் பிரயாணிகள் ஒரு கரையிலிருந்து மற்றொரு கரைக்குக் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

பிரம்மபுத்திரா நதிக்குத் தான் எத்தனை வேகம்! சுழல்கள் தான் எத்தனை! மலைபடு பொருள்களை வாரி எடுத்துக்கொண்டு போய் சமுத்திர ராஜனிடம் சேர்ப்பிக்க இதற்கு ஏன் இவ்வளவு அவசரமோ தெரியவில்லை.

நாங்கள் பாண்டு ஸ்டேஷனில் வந்திறங்கிய அன்று மாலை ஐந்து மணிக்கு நீராவிப்படகின் மூலம் பிரம்மபுத்ரா நதியைக் கடந்து அமிங்கோன் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். இங்கு வந்த பிறகு எங்கள் குழுவினர் இரண்டு பகுதியினராகப் பிரிந்து ஒரு பகுதியினர் நேரே காசிமா நகருக்குச் சென்றனர். இவர்களை ஏற்றிச் சென்ற விசேஷ ரெயில் மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் புறப்பட்டுவிட்டது. நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, இன்னுஞ் சிலர் அடங்கிய மற்றொரு பகுதியினராகிய நாங்கள் கல்கத்தா நோக்கிப் புறப்பட்டோம். எங்கள் விசேஷ ரெயில் இரவு இரண்டு மணிக்குமேல்தான் புறப்பட்டது. மறுநாள் (23-4-42) பகல் இரண்டு மணி சுமாருக்கு 'கோலக்கஞ்ச்' ஸ்டேஷனுக்கு வந்து நின்றது. இங்கு, கூட வந்த நண்பர்கள், ஸ்டேஷனை ஒட்டி ஹர்போலிருந்த மாந்தோப்புக்குள் நுழைந்து வளமான நான்கைந்து மாங்காய்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றை ஊறுகாயாகப் பரிணமிக்கச் செய்து ஸ்டேஷனில் விற்ற பூரி, முதலிய திண்பண்டங்களுக்கு

வியஞ்சனமாக உபயோகித்து எங்கள் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டோம்.

கோலக்கஞ்ச் ஸ்டேஷனை விட்டு மறுநாள் (24-4-42) காலை 'சாந்தஹார்' என்ற ஸ்டேஷனுக்கு வந்துசேர்த்தோம். வண்டி நின்ற எல்லா ஸ்டேஷன்களிலும், பொதுநல ஸ்தாபனங்கள் சிலவற்றைச் சேர்ந்த தொண்டர்களும், சுற்றுப்புறமுள்ள கிராமவாசிகளும் பிரயாணிகளுக்கு அரிசிப் பொரி, தேயிலைப் பானம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து உபசரித்தனர். எங்களைப் பொறுத்த மட்டில், பசி தெரியாமலே கல்கத்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இந்த ரெயில் பிரயாணத்தின் போது வழி நெடுக வண்டி நின்ற ஸ்டேஷன்களில் எல்லாம் பிரயாண அலுப்புத் தாங்க முடியாமல் இறந்துபோன அநேகருடைய சவங்கள், பிளாட்பாரத்தில் துணியால் மூடப்பட்டுக் கிடந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தோம். சாந்தஹார் ஸ்டேஷனில் எங்கள் விசேஷ ரெயில் வந்து நின்றதும், வயதான ஒரு முஸ்லீம் கனவான், வண்டியிலிருந்து இறங்கி பிளாட்பாரத்தில் அடியெடுத்து வைத்தார். உடனே கீழே விழுந்து விட்டார். அவ்வளவு தான்! என்னவென்று அவருடன் வந்தவர்கள் அருகில் சென்று பார்க்கும் போது, மூச்சு நின்று விட்டிருந்தது. இந்த மாதிரியான காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு மனவேதனை யுடன், கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தோம்.

47. கடைசியில் சென்னைக்கு

சீல்டா ஸ்டேஷனில் இறங்கி கல்கத்தா நகரத்திற்குள் செல்லாமல் நேரே ஹௌரா ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சென்னைக்குச் செல்லும் வண்டியில், முடிந்தால் அன்றே புறப்பட்டு விடுவதென்று தான், நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவியும் எண்ணினோம். ஏனென்றால் எங்கள் உடல்நிலை அவ்வளவு மோசமாயிருந்தது. தவிர எங்கள் துணிமணிகள், மூட்டை முடிச்சுக்கள் எல்லாமே ஒரே அழுக்கு மயமாய் இருந்தன. நகரத்திற்குள் சென்றால், அறிந்தவர், தெரிந்தவரைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கும். அவர்களை இந்த அலங்கோல வேஷத்துடன் சந்திக்க கூச்சமாயிருந்தது. என்னைக் காட்டிலும் என் வாழ்க்கைத் துணைவி அதிகமாகக் கூச்சப்பட்டாள்.

ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக ரங்கூனில் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகி வந்த வீர. என்ற நண்பரும் வேறு சிலரும் சீல்டா ஸ்டேஷனுக்கு வந்து எங்கள் வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். வண்டியிலிருந்து இறங்கிய எங்களைப் பார்த்ததும் இந்த நண்பர்கள் ஒடோடி எங்களிடம் வந்து உற்சாகத்துடன் வரவேற்று காளிகட்டிடத்திலுள்ள நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் மடத்திற்கு அழைத்துப் போயினர்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு சுடு நீர் ஸ்நானமும் குடான காபியும் கிடைத்தன. சாப்பாட்டைப் பற்றி சொல்லவாண்டும்? எங்களுக்கு நடைபெற்ற உபசாரத்தை ராஜோப சாரம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

கல்கத்தாவுக்கு வந்த எங்கள் கோஷ்டியில் நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, ரா. என்ற நண்பர் ஆகிய மூவரைத்

தவிர மற்றவர்கள், சென்னை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். நாங்கள் மூவர் மட்டும் கல்கத்தாவில் முன்று நாட்கள் தங்கி நகரத்து முக்கியமான இடங்களையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டோம். பிறகு சீல்டா ஸ்டேஷனில் வரவேற்ற நண்பர் வீர. அவர்களுடைய உதவியுடனும் (27-4-42 இரவு) கல்கத்தாவிலிருந்து புறப்பட்டு காசி, அலகாபாத், கயை ஆகிய புண்ணிய ஷேத்திரங்களுக்குச் சென்று, வைதீகக் கிரியைகளை முடித்துக் கொண்டு (8-5-42 பகல்) கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பி வந்தோம்.

பதினேராந் தேதி (11-5-42) மாலை ஹைராவில் மெயில் வண்டியில் புறப்பட்ட நாங்கள் அதாவது, நான், என் வாழ்க்கைத் துணைவி, ரா. என்ற நண்பர் ஆகிய நாங்கள் மூவரும் பதின் மூன்றாம் தேதி (13-5-42) காலை சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் இறங்கியதும் கூட வந்த நண்பர் ரா. எங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு தமது உற்றுர் உறவினர் வீட்டிற்குச் சென்றார். நாங்கள் இருவரும் தியாகராயநகர் உஸ்மாள் ரோட்டில் இருந்த எங்கள் சொந்த வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

நாங்கள் வந்து சேர்ந்த சமயம், சென்னையில் யுத்த பயம் நிலவியிருந்தது. நகரம் குனியமாகக் கிடந்தது. என்னுடைய எதிர் காலமும் குனியமாகவே எனக்குத் தென்பட்டது. ஆயினும் நான் உள்ளம் தளரவில்லை. சர்வானுசூல நம்பிக்கையோடு புனர் வாழ்வு தொடங்க முற்பட்ட பிறகு சுமார் ஒன்றரை வருஷத்திற்கு மேல் நீண்ட நடை பயணத்தின் விளைவாக நடக்க முடியாமல் படுக்கையிலே கிடந்தேன், இப்படிக்கிடந்த நிலையிலும் என் எழுதுகோலை விடாமல்

பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அதுவும் சுறு சுறுப்பாகவே நகர்ந்தது. சில நூல்களும் வெளியாயின.

ரங்கூனிலிருந்து புறப்பட்டது முதல் சென்னை வந்து சேரும் வரையிலும், அதற்குப் பிறகும் எனக்குப் பல வகையிலும் உதவி புரிந்த நண்பர்கள் அனைவரும் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த நடைபயணக் கட்டுரையை முடிக்கிறேன்.

முற்றும்

9

எனது பர்மா
வழிநடைப்
பயணம்

திருமகள்
நிஸையம்

wrapper printed by:
prabhu printing house. madras-600017.